

FLORIN CONTREA

PORTRET ÎN GRI MINOR
DIN PĂGUBOASA ÎNȚELEPCIUNE
A LUI ȘOFROLIAN ZBÂRLEANU
STRESS

*Selețiuni din volumul „Portret in gri minor”
apărut la Editura Eurostampa din Timișoara*

SEMĂNĂTORUL
Editura online - iunie 2010

CUPRINS

PARTEA I-a	3
PORTRET ÎN GRI MINOR.....	3
LA O CAFEA.....	5
FRAGMENT LUCID.....	8
ÎNSENINĂRI PE ALEEA MELANCOLIEI.....	9
O NUCĂ MULT PREA TARE.....	13
SCRISOARE DE RĂSPUNS.....	15
FANTEZII DE TOAMNĂ.....	17
MOMENTE DIN VIAȚA DE VIS A LUI DIONISIE ANDROPOLEAN.....	21
DACĂ NU VOR SĂ CREADĂ CĂ.....	23
INCREDIBILA ȘOPĂCANIE.....	24
DE PE VREMEA LUI MOȘ PÂLDAR.....	27
PARTEA a II-a	32
DIN PĂGUBOASA ÎNTELEPCIUNE A LUI ȘOFROLIAN ZBÂRLEANU.....	32
PROFETIILE LUI ȘOFROLIAN ZBÂRLEANU DESPRE VREMILE DE ATUNCI ȘI DE ACUM.....	38
PARTEA a III-a	50
OCHELARI ASTIGMATICI.....	50
PARADOXUL TEMPORAL.....	53
IMAGINE MENTALĂ.....	55
GALAXIA POLICROMĂ.....	56
STRESS.....	58
AMETEALA.....	60
PROIECTIE HOLOGRAFICĂ.....	61
CABINA TIMPULUI.....	63
PORTRETUL TRIDIMENSIONAL.....	66
ÎNTÂLNIRE CU E.T.....	67

PARTEA I-a

PORTRET ÎN GRI MINOR

de FLORIN CONTREA

Nu l-am văzut de mult pe Marc, să tot fie vreo patru luni de-atunci, nici n-are deosebită importanță ziua și locul exact când, destul că arăta cam tras și gălbejit la față, ca unul măcinat de-un rău interior. E drept că respingea energic orice părere a cuiva că el ar fi cumva bolnav. De fapt, părea preocupat; citeam în ochii lui ceva sticlos ce nu-mi plăcea defel, dar n-am băgat de seamă lucrul ăsta decât mult mai târziu când, îmi veneau în minte împrejurări puțin bizare legate de prezența sa.

Ningea intens. Prin ceața cenușie, profilul său, cam descărnat, se profila pe ziduri, ca umbra vreunui personaj fugar, care-ți rămâne apoi mult timp în amintire. Mi se părea atât de adâncit în sine, că n-am mai vrut să-i tulbur voiajul interior, intersectat probabil, de lungi meandre prin subconștient. Curând trecu după un colț de stradă și dispăru-n mulțimea care se grăbea mișcându-se febril.

Mi-ar fi plăcut, pentru moment, să-i prelungesc imaginar traseul prin labirintul străduțelor din vechiul cartier, dar m-am simți curând blocat în gândul meu, de-un nevăzut ecran opac. Știu prea puține lucruri certe despre el, mai mult din auzite, din zvonuri fără confirmare, ce totuși, conturează un caracter puternic, dar căruia în general, îi place să se insinueze în mulțime și să rămâie neobservat.

De mă gândesc atent, îl știu de multă vreme, eram colegi de clase paralele, nu prea apropiați psihic vorbind, deși-i apreciam atunci o fantezie aprinsă, ce răbufnea din când în când în poante dure și trăznite, de un umor cam sec, dar fără răutate. Imaginez puțin pe marginea realității, sperând să fiu cât mai aproape de ce a fost esențial. Pretenție iluzorie; cum să alcătuiești un chip adevărat din amintiri confuze și fragmente de-ntâmplări, oricum le-ai lua, banale?

Mi-l amintesc pe coridor visând, nu mult, doar o secundă, dar de-ajuns, cu ochii țintă-n depărtări (prin ochelarii cu lentile tari privirea se accentuează dezvăluind un gând ascuns chiar sieși), spre ceva alb care vibra în zbor razant pe valurile înspumate. Întoarse capul brusc parcă trezit din somn. Văzând că nimeni din jurul său nu i-a luat în seamă gestul, porni vijelios pe scările abrupte, răcnind după o minge rătăcită afară din teren. Alți doi, la fel ca el, interveniră cam haotic spre poarta adversă. N-am reținut urmarea, nici n-are interes.

Îl mai revăd în alt moment neprecizat, aparținând cu toate acestea, aceleiași perioade. Când se certa cumplit, mai știu eu pentru ce, cu veteranul clasei, un ăla mare și obez mișcându-se rapid, nervos, de neimaginat pentru înfățișarea lui de elefant placid. Doi pumni în spate-n joacă, palme peste umeri, ceva așa, fără de noimă, intersectat diagonal de sunetul strident al soneriei. Rămâne-n amintiri sclipirea jucăușă din privirea lui, și-un aer de vitalitate nestrunită pe cenușiul coridorului pustiu.

Cred că l-am mai văzut de-atunci de multe ori, dar nu l-am remarcat în mod deosebit. Capriciul sinuos al amintirii nu-l reține. Or, pur și simplu n-a mai fost șansă de-al

observa în vreunul din momentele cruciale pentru existența lui. Nici un regret, chiar de aș regreta, cu ce folos? E drept, mi-ar fi mult mai ușor să-i înțeleg traseul interior de-aș fi știut mai multe despre părinții săi, ori, despre frați, surori, ori de-a fost singur...

Înclin să cred că n-a avut prea multe ocazii atunci să se arate euforic, ba, mai degrabă invers; tensiunea interioară i se imprima pe chip imperceptibil, cel mult o umbră de zâmbet fin, tăios, și în privire, fermă hotărâre de a sfida. Dar poate mă înșel.

Îmi vine chiar acum în minte un alt moment; eram deja student. Într-o excursie, era un trenuleț electric; vagoane ca de tramvai arhaic, verde-nchis. Aglomerație, mers în viteză, sacadat.

Parcă-l mai văd stând pe-o platformă-n soare. Vânt răcoros îi mângâia, zburându-i, părul. Apoi, din grupul veseliei s-a balansat pe scara platformei, și iarăși a urcat triumfător. Simții că-nghet; să-l prindă-n goană un stâlp, capu-i zbura prin aer ca-n coșmare. N-a fost nimic, decât emoția intensă ce încă o resimt când mă gândesc.

Nu l-am mai văzut de mult timp, după aceea. Sincer să fiu, nici nu simțeam dorința, preocupat pe-atunci cu alte treburi. L-am întâlnit în treacăt, era o pauză, cea mare pare-mi-se, dar sigur nu-s, și n-am cum să verific. Pe bănci, caiete, foi ministeriale, ici colo câte-un indigo. Mai știu ce-a fost pe tablă? Același murmur cunoscut pe coridor. Se discuta, probabil, despre meci.

Intră căutând ceva, stătu cu Mike de vorbă, părea c-ascultă concentrat dar nici atunci și nici după aceea n-am înțeles ce l-ar fi putut interesa atât de mult. Nu-s curios de felul meu, dar m-a frapat, chiar amuzat expresia lui, puțin năucă. E prea facil să inventez o scenă, prefer s-o las nelămurită, exact cum cred c-a fost... Venind către ieșire ne-am salutat de formă, schimbând protocolar un set șablon de formulări gen: „Ce mai faci?”, „Mersi, la fel”, fără a fi mai câștigați cu asta nici cognitiv, nici afectiv. Un fel subtil de-a observa că trece vremea, lăsând-o practic, să se scurgă în neant pe lângă noi, ca apa dintr-un robinet uitat deschis... Eram, ce-i drept, cam închiudat pe mine însumi, că n-am nimic să-i spun, eram se vede, impregnat de acel aer nevăzut numit „plictis” ce împăclește nervii, încețoșează gândul, lăsând acces privirii doar spațiul imediat, drapat cu vag și iluzoriu.

Ani au trecut din nou, pe nesimțite. Sar peste amănunte ce nu-și au rost aici. Am fost plecat în alte părți din țară; imperative de tot soiul de ordin profesional. Destul să-mi închid ochii, încă mă văd peregrinând prin trenuri lungi pierdute-n dealurile albastrii.

Impresionat de-un episod fugar: când încă ne luptam ținându-ne de ce ne-a mai rămas din anii studenției: un cântec tineresc cu ritmuri avântate. Cântam cu disperare simțind că melodia se pierde-n spațiul gol de pe câmpie. Oricât grăbeam cadența; voiam cu orice preț să dăm impresia de vioieșie, falsă în fond, a celor cărora timpul pare că n-a mușcat din suflet. Cântul suna fără să vrem strident, mai fals, din ce în ce mai fals, până-n momentul când spontan, fără a ne mai spune nimic în plus, l-am înghițit cu-n greu suspin. Imensa tăcere pluti apăsător în noi și dincolo de noi...

Era exact ca-nfățișarea lui Mark, când l-am zărit grăbindu-se în gară, cu o geantă mare după el, ochind din mers cadranul ceasului dreptunghiular ce atârna de un stâlp, să se-ncadreze în spațiul strâmt dintre două garnituri. Pe chipul lui vedeam doar grija de a fi la timp, mai mult nimic. Nici n-am fost sigur că era chiar el, și-n acest caz, ce-a mai rămas din personalitatea lui, demult atât de expresivă.

Ceva echivalând cu o lămâie stoarsă. Și-am tresărit gândindu-mă că eu însumi nu arătam altfel. (Timișoara, 1986)

LA O CAFEA

Intră, atras fiind de o dorință abia simțită s-adulmece aroma intens pătrunzătoare din ceașca de cafea. Poate și frigul mai mult interior, să-l fi-ndemnat să-și frângă din traseu. Indiferent de calitate, de gust ori de miros – să fie doar cafea.

Cam mulți la ora asta, dar nu-i nimic; va aștepta.. mai are timp... Exact acum ar fi mai de dorit un prieten. Dar dacă nu-i... se poate fără. Destule fizionomii de studiat, oricum. În aer, aburi grei; prin geamul transpirat se simt pași iuți de siluete agitate, lumini puternice se-nfig în ochi orbiți, în scrâșnet de mașini.

Din cești se-nalță abur alburiu; se-mprăștie încet amestecat cu norii denși din fumul de țigări. Privirea e atrasă fără voie de strălucirea stinsă a unui colț de dinte aurit; fragment de răs interior al celui ce aprobă o enormitate, în timp ce altul pufăind pe nas, nechează-n hohot interior întărind ideea. Desigur despre fotbal...

Sub o pleoștită pălărie privirea lunecă spre zări, departe, trecând prin geamul aburit, opac... De multe ori se simte îndemnat să exploreze neobișnuitul; mai mult decât atât, acel inimitabil aer de poezie învechită lipit cu foi de staniol pe chipu-adânc brăzdat de crăpături și pete ruginii de igrasie a unui zid de mahala, care-i veghea copilăria. I s-antâmplat de multe ori, să treacă lângă el, fără măcar să-l vadă, și iată – demolat acum – îl cheamă înapoi din amintire.

Își trase borul pălăriei pe frunte cu un gest studiat. Un fleac de altfel, dar ascunde resemnare, puțină ironie și chiar, probabil, teama de-a nu fi prea luat în serios. Rememoră în gând, neselectiv, senzațiile după-amiezii. I-au trebuit aproape două ore să dibuie adresa iscusit ascunsă în noul cartier, a unui camarad de altădată. O stradă, bloc, scară, apartament cu cifre, litere de-o șchioapă – totuși de negăsit – până ce-n final izbuti să se descurce în labirintul clădirilor la fel.

Decepția de-a nu-l găsi acasă o simte și acum cu gust amar, amestecat cu al cafelei, din care tocmai a sorbit încet, să nu-i piardă aroma, fără s-o simtă, doar căldura ce se prelinge într-ânsul prin căi de nervi întortochiate.

Ce zi a fost și astăzi! De dimineață a-nceput să-i meargă toate împotriva. Cum s-a trezit a dat să se ridice; departe, zvon de tren în întuneric, tramvaie nu-s; e prea devreme și ticăitul ceasului, metalic, obsesiv. Căldura așternutului îl îndemna să stea să mai aștepte; mai are vreme încă nu-i târziu... O toropeală din adâncuri paralizând orice voință...

Alunecă pe nesimțite în lumea paralelă din care-abia ieșise fortuit. Aceleași personaje din visul repetat în variante; sâcâitor de capricioase, care-l urmau cam peste tot, oricât voia să le evite. S-a smuls din influența lor cu un efort, să se trezească. De fapt în alt vis s-a trezit, mult mai confuz și fără noimă. Ar trebui să se ridice, să pună piedica la ceas la sonerie, să nu-i trezească pe cei mici. A și făcut în gând acțiunea, suspin de ușurare când, aievea de-astă dată, un zbârnâit brutal de sonerie îl readuse la real. Cam prea târziu, ce să mai facă? Noroc că ceilalți dorm adânc... Perdeaua flutură la geamuri și apa circulă-n conducte cu zgomot muzical. Ei, haide, sus!

Un alt moment al zilei, deprimant. Când a pierdut o șansă – din pură neghiobie, de-a cumpăra o carte de mare interes. Era un ultim exemplar, l-a răsfoit în grabă, subiectul îl atrage însă ceva, probabil stilul prea pedant, ori gluma nesărată a unui personaj de rangul

doi să-l fi jenat; în fine, lăsă o clipă cartea pe raft voind să vadă mai bine titlul unui album. Destul ca cineva din spate, cu ochelari cu rama subțire de metal, s-o cumpere pe loc. Regrete inutile. Și-a poruncit pe dată, să uite incidentul; tot n-avea loc în casă de-atâtea terfeloage, din care multe nici nu-și prea află rostul, nu are nici tăria de-a se lipsi de ele, nici timp să mai citească ceva aprofundat. Acum, când din cafeaua ce s-a răcit aproape, mai are-o înghițitură, regretul îl apasă mai mult decât oricând. Și nu atât de șansa pierdută fără rost, cât de nehotărârea ce-l face să se simtă așa de inutil. Totuși, să se gândească la altceva... La ce?...

- Ei, Victor, ce faci frate, de când nu te-am văzut! Mai o cafea?

- Nu, nu acuma...

- Stai frate, lasă asta, vezi bine, eu plătesc. Mai o cafea nu strică!

- Sunt deja la a treia!

- Și ce, doar n-o să mori! Eu sunt, cred, la a cincea pe azi, nici nu le număr, Tot aia e... Se așeză la rând. Cu gesturi repezite își scoase portofelul, îl așeză la loc, greblă cu degetele resfirate părul zburlit lângă chelie, găsi și timp să-și sufle nasul sonor, vorbind mereu de cunoștințe comune, de frați și verișori.

- Eu ce să spun... Se auzea alături o voce groasă, răgușită, cu timbru tacticos de om satisfăcut de sine însuși ori, mai exact, de propria imagine ce permanent și-o proiecta ca ideal suprem. „Dacă-s așa tâmpiți, ce poți să faci, eu pot să-i lămuiesc? Pe mine nu m-ascultă, se cred grozavi, dacă ai ști...”

- Nu, nu e bine... vocifera pițigăiat un ins mărunț ca un țanțar, dar plin de energie concentrată ce răbufnea din el. „Eu nu v-am spus?”

- Ei, lasă, lasă... mai tempera tensiunea verbală un glas domol de undeva, dintr-un ungher întunecat al încăperii. „Până la urmă veți vedea că tot eu am avut dreptate, este clar...”

Nu-i chip să urmărești ideea. Prea multe sunt, interferente. De altfel Gaston a și apărut cu ceașca aburindă ce-a promis. O așeză alături și pe-a doua vorbind mereu și mestecând din linguriță cu gesturi sacadate, nereușind – prin ce mister – să piardă nici măcar un strop.

- Și cum o duci cu viața, ești tot acolo, nu?...

- Da, tot.

- Și-ai rezolvat? Ei, știi tu ce, am mai vorbit...

- Așa și-așa...

- Da, bine mă, se poate?

- Păi vezi că... cum să-ți spun...

- Ei, lasă, bine, am înțeles. Atunci pe altădată.

- E clar. Dar tu?...

- Păi, ce să-ți mai explic? Că știi... Corvoadă, cu hârtii, cu chestii... Da bine măi, tu îl cam știi pe Maxy, pe ăla grasu, cu ochelari și bot de mops.

- Da, știu.

- Știi tu ce-al dracu' e? Pramatie, nu alta? Când e mai greu, fă tu, că ești coleg, că știi mai bine, că uite, chiar acu' mă seacă, da dur de tot, un junghi, ba la genunchi, ba-n cot, ba la spinare... Că n-o să-mi iau concediu pentru-atâta.

- Am înțeles, fac eu!

- Și-atunci?

- Atunci, pune-te frate, și trage, dar nu așa... Vezi, s-a răcit cafeaua. Da' poți să-i spui ceva? Nu merge, știi și tu. Da las-că tot i-o coc eu într-o zi, când nici nu se așteaptă. Atunci să vezi...

- Ei, lasă și tu, frate.

- Ba asta nu? Tot nu mă las. Salut?

Afară e-ntuneric, poate și ninge plouând, e frig, urât! Ce greu e să te smulgi din locul încălzit, să te arunci în furnicarul uman vuind de grabă și tumult. Abia ieșit, un gând viclean se interpune în calea voinței reci și ferme, bruind atenția distributivă.

“Atât de multe-s de făcut, dar totuși, zic că n-ar strica... așa... o mică haltă... la o încă o cafea...”

Timișoara, 20 XI 1986

FRAGMENT LUCID

În pauză ies toți cu tropot în foșnet de hârtii... Scriind intens, final de teoremă, am tresărit. Un gând fugar, dar nu-l mai știu. Să fie zâmbetul acela abia schițat din stație când așteptam... ori mai degrabă, vântul răsfirând șuvițe peste priviri în goană, sau chiar timiditatea mea care m-a blocat voind să-i spun...

M-am mai gândit, o fracțiune de secundă, dar nu mai mult, la mingea trasă peste poartă, gest nesportiv ce a urmat, rănindu-mă interior țintind trufaș; ba nu, a fost – dacă rețin corect – emoția de nedescris zărind în raft, o carte ce-n copilărie atât de mult doream s-o am; o răsfoiesc și-mi pare fadă, incoloră – parfumul ei suav unde s-a dus, de nu-l mai simt? Sună prelung, toți se grăbesc, toți știm atât de mult și uite... nu-i nimeni dintre colegi, ori profesori, ori psihologi, atât de pricepuți să-mi demonstreze clar; acum un ceas, în Amfiteatrul 03, scriind intens final de teoremă, la ce-am gândit, ori – mai precis – de ce am tresărit?

ÎNSENINĂRI PE ALEEA MELANCOLIEI

Miorlăitul sfâșietor al unei feline cenușii străbate spațiul dintre blocuri până dincolo de colțul ce poartă solemn inscripția “Intrarea măcieșelor”. Răspuns de undeva, hohot de râs vulgar urmat de-un „huideo!” răgușit. Scârțâitul îndepărtat al ușilor ce se închid acoperit – în valuri, – de ritmul îndrăcit al rocului, ieșit din modă de cel mult jumătate de mileniu. De sus; etajul trei sau patru, un zvon de farfurii spălate la chiuvetă. Din vreun garaj auzi intermitent cum hârâie un biet motor gripat și el, de vremea capricioasă. Zgomot de fond continuu și discret. Nu tulburați tăcerea: acolo se citește!... la mezanin roletele prudente se închid. Târziu. Sonorități de pași urcând spre alte sfere. O ușă se deschide cu geamăt prelung.

- A, voi erați! Ce bine...

Închisă ferm, înghite fragmentul de dialog. Miros prăjit a ceapă coboară lent, pe lângă zidul coșcovit al curții interioare învăluindu-se, cu-n aer protector, de alt miros dulceag și mult mai dens.

Călcând încet pe marginea bordurii, Demetrius nu se putea obișnui cu gândul hoinăreliei plăcute, dar apăsător de inutile, ce i-a adus-o pensioarea. O stare inedită și parcă, de când lumea, un gol imens dar plin, tixit cu mărunțișuri. Liber ca un lăstun paradoxal, – ca niciodată înainte, presat de timp. Spre ce?...

Se chinuie cumplit să nu ia-n seamă o băătăură ce-i face deplasarea un chin; ceva așa, ca mersul pe jăratec. Când mai târa și sacoșele pline după el...

Un băietan coboară scările din fugă, sărind din două-n două trepte. De balustradă s-animă la cotituri, atât cât să-i accentueze senzația de zbor. Și-n urma lui, ecoul...

Demetrius sta acum pe pat, bălăngănindu-și un picior. În nou i-a amortit puțin genunchiul. Mai mult cel stâng. Ar fi băut ceva, dar simte acru-n gât și un ușor dezgust. Măsoară din privire cutele cuverturii mototolite sinuos. Închipuie în gând un peisaj ca cel visat, mai mult dorit – ieri noapte. De n-ar fi ticăitul ceasornicului așa strident! Simptom al insomniei presimțite. Ar trebui să fie deja sus, să-și facă de mâncare, să bată-un cui în colțul unei lăzi, să coase nasturi la manșetă, să umble la televizor ori, pur și simplu, să se culce. Dar n-are destulă tărie-n el. Mai bine stă... Mai stă...

Apartamentul opt. Nu-i nimeni. Obiectele așteaptă cam de mult, prezențele familiare să le anime cu fluid vital, să le încarce existența cu sens și destinație precisă. Și aerul stătut ce sugerează resemnări.

Într-un sertar zac obiecte de tot felul: foi îndoite-n colțuri, creioane fără vârf și pixuri cu pasta aproape terminată. Agrafe, pioneze, o sugativă ruptă cu pete mari și mici. Nu le va deranja desigur, nimeni astăzi. Doar mâine poate. Nici atunci... Pe scaun a rămas o carte desfăcută, copertile maro. Poziția ei vădește enervarea celui ce, – dimineața, a căutat fără folos ceva în tabla de materii. Graba e mare, altă cursă nu-i decât spre seară, iar trenul nu așteaptă...

Un tânăr blond cu ochelari subțiri se-oprește-n colț, privește sus interesat de o fereastră de la etajul trei, lângă balcon. După un timp, consultă ceasul și-ngână un fragment de melodie. Apoi se-ntoarce face câțiva pași, revine... Frământă-n mână o bucată de ziar, până devine-o sferă mică pe care o azvârle într-un coș. Nu nimerește ținta. Mai stă ce stă și pleacă.

Demetrius citește tacticos forțându-și ochii. Ar trebui să-și schimbe ochelarii dar nu-și găsește timp. Mai bine zis, nu i-a venit în gând ideea, căci timp ar mai găsi. Privirea lunecă mecanic peste șiruri, ca roțile de vagonet pornit singur la vale. Trec rubrici fără interes, un almanah mai vechi cu multă umplutură, dar dacă și-a propus să îl străbată, înaintează conștiincios. Asediat de somn și de plictis, citește înainte...

Un timp, gândește paralel cu textul, apoi imaginația plutește liber, se desfășoară-n evantai, o ia la goană pe un traseu dezordonat, ca zborul unui flutur buimăcit. Doar când bărbia cade peste piept, realizează că a adormit puțin, dar nu ia-n seamă fenomenul, căci, preocupat cum e să prindă iar ideea între paranteze, să și-o fixeze ferm într-un concept ușor de reținut. Dar se împotmolește într-un tărâm confuz și-ntunecos...

Se-aude zarvă mare la etaj. Țipete ascuțite, uși care se trântesc. Reproșuri pe un ton ce zgârie pereții și replici care dor adânc. De obicei, la ora asta, acolo se descarcă nervii. Apoi treptat, disputa se desfășoară într-un registru sonor mai coborât. Până dispăre, contopită în vuietul domol al străzii. Și armonia instabilă domnește iar... Pentru o vreme...

Demetrius se hotărî să lase tot și să se urce-n pat. Ușor de zis... Ar trebui întâi să se trezească pe deplin. Dar mai comod așa, plutind pe două ape. Noi îl lăsăm așa...

□

- Ce faci Emil, nu vii?
- Ți-am spus că nu pot azi, mai am de scris...
- Hai, lasă alea, nu fii față! Mai vezi un film, mai bem o bere. Vine și Victor, Sile, poate și Dănuț.

- Azi nu am chef, e clar? Și lasă-mă în pace, mi-e timpul măsurat.
- Bă ce nasol! Prea bine, lasă că vii tu. Sticle mai sunt?
- Mai știi și eu? Caută sub pat..

Clinchet de sticle ciocnite între ele. Când sacoșa e plină, Doru pleacă. Nu fără a schița un simulacru de atac...

Emil continuă să scrie, încântat de o idee, până la capătul rândului, unde i se poticni stiloul. Nu mai găsea urmarea. Reciti, apoi tăie ultima frază... Încă o dată... Tot materialul i se păru anost. În fine, rupse foaia, și-o azvârli în coș. Precis.

Trântit în pat, cu mâinile încrucișate sub ceafă, voi să regândească ideile-n ansamblu. Nu merge nici așa. Îl supăra și vorbăria radio-ului uitat deschis, alături. Tanti Aglaia probabil, nici n-ascultă. Oricât de semi-surdă, dar muzică tot pune. De orice fel și cât de tare poate! Dar poți să-i zici ceva?

La toate astea se mai adăuga lătratul insidios al Dianei, din vecini. Probabil se scutura energetic, împrăștiind cu stropi de apă și săpun prin tot apartamentul. Plăcerea ei... Din tonul lătratului distingi și marea satisfacție, și iritarea produsă de ceva ascuns, știut numai de ea. Mai știi...

- Emil, la masă, ți se răcește supa!
- Vin imediat! Știu bine că-i fierbinte, mai las-o puțin...
- Nu imediat, acum!
- Da, da, acum...

Nici gând să se urnească. Avea de rezolvat întâi dilema; de-a recunoaște deschis că nici acum n-a terminat de scris rezumatul, deci, să suporte cicăleala, ori să pretindă că-i aproape gata, dar nu găsește-un material...

Iar Doru ăsta, insistent și cronofag, mai mult ca sigur îl va determina din nou, să-și piardă timpul fără rost.

□

Cotrobăind prin debara, Demetrius găsi un clește pe jumătate ruginit care-i aduse-aminte de balustrada barocă a podului de lângă parc. Era gravat pe ea un leu cu ochii bulbucăți și cap rotund care-i dădea un ce bonom, de știe el ce știe, dar ține numai pentru sine. Exact ca Paly, care-l tratase cu-n pahar de țuică aromat – specialitatea sa, – trei săptămâni ‘nainte de a se prăpădi...

Găsi, în fine ce căuta. Memorie încorporată în fiecare piesă. De-ar sta să le înșire istoria amănunțit, ar mai trăi o viață, mai multe chiar... Atât doar, că i-ar fi imposibil să povestească cronologic, sânt toate-amestecate, un talmeș-balmeș atotcuprinzător. Și cui să le și spună, sunt prea grăbiți, n-au timp de el. Nici măcar Adi, nepotul său de frate, nu-și mai găsește un răgaz să-l cerceteze. Alte probleme, vâsta, nu mai știu...

Cu gesturi fine, ce trădau mai mult îndemânare mecanică decât un plan precis, porni să șlefuiască piesa. Abia pornit, că se opri. De fapt, ce naiba și-a propus? Afurisită amnezie! Stătu puțin nedumerit, pe gânduri. Ideea i se păruse excelentă de la-nceput. Furat de gânduri, o pierduse. Idee-ancoră; să readucă planu-n gând, dar care-o fi? Obiectu-i evoca un univers întreg din care absentă exact esențialul. Cum să-l găsească? Renunță...

Și telefonul sună strident.

- ... ei, cine-i? Alo!

Nici un răspuns. Greșală. Destul să-l indispună ziua-ntreagă. De altfel, două zile nici n-a vorbit cu nimeni. Apeluri eronate, mai rar, câte o farsă de prost gust. Încolo, tăcere absolută. Cum să rezisti...

Ieși-n balcon. Miros intens, pătrunzător a nu știu ce. O fi medicament, dar mult mai iute. Iar a trecut cisterna cu semn de exclamare. Un câine latră-năbușit, departe-n alt apartament. S-alunge plictiseala, să se mai afle-n trebi...

Simțind senzația cunoscută că-l roade la stomac, Demetrius își pregăti dejunul cu gesturi calculate. Cât mai puțin efort. Găsi un sufertaș în frigider, își încălzi mâncarea. Sta mestecând încet, privind absent în gol...

□

Apartamentul șase. Cei mici făceau un zgomot infernal, cei mari își văd de ale lor, fără să-i bage-n seamă. Din când în când o exclamație, severă-n sens, dar fără multă energie-n ton, rămasă aparent, fără efect. Nu se formalizează nimeni căci timpu-i scurt, cu toții se grăbesc. Văzut din depărtare – haos. De fapt, își joacă rolul fiecare urmând un scop precis. Toți au ieșit. După febrilitate; calmul absolut. Nu insistăm...

În alt apartament, casetofonul cântă. Totul vibrează: geamuri, vitrine, candelabre. Într-una din odăi se joacă remy, table, în alta se dansează îndrăcit. O fată netezește unt pe pâine, Jana alcătuieste garnituri, servește musafirii, când Doru tocmai ce a destupat o sticlă. Vorbește fiecare cât mai tare, să se audă, pe sine mai întâi, ceilalți nu prea contează. Tot nu ascultă nimeni, discuțiile banale, fără interes, doar să se simtă bine și asta e de ajuns...

Stând ghemuit pe un fotoliu, lângă măsuța cu reviste, Dan se prefacă că citește. În suflet poartă amărăciune grea, dar nimeni nu observă. N-ar vrea să fie nici aici și nici în altă parte, e totuși mulțumit că nu-l întreabă nimeni. Ar răbufni cumva, dar nu-i momentul să strice dispoziția altora. E mai corect.

„Salve” privește amuzat cum saltă zornăind pe tablă, zaruri. Fulgerător, se schimbă replici cu conținut acid. E ora fanteziei lexicale și-a calcului vertiginos:

- Trei-cinci; Doi-patru; Șase-șase!
- Aici blocat; ia-l de pe mine că-l omor!
- E mare!... Șo pe el că mănă pui!...

Cu un etaj mai jos, Virgil întins pe pat strânge din dinți ținându-și palma, moale, peste pântec. Îl doare ascuțit. De l-ar lăsa, cum ar dormi... Îl enervează zgomotul de sus, dar cel mai mult îi vine să blesteme gustoșii cârnăciori de ieri. Știa că n-are voie, prea conștient, dar cum poți să rezisti?...

În schimb, Demetrius gustă de unul singur, nu mult, un păhărel, doar n-o fi foc, dar peste-un sfert de ceas posibil, încă unul. Ce bine se distrează acolo sus, sunt tineri ce le pasă, pe el nu-l cheamă nimeni. De fapt, oricum; baba s-a stins demult, nici nu mai ține minte, copiii n-au fost să fie, prietenii s-au prăpădit și ei mai toți, încolo n-ar fi așa rău. Atât doar că, din ce în ce, i-e groaznic de urât...

□

Câțiva copii se dau în leagăn iar păsările cântă-asurzitor prin frunze. Pereții cu balcoane suprapuse amplifică sonor concertul. Te simți ca într-o colivie uriașă. Vreo trei fetițe sar pe coardă, o demonstrație de șotron. Trec biciclete, trecători, din când în când, câte-o mașină. Să stai pe bancă, să privești... N-ai mai pleca...

Mergând, observi asfaltul, apoi aleea din patrate de beton cu iarbă între ele, frunziș în bolte, flori, miros amețitor de tei. Desen în filigran pe frunze. Neregularități în scoarța de copac pe care urcă mămăruțe și furnici. Varietate infinită ce de departe se contopește în cenușiu banal.

Un câine dalmațian se tânguie-ntr-o curte împrejmuită cu gard de sârmă ruginie. Nu-l necăjește nimeni, dar nu se poate împăca cu gândul claustrării. „Gând” prea mult spus; nici „sentiment” nu-i bine, poate o „stare” ori un „stress”. Dar, mai aproape de adevăr, monotonia îl chinuie mai mult...

Fără să-i dea atenție, Marcel privea printr-un cilindru mic. Îl întorcea încet și admira varietatea imaginilor mișcătoare. Ce-i drept, în mare, se cam repetau aceleași bucăți de sticlă colorată, dispuse în alt mod. După un timp îl puse jos. Cu totul altfel, să fi avut diapozitive, să vadă basme, povestiri, de ce nu chiar și-un film? Așa, în caleidoscop, vedea doar suprafața colorată a unui vis frumos și-atât. Văzându-și prietenii, zbughi spre ei.

Un biciclist venea încet pe-alee. Ținea în spate un rucsack și, atârnat de bară, un cort mic. Cam obosit, se întorcea din munți purtând încă în gând și în privire, brazi, bolovani rotunzi prin apa-nvolburată, bușteni, ferigi, miros amețitor de plante rare. Se sufoca în aerul câmpiei, duhoarea de benzină-i făcea rău. Cât de ușor s-a adaptat la înălțime, ce greu va fi... Îi vine-n minte-un moment mai dificil: urca-mpingând ghidonul, panta abruptă, atent să nu alunece-n frunziș, să nu piardă cărarea, să nu se poticnească în trunchiuri de copaci.

Ieșind din luminiș, lătrat de câini. Pe undeva, nu prea departe, turme de oi și stâne. Fu-mpresurat de mari dulăi flocoși, lătrând cu-nversunare. Nu se opri, nici nu-i privi, dar începu să le vorbească ceva, încet, cu voce blândă. Se potoliră imediat, doar unul, încă furios, prinse de ceafă un cățel și-l azvârli cât colo. Acesta schiaună fugind, și toți se-mprăștiară dând din coadă. Porni pe plaiul potopit de soare și vânt ușor. Mai sus.

(aprilie 1986)

O NUCĂ MULT PREA TARE

Sabin mergea încet păstrând încă surâsul unei amintiri neclare. Un vânt ușor și cald, de toamnă-ntârziată îi luneca pe frunte zburându-i părul. Amplifica senzația de aer cald și dens în care simțea, inconștient dorința de-a pedala. Abia simțit – cu brațul. Și, mai ales, cu cât plonjase-n stradă brusc, din tunelul segmentat și săsucit al scării între pereți în verde-cenușiu, închis și răcoros.

Înregistra pasiv fizionomii, expresii. Un furnicar multicolor și totuși – atât de monoton. Câte-un crâmpei de zâmbet malițios, ici-colo o privire în sine concentrată, și mai ales, necăutând nimic, indiferentă. Ascunsă poate, cine știe...

Zări în mers un chip ce reflecta aprinsa bucurie a revederii. Simți acut regretul de-a fi ratat un excelent clișeu. Asemenea ocazie se prinde-atât de rar...

Apoi, mai mult de-un sfert de oră, nimic interesant. Prilejuri ar fi fost, dar nu profunde. Mici incidente... fără interes. Și-ar fi dorit o acțiune încordată, ceva de film, o o scenă derulată ascendent, cu personaje vii, aflate în conflict și cu deznodământ spectaculos. De unde-așa ceva aici, în plină stradă? În jur, doar figurație mărunță, o pauză fără sfârșit.

În treacă îl zări pe Gheorghe D. un ins posomorât cu pașii mari, ce sugera o încordare abia strunită. Un scurt salut, destul de evaziv. Timpul presează...

De când nu l-a văzut, a câștigat în greutate, s-a mai zbârcit în colțul ochilor, iar părul – atât de cenușiu – parcă a devenit mai rar. Împrăștie vitalitate, ca pe vremuri, dar mult mai concentrată și dirijată în alt fel. Îi vin în gând mărunte întâmplări cu tâlc, din care rezulta un destul de pitoresc, la suprafață, dar cu substrat profund, ce nu exclude și un grăunte de imprevizibil. N-ar fi știut mai mult să spună despre el, deși l-a întâlnit de-atunci, și nu o dată...

Un scrâșnet înfundat de frână i-l alungă din gând. Mașini trăgând remorci de locuit intersectau, în mers, mari camioane, biciclete... un semafor clipea nepăsător și inflexibil. Niște băieți având sacoșe sport... Sandale mângâind asfaltul rece...

Trecu încet prin vechea piațetă. Clădiri cu zid masiv, tavan boltit și porți masive de lemn, parcă-l priveau de sus cu un surâs blajin. Purtau desigur, imprimat, în aerul fluid ce le-nconjoară, un lung șirag de cronici neștiute, pe care nimeni nu le-a scris, pe care nu mai știe nimeni să le re-descrie...

I se păru că înțelege câte ceva din tâlcul lor; dar fragmentat de valul de mașini ce luneca nepăsător. Și trecătorii care-l distrăgeau din reverie chemându-l – fără-să știe, - cu pasul lor, interdecat de gesturi moi, distrase ori nervoase, spre un vârtej complex și enigmatic.

Vru chiar, - peste un timp, - să rupă firul care-l trăgea spre ei, să zboare lunecând peste acoperișuri crenelate, să se oprească pe-o cornișă cu cap zbârcit de animal sălbatic, să se întruchipeze într-un ceasornic fixat în zid, de-atâtea vremuri, să știe tot, să înțeleagă totul...

În mai puțin de zece pași a și ajuns... Deschise apăsând puternic clanța grea. O mare poartă, solemnizând baroc, - simbol abstract al unei instituții grave. Mustața ușor zburlită a portarului, ce contempla meditativ zidul imaculat din față-i. Urmă obișnuitul schimb de politețuri... O ironie abia simțită, insenină puțin decorul hieratic și sever.

Într-un minut, se derulă evocativ: o fază palpitantă dintr-un mrci, se confirmă poziția precară a unui jucător-vedetă, considerații colaterale vizând câte-un posibil târg mascat, în fine, - un comentariu fin, acidulat, despre obiectivitatea, - cam prea în suferință – a unui foarte cunoscut arbitru.

Apoi, discuția divagă spre alte țărături, indecise, spre a se împotmoli într-un pustiu cețos. Impresia neclară, împrăștiată ferm de un salut energetic, sec, ce emana o veselie cam prea accentuată pentru a exprima un simțământ deplin. Pe coridor, a treia ușă, dreapta. Un număr în trei cifre. Dar e închis! Blocat de simțământul confuz și neplăcut ce-l dă, mai totdeauna, neașteptata întâlnire cu un asemenea obstacol. O fracțiune de secundă, gândi să-i lase liber șuvoiul de cuvinte dure și imprecășii adunate instantaneu în sinea lui, cu presiune mare. Dar rezistă! Cu greu!

Mai sunt și alte zile... Problema nici nu-i așa urgentă, încă se poate rezolva...

Prin ușa de alături, răzbate insinuant, un glas cu timbru cunoscut. Un fost coleg, cu-o mai intensă răgușeală-n voce, dar cu același tempo, cam repezit. Poate ceva mai dur... intră: cu totul altfel, însă tot el. Precis.

Citea un text neterminat; cu pixul corecează altul, vorbește imperativ cu modulații ce domină imperativ gălăgiosul țăcănit al numeroaselor mașini de scris. Vacarm, un dutevino nesfârșit, miros puternic de cafea prăjită și tabac.

- Ce faci, bătrâne, ce surpriză! Cu ce ocazie pe la noi?

Efuziune caldă-n gesturi și în voce; puțin teatral, așa-i de obicei, când întâlnește-un vechi prieten pe care-l vede bucuros, deși – în sinea lui, abia de-și stăpânește iritarea din cauza deranjului inopinat. În gândul său: „Ce vrea și ăsta!” – mai mult; că e prieten din nu știu câte părți; să urgenteze o comandă, să intervină mai energetic pentru clarificarea unui text confuz; să întocmească un răspuns plin de reproșuri dure, în fine, să acționeze rapid și cât mai eficient într-un domeniu dificil.

Dar vezi, pentru un vechi prieten, se mai găsește timp. Chiar dacă se rezumă la un răspuns șablon. Cu o privire întrebătoare, s-a și lămurit; e-un fleac, nu-i problemă, dar vezi, nu-i de resortul lui! Va încerca oricum să îl ajute, dar astăzi nu, e imposibil! În gând, a cântărit deja efortul: să-l caute pe șeful lui de la departamentul trei, să competeze-un formular apoi, să fie pus iarăși pe drumuri, vreo două ore cel uțin, în fine, ce să-i faci... dar cum să-i spui?

- ... și altfel?...

Tocmai asta era! „Ce altfel?” Cum să-i explici ce nu se poate explica? O stare de... să-i spun, de fluturi amețiți, captivi între ferestre, de fum mocnit în frunze veștejite, de dat cu praștia în păsări negre, de nu știu cum să-ți spun?

Lehamite.

Oricum, discuția amicală decurge lin, la suprafață, mai amintind de foști prieteni sau colegi; „Ia stai, cum asta, nici Radu nu mai e?”

În valuri, vin momente în care el, pe vremuri, la început mai estompat, apoi, din ce în ce mai clar... Odată povestea cu haz nebun, cu-o fantezie luxuriantă, te miri de unde le mai scotea... Cu-acel zâmbet tăios, inimitabil...

Cum l-a-nțepat odată, cu-o vorbă de duh pe... nu știu cine. Care voia să îl convingă să... nu știu ce, ... în fine, ce să mai vorbim?...

Ei bine, amețit de-atâtea vorbe goale, dezamăgit că tot nu poate rezolva ce îl apasă, Sabin, de-odată renunță. Ce rost mai are să insiste, așa un prieten egoist, mai rar! Fără o vorbă-n plus ieși, fără să mai salute. Ce păcat!...

SCRISOARE DE RĂSPUNS

Morocănos. Monosilabic în răspunsuri, chiar în doi peri, și nu numai odată. De câte ori... Probabil, suporta un rău ascuns, dar asta-i treaba lui de fapt, ce ne privește? În interesul povestirii ar trebui să știm... Dar până una alta, ne mulțumim cu presupuneri. Ca personaj, l-am întâlnit de multe ori în diferite ipostaze, dar n-a fost chip să-l descifrăm mai mult decât voia el însuși ca să ofere societății... Un tip uman destul de dificil, de multe ori contradictoriu. Enigmă pentru autor. Sfinx. Proteu impenetrabil.

Adolescent fiind, era cu totul altfel. Prietenos. Activ. Rețin o scenă dintr-un parc central, pustiu la ora aceea; când a intrat într-un ghiveci de flori cât un butoi. Fotografie-n grup – hilar, pentru posteritate, oricum exuberant. Dacă ar găsi acum clișeul, desigur l-ar distruge. Cu totul altul, parcă n-ar fi tot acela și aerul colțos și masca împietrită de mortar, pe față. Tot el.

Stop cadru în prim plan. Privire indecisă. Să știm ceva mai mult, prea încurcat de felul cum l-ar putea să-l facă să-nțeleagă pe vărul său, Daniel, dar cât mai fin și fără să-l jignească, un lucru esențial; c-așa nu se mai poate, că e jenant, că-n fine a suportat atâtea, acum a însă gata! E hărțuit cu fel de fel de treburi sâcâitor-imperative cu totul fără sens, dar cine să-nțeleagă?

Și-acum n-ar nici timp, nici diaspoziția necesară ca să-și adune argumentele în șnur gradat și coerent, așa încât să-i fie evidentă poziția profund greșită în care s-a postat față de el, de-atâta vreme. Lucru ciudat, cu cât își aduna mai multe amănunte concrete împotriva lui, cu-atât concluziile faptelor se depărtau mai mult de ceea ce i-ar fi fost vital în dovedire, și invers: cu cât ideile se arătau mai virulente, cu-atât interpretarea faptelor îi apărea într-o lumină mai falsă, mai fără rost.

Concret, ce i-ar putea de fapt, să-i reproșeze? Că doar, întotdeauna a fost gentil cu el; încă de mici copii au petrecut zile frumoase, în jocuri ce înaripau gândirea spre lumi de basm, cuceritoare. Azi unde s-au topit, prin ce coclauri? Dar dincolo de asta, ce-a mai rămas?

Ce tensiune surdă i-a învrăjbit pe nesimțite încă de-atunci? Poate de unde acela se impunea mai lesne, când afișa o superioritate netă în toate planurile vieții sociale, spre care el n-avea acces, mereu fiind pe locul doi, pe rol de veșnic subaltern, fără măcar să-și poată explica de ce. L-a slugărit destul atâția ani de zile deși, – ce curios; abia acum, când derulează filmul îndărăt, își dă seama de asta pe deplin. Atunci cum n-a văzut? Mai mult ca sigur, orbit de-o admirație obtuză și fără obiect.

Vara trecută au urcat pe munte, vacanța ideală ar fi fost să-și fi-mpărțit poverile mai echitabil. Puterea obișnuinței; fără prea multe vorbe tot el a dus tot greul... Totuși, la ce? Cu ce-a fost ăla mai cu moț? Că doar câștigă cam la fel; au avansat, pe căi deosebite, e drept, și nici prea mult, pe trepte-apropiate. Atunci de ce?...

Apoi, mai știi de câte ori l-a găzduit, cu ce deranj – meschin ar fi să-i reproșeze ceva dar, cântărind cinstii, cu ce s-a revanșat?

L-a împrumutat substanțial, la un necaz – ca omul, de – cum poți să-l lași?... Când peste ani, ca să-i aducă-aminte, nici nu direct așa, doar o aluzie discretă, fără un termen fix, ce i-a răspuns?

- Da bine mă, la neamuri se-mprumută ?

Stupefiat. Fără o replică măcar! Și a lăsat-o moartă...

Acum, din nou ultimativ; într-o scrisoare scurtă: să fie pregătit pentru un alt voiaj. De data asta, nu!

Dar cum să-i spui totuși, fără să-l ofensezi? A treia oară și-a început scrisoarea cu altă formulare, alți termeni de-nceput. Când să enunțe tema, să intre în subiect, stiloul se oprește blocat de-un nevăzut obstacol. Sprâncenele-ncordate, scrâșnet de dinți, degeaba! S-o ia pe ocolite. Nu merge nici așa...

A doua zi, scandal, furtună la serviciu. Sărmanii subalterni îndură tot frecușul pentru greșeli minore. "Ce-o fi astăzi cu șeful, pentru atâta lucru?... De un' să știe ei?..."

Dintre soluții, patru se-nfruntă pe tăcute, în gândul lui: Să-l ia toți dracii! – primo. Să-l săpunească bine – a doua variantă. Să-i scrie pân-la urmă, politico dar ferm, ca să-l mai lase-n pace – a treia. Și, în fine, nici chiar să-i mai răspundă de loc. Dar parcă poți...

Care va birui... mister de nepătruns.

Atât ar ști cel doritor să afle; că într-o ciornă veche, pe jumătate ruptă, mototolită neuniform, pe lada de gunoi de lângă poarta verde, sta scris citeț doar titlul:

"Drag Daniel..."

FANTEZII DE TOAMNĂ

Trecea prin parc puțin absent, preocupat, de fapt, de drumul sinuos și nu prea clar al revelațiilor, ce le-ar fi vrut concretizate mai precis. El se imagina un om de acțiune, ce spulbera dușmani perfizi în înțeleștări supreme, într-un decor spectaculos. Încearca uneori, să-și concretizeze întregul scenariu al evoluției sale ideale dar, lovindu-se inevitabil de dificultățile elaborării cadrului concret, rămânea descumpănit, simțindu-și visul abia înfiripat, cum se împrăștie în vid.

Gândul îl purta spre ceva asemănător unui castel medieval, cu turnuri crenelate și zid masiv, când fu atras de zborul șerpuitor al unei frunze veștejite, care plutea spre-o destinație incertă... Îndepărtă cu-n gest simbolul mult prea facil, voind semnificații mai profunde, numai atât că ele nu păreau dispuse a-și descifra sensul ascuns. Abandonă cu un suspin.

Din întâmplare tocmai traversa atunci una din acele nesuferite stări de spirit pe care le marca, neavând ceva mai potrivit, cu paradoxalul calificativ: „euforie inversă”. Cu ce plăcere s-ar fi scutit de prezența lor sâcâitoare, oferindu-le generos altora cadou... Dar momentul, transferul dispoziției psihice nu prea mai era posibil, în preajmă nefiind prezent nici un eventual candidat la schimb de vorbe și idei. Se resemnă gândindu-se că e mai bine să-și suporte umorile de unul singur.

Așezat comod pe-o bancă privea prin crengi, cum norii duși de vânt goneau în depărtare. Simți că zboară printre nori, senzație suavă de vis înșelător, dorințe indecise...

Lătrat de câine răgușit, sunet de pași mărind tăcerea, un vuiet de sirenă undeva, foșnet ușor, s-ar fi dorit uitat de lume, minutele trec greu, ce să alegi?...

„E colosal!...” o exclamație de pensionar zaharisit, pasionat încă de sporturi ori, cine știe, indignat de ceva fleac ce capătă în gândul lui o dimensiune de gigant.

Aud și jocuri de copii, ce tare țipă, enervant, cum oare de nu le-a remarcat până acum? E drept, îi place să-i audă, dar nu acum, când vrea să se adune, să prindă-un fir, ori să deschidă-o breșă în spațiul opac ce-l simte împrejur.

Desen în filigran pe-o scoarță de copac. Un arabesc pe care suie voinicește în zig-zag o gânanganie aurie.

- Cât ești de mică, și totuși te descurci în labirintul existenței. Cum faci de nu te rătăcești? Ți-o fi și ție greu să nu pierzi drumul, ori pentru tine orice direcție-i la fel? Pe câtă vreme eu...

- Permiteți?

- Da, desigur, poftim. E liber locul...

Un domn destul de elegant, cu ochi iscoditori, bărbuță îngrijită, surâsul fin iradiind abia simțită ironie; subtilă pavază în fața a tot ce i-ar putea contraria sistemul de principii ideale pe care, de decenii, cu greu și le-a elaborat. Ocupă loc alături, nu înainte de a-și șterge locul, ceremonios. Deschise o revistă ilustrată și se cufundă-n lectură, absorbit fiind cu totul de universul interior de semne și imagini. Simți fără de voie, ostilitate rece față de insul prezent și/sau absent de lângă el; a intuit ceva inexplicabil în felul său de-a fi profund, și totuși, foarte neplăcut. Îi veni chiar să se ridice s-o ia din loc, dar până la urmă tot comoditatea îl birui.

Și reveriile-i dispar. Îl năpădesc problemele concrete, banale, ca un cârd de ciori, inevitabil persistente... să-și facă rost de alți pantofi, de altă cravată asortată la costumul

bej, ori să-și procure-o altă roată la mașină în locul celei care tocmai s-a uzat. Dar mai nainte de orice, ar trebui să caute un lucru esențial. Dar care?

- Memorie, memorie, de ce vrei să mă lași? Să fie oare numai vârsta?

Afurisitul individ absoarbe orice gând din jurul său și nici măcar nu se clintește, își rumegă placid lectura, postat hieratic ca un monument. Irezistibila dorință de-ai da un brânci, de-al azvârli cât colo, cât mai departe de mediul său interior, în care s-a-nfiltrat ca bobul de piper în ochi. E totuși nevoit să-l tolereze politicos, ținându-și respirația, crispat de încordare.

Îi lunecă prin nări abia simțit miros dulceag, vag amărui, al unei după amiezi fierbinți; miraj reverberat de amintirea copilăriei de demult... Sta rezemat de-un gard de scânduri aspre, prin ierburi date-n colb, și sentimentul dureros că trebuie să lase tot, să plece, și cât ar mai fi vrut să stea atunci, dar vezi nu se mai poate... Ar vrea din nou să retrăiască acel moment profund, dar totul e schimbat în altceva, și visul e bruiat de existența ăstui, cum să-i mai zic?... scormonitor de gânduri și reviste vechi.

Se hotărâse brusc să se ridice, când celălalt plecă posomorât strângând în pumn revista, cu-n aer înciudat.

- Ce i-a venit? Gândi zâmbind în sine; ori singur a simțit ce antipatic este, ori însumi eu sunt astfel pentru el, și n-a mai suportat. Oricum ar fi, ce bine că s-a dus! Pot să visez în voie... Ba nu, e timpul depășit, să mă grăbesc...

□

E încă noapte, ceață grea prelinsă peste ziduri în aerul jilav; îți vine brusc să tremuri, deși nu e prea frig. Zgomot scrâșnit al frânelor sub presiune; ascultă vaietul prelung și fluierat al roților de la tramvaie. Să stai înghesuit între paltoane ude. Să simți în jurul tău mulțimea fremătând. Să taci...

Analizezi în pripă fizionomii pe chipuri. Te lași furat de gesturi mărunte dar esențiale, cum scoate cineva batista strânsă ghem să-și șteargă fruntea, fața; cum altul bate darabana-n geam cu degetele îndoite și mormăie un gând, ce vrea să izbucnească, dar nu-l ascultă nimeni. Ai vrea să înțelegi ce-i dincolo de resemnarea blajină din ochii spălăciți ai unei biete babe; ori ce gândește insul cu chip prelung, ce seamănă așa de mult cu-n cal.

Dar mai presus, dorești ca să te smulgi din cușca umblătoare, în bulevarde reci, să te înalți în aer, să zbori în depărtări... Se-ncetinește mersul; o stație mică. Trăiești din plin foiala care precede spontan obișnuitul schimb de pasageri. Transfer de presiune, din spate, lateral, ușoare exclamații, vociferări din care se distinge mai clar un glas dogit. O altă voce-n stânga subțire, modelează pe-un ton liniștitor. Altcineva-i răspunde încet, bolborosind...

Ți-ai încordat voința ca să percepi tot ceea ce se petrece-n jurul tău, dar nu recepționezi decât un nesemnificativ fragment. Ești singur și-n același timp exiști în toți. Gregar...

Iată-l pe Ygrec din spate, lateral. Ți-a fost coleg, chiar bun, dar tocmai e momentul când n-ai nici o dorință să-l vezi, chiar dimpotrivă; nici poftă de discuții. E mult schimbat, desigur, probabil îl confunzi. A mai slăbit, ori n-o fi el, ce antipatic pare... Din timbrul vocii hârâit îl recunoști – este chiar el, vorbește-ncet cu un necunoscut, probabil chiar despre persoana ta. Ai vrea să știi, dar în vagonul arhiplin se pierde iar. Cu-atât mai bine!

Observi acum în mers, un chip pe care ți-ar plăcea să-l vezi sculptat în teracotă, cu trăsături adânci și crețuri fine; a rezistat în timp la multe zguduituri profunde, și încă mai rezistă; ori poți să știi? O fi minat în interior de-un rău ascuns.

Mai două stații și cobori. Resimți aproape dureros un cot ce-i rezemat temeinic de pieptul tău, mai sus de abdomen. Ar fi normal să protestezi, să te agiți, dar mai renunți, te resemnezi și-l lași să treacă. E mai firesc așa...

Ajungi pe nesimțite, cobori... senzație de vid, cum ai plonja într-un bazin cu apă înghețată. Te bucuri, îți pare și rău, dar nu e timp ca să filtrezi senzații; te ia în brațe vântul rece și ploaia care te izbește ritmic în rafale. Umbrela nu te mai poate proteja decât simbolic; nici n-are cum. Firavă pânză de catarg, prin câte uragane... Trec toți în goană, umezi lilioci... Alergi și tu spre ținta nevăzută; spre care anume, azi, nici nu mai știi.

□

Este vorba acuma, mai ales, de ceea ce se poate întâmpla când aparent nu se întâmplă nimic deosebit. Și totuși, se petrece o acumulare de tensiune psihică, nebănuită din exterior, trădată doar de tremurul imperceptibil al genelor abia clipite, de o ușoară crispă a feței, ce poate da impresia greșită a unui chip ce se încruntă fără motiv. Și de aici, părerea, nedreaptă în fond, că cel vizat ar fi un dur, înfumurat, cu totul inflexibil la complicatele relații ce-animă spațiul psiho-social în care gravitează.

Cât de complex e totul...

Moment cu-adânci semnificații, când ochii caută prin fereastră ceva pierdut departe-n zări, și mâna scrie înainte mecanic cifre și date în dosar. Tocmai atunci se nimerește să traverseze amintirea o scenă penibilă, de nu știu când, ori câte-un gest nepotrivit iscat din tâmpă răutate, jignind adânc un suflet drag, ce nu mai e demult... Credea că l-a uitat definitiv, dar uite că revine chinuitor, până-l gonește-un gând fugar orientat spre altceva prezent, odată cu suspinul ușurat al celui ce se vede ieșit cu bine din coșmar...

Și tensiunea iarăși crește. Vine la rând un alt moment amar, când de-obicei se-alcătuiește un bilanț; când din cântar rânjește sfidător uriașa diferență dintre câștigul net agonisit cu trudă, (pe plan mai mult spiritual, căci celălalt nici n-are sens să se-amintească) – și grandioasele proiecte de debut, cu aripi argintii ce fluturau în vânt... Dar poate nici nu-i necesar ca o asemenea idee să prindă-n gândul său contur precis, destul s-o simtă prin apropiere, ca totu-n jur: mobile, scaune, perdele, în demnitatea lor severă să-i pară de nesuferit.

Și intervine, (cam mult să fie denumit astfel, dar alt cuvânt nici nu-i la îndemână), căci nu-i decât efortul inutil de-a pune frână tremurăturii mâinii, chiar când voia să-nscrie ferm o cifră de interes major. Desigur c-a greșit – inevitabil. La fel ca-njurătura strivită între dinți, privirea încordată și pulsul ce zvâcnește-n tâmpă aproape dureros. O relaxare survine la fel de brusc. Greșeala corectată instantaneu. Totu-i normal, și nimeni nu poate intui ce-aproape a fost de tâmplă stângă, suflarea înghețată a unei aripi negre...

□

Lumină caldă, galbenă spre roșu, filtrată prin frunzișul acelor arbori maiestuoși – totuși, atât de frig. Copiii se hârjonesc împrăștiind în jur exuberanță vie, ce dă acelu loc – din depărtări privit – un aer fermecat. Dar nu-i decât un colț de parc, banal sau chiar anost, dacă-l privești indiferent, ori nu vrei să visezi, că ești preocupat de altceva mai important... sau, de ce nu, mai enervant...

Pe o alee răsună indignarea drapată-n modulații feline din timbrul unei voci suave:

- ... atunci s-a-ntors de-odată, și a ieșit trântindu-mi ușa, am zis că nu-i frumos să plece-așa, trântindu-mi ușa, că doar eu nu sunt vinovată, doar am făcut tot ce-am putut, mă înțelegeți?! Doar dacă nu...

- Desigur, scumpa mea – o aproba pierdut, sorbind din ochi o buclă mai rebelă căzută peste-ochelarii foarte mari, cu gândul rătăcit aiurea...

- Desigur, ce? Așa mă urmărești?

- Dar bine, draga mea, am spus că ai dreptate!

- Dreptate în ce sens? Vreau să-mi explici! Acum!

- Am înțeles că v-ați certat, dar nu rețin exact de unde s-a pornit – voi să-ncerc o eschivă din labirintul argumentelor perfide, simțindu-se – pe drept, de altfel – în bună parte, vinovat. Dar n-ar fi vrut s-o recunoască chiar așa, direct.

- Să știi că nu-ți mai spun nimic. Acum să știi că **eu** sunt supărată!

Găsind o bancă mai retrasă, s-au așezat – voind pesemne să ajungă la un consens. Nici n-a fost greu.

Vibra în aer scrijelind auzul, un geamăt de metal; un scrânciob cu copii. Senzație intensă de zbor prin spații ideale.

N-auzi decât:

- Mai tare! Vreau mai tare!

- Ai mare grijă să nu cazi, că praf te faci!

- Nu cad, să vezi! Dă-mă mai tare!

Pe tobogan vin proiectile vii, țipând de bucurie, cu ochii sclipitori în exaltarea de nespus ce-o dă numai viteza. Privind spre ei, un bătrânel sta rezemat în cârjă. Prin gândul lui evoluau în salturi arcuite, neclare amintiri. Melancolie infinită.

Pluteau în aer frunze ruginii.

Miros târziu a toamnă...

MOMENTE DIN VIAȚA DE VIS A LUI DIONISIE ANDROPOLEAN

Fericit, nefericit? Dionisie nu știe încă și parcă nici nu-l mai interesează. Vin alte gânduri, ca un sobor de ciori inteligente în jurul bătrânului stejar trăsmit de timp. Cu ce folos?

Pensionar uitat și el de vremuri și de toți. Stă-n cămăruța lui pustie, privește zidul scorojit. Alături un dulap cu cărți pline de praf, cu geam opac, aspect de mobilă solemnă ce-nghite Universul.

Aleargă-n visul său pe-un plai, la poalele pădurii. În jur sunt munți întunecoși cu stânci de cremene masivă și o cascadă vuind pe undeva, aproape. Elicoptere peste tot, detunături, rostogoliri de pietre pe nisip. În goană nebună, să nu-l ajungă careva. E iar adolescent, fugit din internat, probabil. Oricum nu mai contează.

De fapt, nu știe bine cine-l urmărește și de ce. Știe atât, că-i la ananghie, că-i urmărit și trebuie să se ascundă undeva, căci altfel e de rău. Strămoșii lui la fel, de când se știu, tot fugăriți au fost, din veacuri neștiute. Sau, i-au gonit la rândul lor pe alții mai slabi ca ei, sau cine știe... Goniți, gonind...

Acum aleargă doar, din ce în ce mai greu, căci panta crește tot mai mult. Simte dureri acute pulsând în glezne și în tălpi, dar nu-i nimic, urcă mereu. Se-ncurcă-n crengi, se-agață de trunchiuri alunecoase de copaci, e tot mai întuneric în pădurea deasă și urcă mereu. E nevoit să stea puțin să-și tragă răsuflarea.

Se uită-n jurul său precaut. Nu recunoaște locul. O liniște de neimaginat, de dincolo de lume – pustiu deplin. Indiferent, constată că-i îmbrăcat cu niște zdrențe vechi pe care cine știe când le-a aruncat, or le-or fi aruncat, cine mai știe... Cum de-au ajuns pe el, nici nu se potrivesc; dar alta e problema acum: i-e sete și simte-un gust așa amar, ca de migdale. Se lasă ceața și e frig.

Ar trebui acum s-aprindă un foc, să se-ncălzească mai un pic, dar nu-ndrăz-nește că s-ar incendia pădurea. Ar mai rămâne cu focul interior ce-l are fiecare în adâncul său, îl simte pâlând și el, abia mocnit sub straturi grele de cenușă. N-ar fi prea greu să-l intensifice puțin, să-l tragă sus spre piept și, cu voință, să și-l împrăștie în tot corpul. Dar încă era prea plâpând și-i era frică. Era buimac de somn și osteleni nedefinite, simțea că încă nu e timpul.

Dar mai era ceva: cuvântul „foame”. De mult s-a învățat să îl alunge din gândul său ca pe-o năpastă, dar se insinua viclean, perfid, pe nesimțite. Zâmbi amar; de ce-ar fi ipocrit? Cum să te sature când ești în pădure și nu știi să vânez, când mai degrabă tu ești cel vânat de rinoceri, de crabi, de salamandre otrăvite... De luptători cu chip vopsit în vii culori, cu pene, colți, săgeți cu vârful de os... Dar nu, iluzie, nu este nimeni. Doar foșnetul suav al frunzelor pălitate și câte-un zvon de păsări în depărtări.

Privi în jur. Totu-i părea familiar, apropiat, nici măcar nu avea habar unde se află. Cum de-a ajuns aici în mijlocul pădurii, pe unde a urcat în munți, cum să coboare? N-avea decât s-o ia la vale, să caute-un izvor, sau un pârâu și-ncet, încet, dar sigur că va ajunge undeva. Dar unde, nu-i așa de bine-aici? Plăcut și cald. Să nu exagerăm...

Se simte-n aer plutind ceva înțepător, planeta nu mai e ce-a fost. Când era mic, prin frunze ude, după o ploaie de vară găsea mici brotăcei de-n verde proaspăt, pur și burtă albă ca mătasea. De zeci de ani n-a mai văzut nici unul. Când au pierit, de ce? Nici un răspuns...

Simți apoi cum îl cuprinde iarăși melancolia, așa în valuri moi. Din glezne-n sus, genunchi, pân-la bărbie... Apoi un val de frig intens, stăruiitor. În tâmples, zvâcnete ușoare, ca-n vis. Uită apoi de tot, privi în jur înveselit. Un peisaj montan, frumos, însă banal, fără un strop de poezie-n el. Aceleași tufe peste tot, indiferent de anotimp. De spațiu și de loc. Era la el acasă, în grădină, sau dincolo de munți, cum poți să știi... Nu-și amintea, și-i se părea că totul este iarăși fără rost.

Începu să scormonească cu degetele prin nisip. Infinitesimale dealuri și văi, munți nu, în nici un caz. De unde munți? Simțea dorința de-a se contopi cu peisajul, să se transforme în ceva mărunț, să-și facă un culcuș, o vizuină, să se ascundă undeva, să nu-l găsească nimeni. Un gând reconfortant care-i aduse pe față o umbră de surâs. Dar un surâs amar...

DACĂ NU VOR SĂ CREADĂ CĂ...

Dacă nu vor să creadă că sufletul e veșnic, atunci se simt în stare să-și aroge un risc nemăsurat: de-a se consider a fi liberi în absolut. E drept că viața, societatea, impun anume rânduieli. Sau legi, decrete, dispoziții, hotărâri, cum s-or numi. Un moft! Sunt bune – mai admit, dar numai pentru alții!... Adică pentru ăia... niște fraieri...

Dar EI, am dreptul ca să se strecoare. Pe orice cale!

De se gândesc așa, iau ca exemplu o hienă. Și mușcă! Cu încordare. Dar și prudență, atent să nu îi muște alții între timp. Să muște perfid, apoi să se strecoare, să fugă... Esențial să nu îi prindă.

Dacă ie-au prins, se lingușesc, se guduri blând, mai ling și mâna. Mai și schiaună, de văd că ține. Sau mârâi-amenințător, – în cazul că se simți capabili să se răzbune. Numai atunci...

Mai pot lua exemplu de la șarpe. Acela se încolăcește pe furiș, are un dinte ascuțit plin de otravă anume pregătit pentru... în fine. Sau, susură pe la urechi despre mai știe cine ce șopârle... Apoi, când vine vremea potrivită, mai ies în drum. La risc!

Un alt exemplu potrivit le dă hârciogul. Strânge-adună. O lăcomie de nespus îi tot împinge de la spate. Să fie nu știi cât, tot nu-i destul. Indiferent prin ce mijloace.

Să poată să fi cameleoni. E cel mai potrivit în vremuri tulburi. Mai schimb culoarea ca să fie la fel cu cei pe lângă care se streacor, principii n-a, nici n-au nevoie, sunt numai pentru cei naivi, în fine...

În fine, cel mai bine-ar fi, poziția șoarecelui în cașcaval. Și-ajung să aibă tot ce vor, nu au nevoie chiar de nimeni, să fie înșiși mulțumiți, și-n rest să piară lumea...

Așa-i când nu vor ca să creadă, că sufletul e veșnic. Pot fi ce vor, au toată libertatea. Să urle și să latre mușcând ca o hienă, să otrăvească tot în jurul lor ca vipera, să te ascundă precum hârciogul, de-a se lipi cameleonic pe lângă cei mai tari, sau să adune ca șoarecele, grăunțe aurite. Pot să se creadă atotbiruitori până sosește CLIPA!

Atunci, cu toată disperarea constată că scopul e atins. Dar ce folos! Că totul e nisip. Și ce-a rămas din bietul suflet, merit va fi ca să se perpelească-n focul cel fără sfârșit. De data asta fără îndoială...

Dacă n-au vrut să-l lase să fie PHOENIX...

INCREDIBILA ȘOPÂCANIE

de Florin Contrea

Numiți-mă cum vreți, nu asta are importanță... Viața mea nu cred să fi devenit cu adevărat semnificativă, – cel puțin pentru mine, - decât din momentul când am primit un colet. La început m-am cam mirat; cine să fie atât de interesat de modesta mea persoană pentru a-mi trimite, MIE, un colet. De ce? Cu ce ocazie? Abia așteptam să aflu...

Și iată c-am aflat cu surprindere, că cei care se ocupau de mine erau de Institutul Local de Cercetări Spațiale. În documentul anexat era specificat că produsul livrat nu conținea viruși nocivi, că adene-ul cuprinde o combinație neconvențională de pasăre și reptilă, proveniența nespecificată, posibil extraterestră, dar nu e sigur, și este destinată cercetărilor de laborator bio-psiho-fiziologice. Denumirea științifică nu exista, în schimb vietatea era denumită oficial: „rață malformată”, fără alte comentarii. Se mai specifica faptul că nu dispune de organe reproductive. Atât!

La pachet era anexat și un card conținând o sumă destul de modestă, pe care o bancă de prestigiu mi-o furniza lunar pe tot timpul desfășurării experimentului. Dacă erau nevoie de fonduri suplimentare de cercetare, urma să alcătuiesc un referat și să aștept. Voi primi suma convenită doar dacă se va considera necesar. Desigur, mi se cerea și un raport săptămânal privind evoluția experimentelor la care, - ce onoare pentru mine, - fără să cer ceva cuiva, am fost admis.

Ceea ce am găsit în cutie mi-a depășit așteptările. Semăna cu o rață dar era verde, solzoasă, cu piele de șopârlă verde-cenușie, și cu aripile atrofiate de liliac. Consuma cu plăcere salată, verdețuri și fel de fel de grăunțe, fără a face mofturi. Nu zbura, se târa mai mult, legănându-se ca orice rață, dar mai tot timpul se ghemuia într-un colț și mă privea placid cu ochi inexpressivi. La început mi-am bătut capul cum s-o denumesc. Primul cuvânt ce mi-a venit în gând a fost „șopâcanie”, apoi „rață împielită”, „jivinoidă”, „pui de dragon inferior”, nu mai știu cum...

Bănuiesc, căci nu am alte argumente, că cei care m-au ales pentru experiment erau la curent cu preocupările mele de biologie aplicată. Aveam anexat la apartament un laborator cu fel de fel de vietăți, pe care însă a trebuit să-l desființez imediat ce am primit dihania ciudată despre care tocmai am început să vă relatez. Toate celelalte animăluțe cu care mă ocupam, – banale de altfel, - au fost cuprinse de neliniște, apoi au căzut într-o apatie pe care nu pot să mi-o explic. Peste trei zile m-a părăsit și prietena, așa că o singurătate cumplită a început să mă apese.

Gândindu-mă că, totuși, ceea ce mi se întâmplă poate fi senzațional pentru societate, am organizat o conferință de presă. Spre regretul meu, ziariștii invitați nu s-au arătat deloc impresionați de creatura cu care voiam să mă laud. Mi-au spus că ciudățeniile de acest fel n-au nici un fel de interes nici pe plan științific, nici cultural. Reprezentanții televiziunilor mi-au declarat că trucaje ca acestea sunt atât de banale că nu le-ar da nimeni nici un fel de atenție, și m-au sfătuit, politicos dar ferm, să-mi văd de treburile mele. Ceea ce am și făcut, o vreme, transformându-mă într-un simplu îngrijitor de animale și atât.

Până ce – într-o zi, - străduindu-mă să caut un site pe internet, am constatat că am dobândit o dexteritate pe care nu mi-o știam în manevrarea aparatelor cu care

lucram atunci. Am depistat și anihilat o mulțime de viruși informatici cu care mă învadaseră hackerii până atunci. Și, mi-a trecut prin gând, că acest fapt nu putea fi străin de prezența micului dinozaur care mă contempla placid din colțul lui. M-am gândit că folosea probabil, sugestia hipnotică sau telepatică, deși sincer să fiu, până atunci nu dădeam prea multă importanță anumitor fenomene pe care nu le înțelegeam de loc.

Închizând computerul m-am așezat calm, cu ochii întredeschiși, privind undeva alături de ciudata creatură cu care-mi împărțeam apartamentul. Pe nesimțite, am început să-mi notez gânduri disparate, care au început să-mi placă tot mai mult. Am deschis aparatul, le-am înregistrat și le-am trimis unei redacții literare. Nu peste mult, am și primit răspuns; aprecieri entuziaste, și o diplomă de excelență pentru poezie. A doua zi, versurile mele se lăfăiau deja pe paginile unei cunoscute reviste culturale, dar – ciudat – redactorii m-au anunțat cu nu le este permis să-mi facă public numele, din motive pe care nu am voie să le cunosc. Ca atare, n-am primit nici un fel de drepturi de autor, nici măcar pentru melodia care, – pornind de la versurile publicate în numele meu, – au răsunit timp de câteva luni pe toate bulevardele marelui oraș în care locuiesc.

Frustrat, am solicitat Institutului de Studii Spațiale să mă trimită undeva, în locuri exotice, pentru a-mi continua experimentul. Pe loc am primit un bilet de avion pentru o țară din America Latină unde, o vreme, am făcut bani frumoși colaborând cu un circ faimos pe plan local. Lumea să îmbulzea să vadă spectacolele cu micuța rață-dinozaur și cu ciudatul ei stăpân, care ghicea gândurile oamenilor și îmbunătățea starea sănătății, anumitor pacienți, mai mult din cei cu afecțiuni psihice. Am zis că numai le îmbunătățea starea sănătății, căci nu am reuși să vindec radical pe nimeni, așa că – dezamăgiți, patronii cercului m-au concediat fără manajamente cu animal cu tot.

Umblând fără rost pe străduțele unui cartier la marginea junglei amazoniene, am fost – câteva ore, victima unui atac al braconierilor locali. Voiau să-mi vândă rața-minune unui farmacist taiwanez, mare amator de prafuri vindecătoare pe plan sentimental. Numai că, deodată, atacatorii s-au simțit cumplit: grețuri, dureri de cap, junghiuri ascuțite în tot corpul, mai ales în zonele sensibile, așa că m-au abandonat repede și au fugit mâncând pământul.

Am obținut apoi, din partea Institutului cu care colaboram, o vacanță de două săptămâni, în Insulele Gualapagos. Nu cred că e cazul să mă laud cu cât de bine m-am simțit pe plajele însorite ale Pacificului, înconjurat de broaște țestoase uriașe și de varani alunecoși cu piele groasă și încrețită de vremuri. Se înțelegeau de minune cu rața mea reptiliană, se cufundau cu mine cu tot, în adâncul mării albastre, plină de alge și de corali. Aș fi rămas acolo pentru vecie, dacă nu mi s-ar fi făcut cea mai tentantă ofertă din viața mea: să particip cu dihanie cu tot la un sejur pe una din bazele lunare înființată recent. Autoritățile sperau că vor găsi, cu ajutorul meu, un zăcământ de ghiață lunară, pe care aparatele îl detectaseră pe undeva prin apropiere.

Trec peste perioada de pregătire, destul de dificilă, trec și peste călătoria în sine care n-a fost lipsită de neprevăzut. Iată-mă la baza lanțului de munți lunari cu nume secret, deocamdată, bucurându-mă de armonia Universului, cu ochii la globul atât de albastru al planetei mele natale.

Bucuria nu a durat prea mult. Monstrulețul meu mi-a comunicat, tot telepatic, că este cuprinsă de o tristețe fatală. Misiunea ei se apropia de sfârșit cu un eșec total. Cei care au trimis-o la mine, firește, din altă galaxie, au decis să termine cu o parte a omenirii terestre care se apropiase prea mult de secretul lor fundamental. M-au ales pe mine, cunoscându-mi repulsia înnăscută față de batraciene. În cazul în care mi-aș fi manifestat repulsia și ostilitatea față de micuțul animal extraterestru, s-ar fi declanșat mutația virușilor inofensivi, dihania m-ar fi mușcat cu dințișorii ei, aș fi pierit în chinuri, iar pandemia ucigașă s-ar fi răspândit vertiginos. Fără să știu, le-am dejucat planul cu afecțiunea și compasiunea mea față de micul animal. Instinctul violent nu s-a mai declanșat, iar acum rățușca-balaur începu să se stingă încet, încet, de melancolie și de tristețe grea.

Totuși, extraterestrii n-au pierdut ocazia să se răzbune pe mine într-un fel. Odată cu pieirea dihaniei, controlorilor de zbor li s-a sugerat o amnezie totală față de prezența mea aici, iar din baza de date a fost ștearsă orice informație cu privire la existența mea pe baza lunară nr. 23. Privesc cu nostalgie o bucată de piele scorojită, – e tot ce mi-a mai rămas din micuțul animal. Mă bucur de armonia Universului și, privind munții Lunii, îmi aștept în liniște sfârșitul. Dar văd în apropiere venind un mic vehicul care-mi depune chiar în fața cabinei, un pachet. Probabil, conține o altă șopâcanie... Probabil că povestea va începe din nou... Dar cum?

FLORIN CONTREA

DE PE VREMEA LUI MOȘ PÂLDAR

de FLORIN CONTREA

Despre moșu' Pâldar, lumea prin sat spunea că-i... cum să vă zic, doar unul dintre cei într-o ureche; „solumânar”, un prăpădit de om, umblând hai-hui, aiurea prin păduri și drumuri neumblate. Știa când să culeagă ierburi de leac, de toate celea; afla când se mai lasă vremea să fie de vreo vijelie, ori când stă să bată piatra, dar câte nu știa... Ca-n miturile cele străvechi știa cum să atragă balaurii din din lacurile înghețate, să zboare apoi pe ei călare – se spune - prin văzduh. Pârdalnicul acela năzdrăvan fugea de lume cât putea, dormea pe unde apuca, dar mai ales stătea ascuns printre coclauri, trăia și el din te miri ce... Din când în când tot mai primea câte ceva pomeni de pe la unii mai miloși, dar nu-apuca să se hrănească decât așa, cu câte-o coajă de pâine dar și-aceea neagră învechită, ori ceva rădăcini uscate, ori alte alea...

„ – Mă, Nilă, făcu Ion al Ploaiei – dar despre zăpăcitul acela de Pâldar, mai știe cineva ceva, pe unde-o fi?... Că nu-l văzui de fel, de-o bună vreme.

- Mai știe-l focu'... Nu mai știi cum îi el? Cam șui, de felul său, așa într-o ureche, zice-se...

- Cam șui e el, asta adevărat grăiești, nu-i vorbă, dar cât de bine știe a le întoarce din condei... Și de-unde nu gândești, chiar de-acolo-apare. Nici nu-i măcar din satu' nost', nu știe nime' de unde-o fi apărut pe-aci, da' uite că s-o oploșit destul de bine pân' la urmă...

- Mai știe cineva, ceva de el?...

- Prea multe nu. Așa, numa' din zvonuri, ce mai scapă vre-o vorbă câte unu'...

- Anume ce?

- Că-i mare năzdrăvan, că ar avea puteri tare ciudate, pe care numa' el mai știe de unde le-o fi dobândit.

- Știi, nu-mi prea place de fel s-aud lucruri din astea...

- Nici mie... Dar auzit-am și eu, de bietul Bogâlzan, că după furtuna aia cumplită de-acu un an, cu vifor și cu ghiață, s-o luat după un bălaur urât și mare, care zic unii că ar fi ieșit din *Balta Neagră*. Plin de nomol, așa spunea... S-o fi suit pe el și duși or fost. Când l-or găsit, după o vreme, pe ăsta, Bogâlzan, bietu' de el, deja avea picioarele-amândouă înghețate. Și nici că mai putea umbla.

- Ei, măi să fie... Nu glumești?...

- Da' ce-s bolund? Io nu glumesc, da' numa' zic și eu așa, ce-am auzit c-or zis și alții care să țin mai înțelepți. Dacă aceia mint, ei iacă, mint și eu cu ei...

- Mă tu să nu le zici pă de-alea neadevăratelea, că nu e bine.

- Ei, cred și eu... mde, iată, oi fi zis și eu așa, n-am dat cu piatra...

- Nu prea te cred. Da' fii și tu cu grijă ce grăiești...

- Ba, stai așa, abia acu' mi-aduc aminte ceva legat de treaba asta... Era de multă vreme, de nu mă-nșel cumva. Eram încă copil p-atuncea... spuneau bătrânii satului de unu'... Încă de-atunci ziceau de un flăcău ce îl numeau Pâldar voinicul, acel care-a ieșit din *Peștera de dincolo de brazii negri*. Ieșise el ca din pământ, așa se spune, târându-se prin pietre și noroi. Cădeau și stânci prin jurul lui, că se mirau cu toții cum de s-a-ntâmpat că nu a fost strivit atunci. Avu atunci noroc pesemne... Iar mai apoi, bolborosind prin tăul cel ca smoala, ieși bălaurul târâș pe după el... Toți zâc de un bălaur, eu unu' cred c-a fost

numa' o biată șopârlă, da' din alea maari, avea și aripi negre, ca de liliac. Da' foc, precum să zice, că i-ar fi ieșit pe nări, ei uite, așa ceva nu cred să fi avut. Doar în poveste, și asta-i chiar de necrezut... Așa se spune...

- Ce știi că s-a mai întâmplat de-atunci cu el?

- Mai știi eu ce? Spun, că atunci când a venit prin sat, având dihania aceea târându-se așa, cam șerpuit, pe după el, că mai întâi au luat-o – care pe unde s-a putut – la goană, apoi, văzând că nu-i jivina atât de uriașă cum credeau, cu toții s-au pornit buluc în jurul ei, care cu furci și care cu topoare, cu bâte, cu ce-or mai fi avut și ei. I-au potopit atunci pe amândoi, băietul acela, zic unii că s-ar fi scrântit la cap până la urmă, de loviturile primite atunci, și umblă-acu' hai-hui, prin lumea largă, iar fiara aia, nu mai știi ce s-a făcut; a dispărut...

- Năzdrăvănie mare. Și tu chiar crezi să fie-adevărat?

- Mai știi și eu? Dacă așa zic unii, s-o fi-ntâmpat, mai știi?... Sincer să fiu, eu nu prea cred în d'ale d'astea, dar fie... Când toată lumea zice că este așa, mai cred și eu. Iar dacă nu, tot aia.

- Ei, n-o fi chiar așa.

- De unde știi, dacă legenda spune...

- Mi s-a-ntâmpat și mie ceva, cum să-ți mai zic, aproape asemănător, deși pe undeva împrejurările sunt altfel. Tot de Pâldaru ăsta era vorba, cam într-o zi de târg, la Zevedei. Nici nu mai știi pe unde vine satu' ăsta, trecuse multă vreme de atunci, și-am cam uitat...

- E drept, cam toți uităm câte ceva, cu timpul... Și eu am fost p'acolo, dar mai demult, pe vremea aceea eram ceva mai tânăr, iar mai târziu, când am mai vrut să merg p-acolo, n-am reușit. Nu-mi amintesc de ce... Nu mai știam pe unde să ajung, iar cei pe care-i întrebam de satu' ăsta râdeau zicând că nici ei nu au auzit de el.

- Ei, mai ș-apoi?

- Apoi, ce să-ți mai spui? L-am mai văzut pe-acel Pâldar numai așa, în treacăt, câteodată. Umbla prin târguri, ducea cu el o coșniță plină cu ouă de năpârcă, ori mai știi eu ce alte năzdrăvăanii... Se mai spunea de el, c-ar fi avut odat' și ouă de bălaur, dar sincer spun, nu pot să cred așa ceva... De unde ar putea să le găsească? Doar numai de prin povești uitate.

- Ehe, nu știi ce pot să facă ăștia? Azi totu', dar chiar aproape totul e posibil pentru ei. Nu vezi ce drăcovenii au apărut de-o vreme? Ei pot alcătui bălauri și din celule vechi, rămase-n urme de calcar, și din bucăți din piele de salamandă prăjită în azbest, din ghiare de dragon medieval adus din *Țările fără de nume*, dar și din alte părți...

- Da' vezi, nu poate fi dragon de-adevăratelea ce născocesc aceia.

- Mai știi, până la urmă ai cumpărat ceva de la moșu' Pâldar?

- Am luat, sigur că da, am cumpărat ceva pentru grădină. Voiam numa' să iau un pui de șarpe, pentru arici. Am luat și o grămadă de... cum le mai zic, manguste, se joacă puțin cu șerpii și îi mănâncă de vii. Tare mă mir de ele că nu se otrăvesc. Au un venin al lor, se pare, mult mai puternic decât al lor. Pot să-ți aduc și ție, dacă vrei.

- Nu, mulțumesc frumos, nu am nevoie acu'. Poate-mi va trebui vrodată pentru... nici nu-ți mai spun, să nu te sperii. Așa se zice... Că folosesc și ele la ceva...

- Pentru neprieteni, cumva?... Așa-i cum cred?

- În nici un caz, că nu mă tem de ei. Nici n-am dușmani....

- Mă mir. Cum reușești? Ba cred că totuși, ai destui, da' nu-i știi tu. Se-ascund de tine, să nu-i simți, dar te pândesc aceia, nu te teme. Nu vei scăpa ușor. Așa că, vezi ce faci, fie că crezi, fie că nu; eu zic așa, să-l cauți tu pe moș Pâldar, că te ajută el cumva în treburi ca acestea.

- Da' el îi știe?

- Cum să nu? Știe el tot, ce te privește... Pe mine mult m-a ajutat pe vremea mea, e drept că nu l-am mai văzut de multă vreme pe la noi. Ar trebui și tu să-l cauți...

- Pe unde crezi c-am să-l găsească?

- Asta eu nu mai știu să-ți spun, dar dacă vrei să te găsească el, nu ai nimica de făcut, numa' să-l chemi în gândul tău, că vine el. Cum face asta n-am de unde ști, dar știu că e adevărat.

- Că bine zici... Am să încerc și eu, dacă zici tu, o fi așa...

- Că bine zici... Am să încerc și eu...

A încercat zadarnic să îl găsească pe moș Pâldar de-atunci. Poate că nici n-a fost adevărată povestea aia cu moș Pâldar, o fi vreo nălucire numa'... Nici de bălaurul acela nu s-a mai auzit pe-acolo. Dar vorba despre el, mai circula, pe ici, pe colo, dar tot mai rar. Stârnea în sufletele unora o tulburare, o-ngrijorare, mai precis, care-i făcea să fie prudenți cu-atenție mărită, în orice situație dificilă s-ar fi aflat.

□

Acesta însă, se zice că s-ar fi retras de multă vreme prin *Munții Păduroși*, într-o colibă veche, părăsită. Trăia așa, cu totul izolat de lumea asta, și-și aduna puterile ascunse în jurul său, cu un efort mereu mai concentrat. Dar nu-i ieșeau deloc aceste încercări, era cuprins din ce în ce mai mult, de slăbiciune... O slăbiciune care venea de undeva...

Nici nu-l mai ajutau acele ritualuri, știute doar de el, pe care de demult, din neuitata lui copilărie, și le-a deprins cu multă trudă, în chinuri greu de suportat. S-au dus acele vremuri fermecate de când, doar numai la gândul său, pădurea fremăta. S-au dus acele timpuri când numai la o privire încrunțată se slobozeau furtuni pustiitoare, sau ploile binevenite începeau să toarne șuvoaie nesfârșite din țării.

Cum s-au pierdut acestea toate... Cum au secat țăriile pe veci...

Nici un balaur adormit în adâncimi nu mai dădea vreun semn de revenire. Dacă totuși, ieșeau din amorțire, veneau chemați de alte forțe, străine, ucigașe...

Sta frământat, pe gânduri, nu mai găsea scăpare.

□

Pâldar, cel frământat de gânduri, umbla prin văi, urca poteci șerpuitoare, se cățara pe stânci tot mai abrupte. Privea dincolo de peisajul muntos, căuta un semn ascuns știut numai de el. Nu-l mai găsea... Își amintea de câte-o întâmplare de demult, apoi gându-i zbura la altceva.

Frânturi de conversații... Nu mai vorbise de ani de zile cu cineva, aproape că uitase cum arată chipul vreunui cunoscut.

Ar fi voit numai să afle ce s-a ales de ultimul balaur, pe care l-a condus cândva prin nouri, acum câteva zile... sau ore... sau zeci de ani... timpul nu mai conta. Era din specia jivinelor de piatră, a celor care zac ascunse într-un adânc de hău. Nu le pria de loc să stea în uscăciune, scoarța de piele aspră li se pietrifica, iar dacă vremea foarte uscată ținea mai mult, se contopeau în peisajul muntos și dispăreau apoi fără să lase nici o urmă.

Urcând cu greu cărarea șerpuită era pătruns de stări de spirit contradictorii. Se detașa de sine însuși, mergea cu pas mecanic lăsându-se condus numai de ceea ce simțurile

îi comunicau. Privea în jur, când pietrele ascuțite, când jnepii împlețiți, când trunchiuri contorsionate de arbori cățarate pe stânci... Pășea decis, fără ca să privească locul unde i se punea piciorul și totuși niciodată nu i se întâmplase să calce strâmb cumva, să se rănească.

Până-n momentul când se-opri din mers. Simțea în mers o barieră nevăzută. Ceva atât de cunoscut. Dar unde?... Privi în jur. Nimic neobișnuit. Totuși, era înconjurat de-o prezență copleșitoare, vie.

- Fârtate, tu erai pe-aci? Unde te-ascunzi? ... Apari!

Nici un răspuns. De nicăieri. Totuși, simți inconștient cum stâncile din jurul său se pregăteau s-o ia la vale, cu el cu tot, la început pe-ncetul, apoi tot mai abrupt, tot mai vertiginos, către prăpastia adâncă din dreapta sa.

- Fârtate, știu ce vrei să faci... Rog, mai așteaptă un pic, nu te grăbi, mai stai!...

Nici un răspuns. Dar tensiunea din jurul lui creștea văzând cu ochii. Venea de undeva din adâncime mare.

- Ești prea departe încă. Nu știi nici tu ce vrei, nu te mișca!

- Ehei, te simt eu pe-aproape. Am amorțit, mi-e greu... - i se trezi din adâncimea pământului vibrând un gând profund – găsesc că ar fi cam timpul să mă trezesc... Pe acolo, pe sus, de multă, multă vreme n-am mai umblat. O sete de nestins mă mistuie de-o vreme... Aș vrea să ies de-aici... dacă s-o mai putea...

- Eu nu te sfătuiesc acum să te trezești, mi-e teamă să nu mă strivești dacă te miști cumva, fără de veste...

- Oho! Că tare muult îmi pasă mie de ce pățești și tu pe-acolo!... Simt doar c-am amorțit... mi-e greu... Cum mi-aș întinde oasele un pic...

- Te mai abține măcar vreun secol, două, până să plec...

- Nu e cam mult? Dar fie... O să aștept... Dar tu va trebui, în schimb, ca să-mi aduci și tu... ceva de preț.

- Ce mai aștepti să-ți dau? N-a fost de-ajuns?

- Știi tu prea bine, nu trebuie să-ți mai spun. Aștept, poate nu chiar atât de mult cât vrei, dar să ai grijă...

- Bine, mă duc... și rogu-te, mai rabdă...

□

“ Ce să-i aduc acum ?... Gândi Pâldar nedumerit storcându-și mintea, înciudat. Ce pot să-i mai aduc acum? Că mintea, uite, nu mă prea ajută. Nu-mi amintesc nicicum ce i-am adus odinioară? Și-acum ce vrea?... Nu-mi amintesc și pace...”

A fost o vreme când se mulțumea doar cu-n cocoș de foc... iar altă dată, nu mai știu... I-a fost de-ajuns un șarpe de nămol, de-acei cu nestemată?... Ori din acei otrăvitori... Sau poate numai un arici dintre aceia care?... Minte nebună, de ce mă lași tocmai acum?...”

Se frământa căci nu voia de loc să-l întărate pe balaur, de s-ar mișca acum, cât de puțin, așa cum se afla înghesuit strâns între stânci acum, isca o prăpădenie de avalanșă de stânci și de pietriș, care l-ar arunca într-o rostogolire fără de sfârșit în hăuri negre. Nici nu prea știa pe unde s-o apuce...

- “Ehei, Pâldar pogan, vericule, de unde-mi apăruși în calea mea? De câtă vreme prin pustiuri ca acestea hălăduiesc, fără a ști pre unde-mi umbli... Cu ce treburi pe-aci, mai pot să știu și eu?”

- Chiar tu erai? Nu m-așteptam de loc să dau tocma' de tine pe-aici, e-adevărat... Te scoase nu știu cine-n preajma mea, prin stâncăriile-astea! Tare mă mir că nu te-ai prăpădit de-atâta vreme! Măi, năzdrăvane Barbăcot, de câtă vreme umblu prin păduri ca să-ți găsească cărarea... Chiar vrei să știi de ce te caut? Nu o să-ți placă prea mult ce-o să auzi.

- Te cred, știu eu prea bine ce-ai vrea să-mi spui... Dacă ai putea... Nici nu te sfătuiesc să-mi zici acu', mai bine las-o moartă... nu prea e bine ceea ce cred eu că e pe cale a ți se întâmpla...

- Vezi, tocma' asta e... că nu mai știu...

- Din ce motiv tu nu mai știi, chiar asta vrei să afli? ... Afurisită treabă, zic așa... Ho, ho, io cred că nici asta nu-i bine ca să știi... E prea devreme pentru... Dar dacă am ști ce e pe cale să se întâmple acu, din vreme-am ști cum ne păzi,... Așa se zice, dară... Oricum ar fi, tot se va întâmpla ce trebuie să se-ntâmples până la urmă... Dacă așa e scris în soarta ta...

- De unde zici că știi ce-mi este scris?

- Ei, asta e acu'! Crezi că am nebunit de tot să-ți spui eu totu'?... Ghicește singur, doar tu ești mai dibaci ca mine-n treburi ca acestea...

- Dar ăsta e necazu' meu, că nu mai pot să știu...

- Bine-nțele că nu-ți mai amintești nimic, dacă ai intrat fără a ști în *Valea uitării celei veșnice* de lângă *Dealul orb*...

- Poți să mă scoți de-acolo, dacă vrei...

- Oho, cum să nu vreau să ies de-aici... Numa' că vezi tu... Nu știu nici eu, mai mult ca tine, cum să ies...

- Nu prea te cred... Viclean cum ești, de când te știu... Vrei tu ceva în schimb și nu îmi spui... lasă că...

- Adevărat, o fi cum spui... Ei bine, uite, am să-ți spun. Nevoie multă am de...

- Stai mă, oprește-te, nu rosti această vorbă încă... E cineva acolo, după stânci. De vrei să-l vezi, privește-i urma. Vezi pe unde se duce... Acolo-n dreapta ta.

- Prostii vorbești! Nu-i nimeni pe acolo, numa' vedenii ai, de când ți-ai pierdut și ultima urmă de ținere de minte ce-ai mai avut-o...

- Mă, tu serios vorbești? Ai grijă, vezi că eu...

- Ce vrei să văd? Că te-ai pierdut de tot cu firea? Că ți-ai pierdut toate puterile și mintea? Că ai îmbătrânit de tot?

- O fi, dacă tu zici așa, dar știu că eu... Eh, ce mai știu?...

- Te las acu' să-ți mai vii în fire... dacă mai știi ce vrei, cumva...

Și dispăru de-acolo, definitiv. Ce s-a-ntâmplat apoi cu bietul Moș Pâldar, povestea nu mai știe să ne spună. Se pare că și urma lui i s-a pierdut pe veci, cu totul... Doar dacă nu...

PARTEA a II-a

DIN PĂGUBOASA ÎNTELEPCIUNE A LUI ȘOFROLIAN ZBÂRLEANU

de FLORIN CONTREA

PROLOG

Atunci când nu știi cum să-ți începi povestea te mai gândești, îți faci un plan... Dar nu întotdeauna ideile încep să-ți curgă. Îți stabilești în minte chipul unui personaj. Nu e ușor de loc, sunt multe, prea multe variante. Ai de exemplu, chipul unui cunoscut. De nu faci reportaj, nici jurnalism, lași fantezia să se desfășoare. E potrivit, cred, să-ți fixezi în minte chipul unui om cu personalitate bine definită, un om care știe ce vrea, om de succes. Corect, dar unde-l poți găsi? Buună-ntrebare!...

Am zis să-l cheme Șofrolian; nu vei afla ușor astfel de nume... Mai bine, altfel te-ai putea trezi cu un proces din partea unuia ce s-ar credea vizat, și care te va acuza că-i strici imaginea în societate. Nici gând de-asemenea intenții...

Om de succes? Ar fi grozav să fie-așa, dar vezi, realitatea nu te iartă. Mult mai ușor ar fi să ți-l închipui ca pe unul care visează, își dorește intens succesul, dar nu și-l poate oferi. C-așa e viața, ce să-i faci!...

Deci, zic eu, poate, bine-ar fi ca să-l găsești pe undeva, într-un loc mai puțin central, chiar mai ascuns, precum al celor mai mulți semeni de-ai noștri. Să fie provenit dintr-o localitate mai mică, periferia-i locul cel mai bun. Sau poate dintr-un sat uitat de lume și de timp, dar totuși, nici prea departe de oraș. Să fie un oraș banal, atât de obișnuit încât să te poți rătăci în el, fără probleme. Mai ales pe la periferie unde găsești ce vrei și ce nu vrei. O lume pestriță, activă, fără astâmpăr, ca un furnicar. E o plăcere să pe plimbi pe străzi pe acolo, cu precădere seara, ai ce vedea... În fine...

Acum să spun ceva despre Șofrolian; cum să-l descriu? Un ins cam între două vârste, aproape cenușiu, de nu-l mai recunoști a doua zi după ce-l vezi. Poți trece lângă el așa, în treacăt chiar fără să-l observi. Doar după două străzi, ce-ți trece-n gând, ah, de unde l-am mai văzut pe ăsta, de unde-l știu?... Și-l uiți apoi pe loc... Nu-i locul să-i înșir aici biografia, nici nu-i de interes, pot doar să spun că, deși nu prea arată, e unul care gândește mult, poate prea mult, fără a afirma că-i anxios, neliniștit, sau frământat de nu știu ce complexe abisale. Desigur, a citit la viața lui o sumedenie de cărți și încă mai citește, biografii, romane, cărți de călătorii, jurnale personale, chiar studii de specialitate când găsește, n-aș spune totuși că e erudit, tobă de carte sau șoarece de bibliotecă, cum se spune...

Ideea nu cred că-i prea bună, totuși... Un om ca ăsta, atât de șters, atât de „fără calități” desigur, va trece prin viață neștiut de nimeni, și - în afară de cei apropiați lui - nu va lăsa vre-o urmă-n drumul său. Și-atunci, de ce să te ocupi de el? De ce să-l scoți la rampă, la tribună, când n-ar avea nimic de spus, când nimeni nu l-ar aprecia pentru ceva? Efort, desigur, inutil!...

L-am întâlnit deunăzi, m-a privit cam ciudat (uitai să spun că ne cunoaștem bine, doar n-o fi cazul să mai inventez și un traseu comun acum...)

- Ei, domnul meu, nu te-am văzut de mult. Arăți ciudat...

- Eu? Nu prea cred. Ce ți-a venit să-mi spui așa ceva?
- Știi eu? Realitatea.
- Nici asta n-o prea cred. Ciudat ești tu, de nu te superi. Dar, serios, mă faci să mă gândesc...
- La ce? Dar lasă asta! Ai mai citit ceva?
- Banalități. Nu fac acum recenzie de cărți... N-am mai citit filosofie de nu știu câtă vreme.
- Nici eu. O pierdere de vreme nu-i așa? Cu ce te-alegi?
- Adevărat, așa gândesc și eu de-un timp. Sunt lucruri scrise dens, atât de dens, că te apucă dureri de cap până-nțelegi ceva din ele. Sincer să fiu, nu văd cu ce-ar putea să mă ajute, nici la cumpărături, nici la agonisit parale, nu aflu tocmai informațiile de care aș avea nevoie, nu mă ajută să mă înalț, nici sufletește nici în alt fel. Și nici examene nu trebuie să mai dau...
- Adevărat, uitasem, ești deja pensionar...
- Ca mine! Dar știi ceva? Nu-mi trebuie nimic!
- Nici mie.
- Uite că mint! Mi-ar trebui destule...
- Te înțeleg. Și cât de bine... Dar nu uita, c-am convenit atunci să nu vorbim nimic de cele materiale. Doar eventual, culoarea galbenă de-ți mai spune ceva, pe plan spiritual.
- Mi-ar spune multe mie, dar uite, nu acum! Tocmai acum, când caut un subiect superb pentru romanul meu.
- Dar cum, nu l-ai găsit deja? Spuneai c-ai scris deja primul capitol!
- L-am scris, l-am șters, sunt la a treia variantă... Nu-mi place! Îmi pare cam banal și prea legat de realități concrete. Aș fi dorit ceva simbolic, știi, ceva urcând spre ideal, dar care să nu fie nici prea transparent, dar nici plictisitor. Mi-ar trebui evenimente cu-adevărat dramatice, un lucru semnificativ pentru perioada asta! Dar totuși, nu ca în gazete...
- Atunci inspiră-te din ce se vede la televizor!
- Adevărat. M-am tot gândit la asta. Acolo găsești subiecte de tot felul. Și cât de palpitate și pline de neprevăzut! Nu-ți mai descriu, că...
- Știi ceva? Nu-mi spune! Le urmăresc și eu, mă urmăresc și-n somn. Planeta se încălzește mereu, vremea se schimbă, vin dezastre...
- Războaie, cutremure, erupții, inundații, urmate de o secetă cum n-a mai fost...
- Dar totuși, noi convenisem odată să nu vorbim de-așa ceva! De ce nu ești consecvent măcar cu tine însuși?
- Vezi, ne-am luat cu vorba... Dar mă grăbesc, am treabă.
- Și eu. Te las!
- Cu bine!...

□

Mergând cu-n coș de sticle goale spre cișmea, nu că i-ar fi apa prea rea de la chiuvetă, dar îi plăcea mai mult așa, de la oraș... Privea-ntr-o doară ziarele, revistele, și cărțile de pe tarabe, doar vă zări ceva interesant. Nu se grăbea, nu prea avea de ce, când... iată că zări un titlu, un titlu cu litere mari, pe o copertă în culori stridente. De mult dorea să fi citit cartea aceea, o dată, de demult, nu a avut la el cât trebuia s-o cumpere, a doua oară, nu știu mai când, avea cu ce, dar n-avea timp... A treia oară a găsit-o într-un raft, ar fi luat-o dar, cum să-ți explic, n-a mai dorit-o, pur și simplu... Uite-așa!...

Pe vremuri, nu prea stătea pe gânduri, era un cititor înverșunat. Și-a încropit atunci și-o bibliotecă, pe nesimțite aceasta a crescut, i-a ocupat încet, încet, câte-un dulap, apoi, se-adună cărți, reviste, albume, broșuri, mai știu eu ce, s-au tot mărit, s-au adunat, pân-au umplut aproape un perete...

Apoi, întrând inevitabil în conflict cu cei ai casei, s-a mai lăsat, a mai vândut din cărți, nu cine știe ce, căci lumea nu prea voia să îl ajute să scape de hârtii, ceea ce lumea căuta-ntr-un timp, vezi bine, s-a transformat cu vremea în ceva cu totul nevandabil, până la urmă a mai cărat din materiale la instituția ce aduna deșeuri, cum se numea aceea, nu-mi amintesc, în fine... Acum, trecând, mai stă pe gânduri, să cumpere ce-a vrut odinioară sau să renunțe, oricum din timpul disponibil prea mult tot nu i-a mai rămas, atunci gândi în mers, hai să lăsăm povestea pe mai târziu, când s-o putea... Așa că...

□

În viața orișicui apar probleme, situații complicate sau nu prea, oricum... În funcție de acestea se ivesc și stările de spirit, sau sentimente, emoții, cum s-or mai numi... Apar, dispar în valuri, mai line, mai agitate, după cum e cazul. Sunt zile când n-ai treabă, ești liniștit, calm, fără complicații, îți vezi de treburile casei, sau îți găsești să-ți umpli timpul cu ceva plăcut, citești, vizionezi, alegi vreun joc de societate sau altceva... Dar mai apar și zilele turbate, când nu-ți vezi capul, nu știi cum să mai ieși din labirintul acelor lucruri ce te solicită intens, te prind în horă, te atrag sau dimpotrivă, te resping, nu-ți lasă timp nici să respiri. Îți dau impresia de carusel haotic, frenetic, enervant, și nu odată fascinant. Cuprins cum ești, nici nu-ți dai seama de ce se întâmplă-n jurul tău, nu vezi nimic decât ce vrei să realizezi, numai că tot mereu ți-apar în cale noi baraje, noi obstacole de netrecut. Atunci e bine să te-aduni, e bine să perseverezi, până-n momentul când realizezi că orice-ai face, n-are rost... Atunci te-oprești năuc, pui capu-n mâini, șuieri în gând a pagubă, și, tare mai dorești să lași totul baltă, s-abandonezi și să nu mai vrei nimic, să te închizi în tine, și să lași lucrurile așa cum sunt. Dar numai pentru-un timp. Până când încet, încet, se mișcă iarăși roata, găsești în tine noi puteri, și iar pornești de la-nceput.

□

Se vede treaba că tot un stilist, textualist rămâne autorul nostru deși acum așa ceva nu se mai citește, vezi bine, cititorii-s plictisiți de lucruri spuse fără căpătâi, i-ar trebui un plan, o narațiune cu tot ce-i trebuie, cu cap și coadă, în sfârșit... Dar pentru asta trebuie să fii, cum să-ți explic, zic „ancorat” în realitate, să știu ce fac cu personajele, ce vor, spre ce ținesc în viața lor atât de plină de evenimente, cum recunosc că nu-i a mea... și cum imaginația nu-l prea ajută, plutește în gol, și n-a mai scris nimic... Și din nimic ce să alegi? Și știi de ce? Ar vrea literatură pură, fără s-o vadă amestecată-n alte lucruri, fără filosofie, psihologie, psihiatrie, sociologie, economie, nu mai știu ce... cum fără voie se simte îndemnat a scri... Când viața asta atât de complicată ne poartă în vârtej, când totul ce se-ntâmplă-n jur se-amestecă într-un torent amețitor de, hai să zic evenimente fără sens, din care nu știi ce să mai alegi...

□

Din întâmplare iar l-am întâlnit pe-amicul meu nu mai știu când... Am discutat așa, să ne aflăm în treabă, lucruri mărunte fără interes major. Trec peste amănunte, tot n-are sens să scriu banalități, deși vorbind deschis, se mai găsesc și amatori de lucruri mai mărunte, să nu zic fără sens, să ne mai treacă timpul într-un mod plăcut...

- Mai știi, din întâmplare ce-am discutat despre filosofie, pare-mi-se, într-un timp...

- Da, afirmam că nu citesc așa ceva, că nu am vreme de probleme înalte, ce pentru mine nu au interes acum.

- Și chiar ești sigur că nu te ajută la ceva?

- Sincer să fiu, nu prea... Am spus, cu asta nu câștig nimic, nu văd folosul concret să mă ocup de ceva ce nu-mi dă nici un răspuns concret la ce mă doare. Nu sunt profesor, nici nu-s autor de studii de specialitate în domeniul ăsta, nici negustor de cărți nu sânt, nici de idei... La urma urmei, ideile abstracte ce mă preocupau în anii tinereții, nu mi-ai adus nici un câștig, de nici un fel! Nici financiar, și nici măcar moral! Nu văd de ce să-mi pierd din timp cu-așa ceva, ți-am spus.

- Cred că greșești, dar uitate, chiar acum n-am argumente cu care să combat asemenea idei. Mă mai gândesc.

- Prea bine faci... Ne mai vedem...

□

Povestea a-nceput pe nesimțite cu-o întâmplare de demult, așa ca-n orice basm... Pe când eroul nostru se plimba fără de grijă într-un parc. Foșneau în mers covor de frunze adunate de suflul toamnei abia simțit. Și o culoare-n jurul său de vis... Ceva intens, când roșietic, arămiu, când alb-gălbui când verde-pal. Copacii se aplecau în jurul său cu crengile atât de noduroase, contorsionându-se ca într-un dans fantastic violent oprit parcă de-o forță nevăzută. Și se simțea din loc în loc, ceva apăsător pe nervii încordați ai trecătorului neliniștit. Prins în vârtejul galben-vâscos al frunzelor căzute, Șofrolian crezu, sau mai corect i se păru că-n jurul său e-o altă lume, o lume suprapusă, transparentă în aerul neclar. Voi să își concretizeze viziunea de vis, trezie sau coșmar. Nu reuși decât să își mărească apăsarea de pe suflet și nostalgia, melancolia îl copleși. Dar nu era decât părerea de rău că nu e nimeni în jurul său căruia să-i destăinuiească gândul său complex și neștiut. Și-n timp ce tot privea în jur mormanele de frunze moarte, în minte îi suna o melodie veche, romanță jalnică, sentimentală ca din flașneta de demult. Îl copleșea atunci singurătatea, precum o platoșă pe sufletul amar. Și-a mers întruna pe alei, a mers fără oprire, vreo două ceasuri dacă nu mai mult. A și uitat de timp, de tot. Privea-n neștire frunzele căzute, dar și pe cele de pe crengi. Era cu totul copleșit de nuanțele nenumărate de culori. Era înduioșat de melodia veche, sentimentală care i se repeta în gând mereu, mereu... Ar fi voit să nu se mai sfârșească, ar fi dorit ca drumul său să se continue în infinit. Și când ajunse la fântâna cu apă mineralizată, într-un decor baroc, renașcentist, i se păru aproape ireal momentul. Nu era nimeni în apropierea lui. Scoase o sticlă, o umplu cu apa străvezie, gustă un strop apoi, se așeză pe o banchetă, privi departe-n fața lui și, fără voie, se simți deasupra lumii-ntregi. Nu-și mai dorea nimic, nimic... Nu-și mai dădea seama dacă e fericit sau nu, nu mai conta, era indiferent... Și timpul parcă se opri...

□

Voi atunci să-și concretizeze simțirile din timpul plimbării sale prin parcul solitar într-un text scris într-un jurnal intim, dar publicabil, dacă se poate într-o gazetă de mare succes. Posibil? Această ambiție se poate oare realiza? Și cum? În primul rând, gândindu-se la sine însuși. Apoi la un posibil cititor de rând. Dar, nu pe-un loc minor va conta mult părerea vreunui critic influent, care să fie destul de-obiectiv ca să își depășească resentimentul pentru-un autor încă necunoscut, dar dornic de succes, și să-i aducă elogiile sincere și necontaminate de vre-un interes material. Dar oare îl va găsi?

Dar, până să se-apuce să scrie primul rând, autorul nostru prezumptiv a constatat deja că inspirația l-a părăsit, că nu-i capabil nici să-i amintească, nici să-și imagineze

măcar complexul acela de idei și gânduri pe care l-a trăit atunci în parc cu-atâta intensitate. Și-atunci, ce-i de făcut? Se mai gândi cam un minut, sau chiar o jumătate de minut și renunță oftând. Pe altă dată...

Și-abia atunci îi și veni în gând ideea că n-ar strica să-și schimbe existența, banală și solitară, că n-ar fi rău de-ar deveni poet... POET! Ce mare lucru! Și-ar ridica statutul social și poate, mai știi? Chiar material! Se și văzu plimbându-se pe bulevard cu-n aer grav, atât de important că-ai fi crezut că-i „Înțeleptul Universului ce-a pogorât din Turnul său de Fildeș” în mijlocul mulțimii ignorante și umile. Se și văzu împresurat de ziarști, dornici să-i smulgă doar o cuvânt banal, dar încărcat de sensuri și simboluri ascunse, de nedescifrat, pe care filosofi de marcă s-ar strădui în van să le pătrundă, pe care-apoi între ziarele de cea mai mare importanță și tiraj, s-ar isca polemici aprinse.

Dar imediat îi apăru în gând și ipoteza inversă, că tot ce ar putea să publice cândva să nu fie decât o fantezie fără rost, ceva fără o importanță capitală decât doar numai pentru „El”. Ar trebui să poarte luptă grea pentru a fi recunoscut oficial de criticii de marcă, și până să ajungi la o izbândă pe-acest tărâm i-ar trebui o luptă cumplită în care niciodată n-ar putea fi sigur că va avea succes.

Dar nu-i trecu prin gând nici faptul că s-ar putea ca nimeni din editori să nu-i primească textul să-l publice nici în ziar, revistă, broșură, volum, sau altă hârtie ce ar putea fi tipărită motivând sau pretextând, mă rog, că textul în cauză nu merită efortul, că nu e semnificativ, că nu conține idei sau fapte memorabile, că nu are nevoie de banalități, nici nu-i dispus să dea publicității elucubrațiile cine știu cărui „grafoman”. Exact, așa se și numește individul ce, dornic de glorie fiind, dar fără har, nici inspirație, nici fantezie, ar vrea s-adoarmă cititorii cu vorbe fără sens și, doar prin asta s-ajungă, Doamne ferește, cunoscut în lumea largă fără motiv serios.

Cum ar putea atunci să îl convingă că nu-i așa, că el e sincer în tot ce dă publicității, că ce gândește el e, hai să nu zic genial, dar important, extrem de important pentru oricine vrea să-și dezvolte gândirea, personalitatea, spiritualitatea, etcetera. Greu lucru, foarte greu...

□

Dar lucrul cel mai greu din lume e să-ți urmezi traseul neabătut, să nu ții cont de greutățile inevitabile și inerente ale oricărui demers ce-ar viza „noul”, ineditul, neobișnuitul etc. Din tot locul apar dificultăți și piedici, și mai ales din partea celorla în care-ți pui mai mult speranța.

Până la urmă gândul birui de-a se-apuca de lucru, indiferent de consecințe. Că va avea sau nu succes de public, asta e altă problemă, pe care nici n-ar trebui s-o bage-n seamă. E treaba altora, nicicum a lui. Există critici de tot felul, de cititori nici nu mai spun... Unii mai cultivați, mai pricepuți în artă, iar alții cum să spun, indiferenți... Nu poți pe toată lumea s-o mulțumești, orice ai face. Și principalul este ca el să fie mulțumit de arta lui. E, cum să spun, chiar o eliberare psihică să știe că tot ce a gândit, sau a creat mai bun cândva, este ceva care a acționat asupra unui spirit într-un fel sau altul, a mulțumit, sau dimpotrivă, a enervat la culme pe cineva pe care nu-l cunoaște, dar care poate, a devenit mai bun la suflet... sau nu. cine mai poate ști?

Dar până s-ajungă a mulțumi pe altul cu creația lui, incontestabil, e necesar ca textul rezultat din strădania lui să placă-n primul rând... cui? Chiar autorului, desigur! Aceasta dacă-i autor adevărat, cu har, talent, ori inspirație, cum vrei să-i spui. Acesta-i lucrul cel mai greu, căci după ce a pus în pagină o propoziție, când și-o citește, parc-ar fi alta, cu

mult diferită de ce-a intenționat. De ce? Ei asta nu mai știu, dar garantez c-așa se-ntâmplă cel mai des. Parcă e scris de-o altă mână, de-un alt ins ce scrie mult mai, cum să zic să nu îl supăr? Mai monoton, mai șters, mai fără haz, mai cu erori, – desigur neintenționate, de sens, de logică, de sentiment...

Dar până a ajunge la formă, la stil, la „scriitură” – să ne oprim întâi la „temă”. Aici de fapt, e greu! Să scrii, dar ce? Când nimeni, sau aproape nimeni nu-i dispus, în vremuri grele, să mai citească confesiunile vreunui frustrat, ale vreunuia care nu știe ce vrea, nici nu-i în stare să-și sondeze subconștientul fără ajutorul unui „specialist”.

Doar fiecare cititor care-și cunoaște problemele perfect și nu prea știe cum să și le rezolve, gândind că în textul autorului găsește soluții la tot ce îl frământă, citind, constată cu stupeoare că sunt probleme rezolvate, dar nicidecum nu-s ale lui, sunt ale scriitorului de fapt, și ce-l interesează pe el așa ceva? Și ce te faci când autorul se preocupă de idei înalte, de filosofii abstracte, într-un limbaj abscons, alambicat, aproape de nepătruns? Mai bine-chie cartea și se gândește la ale lui...

PROFEȚIILE LUI SOFROLIAN ZBÂRLEANU DESPRE VREMILE DE ATUNCI ȘI DE ACUM

(de Florin Contrea)

- ◆ 1. Când multe, multe *Ciori de Abanos* deasupra orașului din Valea Mare tot ceriul vor întuneca, mare prăpăd va fi atunci preste Acel ce va-ndrăzni să le privească. Aceasta voi veți afla că Eu am zis. Ca să se știe!...
- ◆ 2. După *Potopul de Lăcuste*, Broaște râioase și Scăieți ce vor umplea țărâna când apele murdare scurge-se-vor in Marea Groapă, s-a auzit că cineva din Curtea cea din Dos, mare mâhnire în suflet va avea... Din ce pricini, n-aș ști să spuii acuma, dar nici vreo importanță n-are, zic eu...
- ◆ 3. Doar dacă *Mățele Pestrițe* prin copacii uscați se vor sui, aceasta pentru Vrăbii, chiar fără de primejdie să fie, nu știu a spune azi. Vor ști mai multe Cronicarii, în caz că de aceasta, veste să fie mare, vor afla. De nu...
- ◆ 4. Nu știu mai mult a zice despre cei *Vicleni*. De cei *Trufași* veste nu am. Dar *Proștii* sigur se vor veseli. Aiurea.
- ◆ 5. Când *Caprele de Munte* la vale se vor sui, prea mult se vor mira cei Întelepți. Dar numărul acestora mai mic cu două sute de mii va fi. Oare de ce?... Aceasta sper să o vă spuie alții, Eu niciodată, NU!
- ◆ 6. Atunci, lângă mașina cea veche, scorojită de vremi și de neazuri, *asteroidul Xiperheon* cu vuiet mare și cu scântei albastre și verzi, căzut din înălțimea ceriului noros va fi. Cei vechi se vor cruci, cei Întelepți, de-acolo în grabă mare se vor duce, iar un Solumânar în zdrențe gonit va fi de cei nevrednici. Aferim!...
- ◆ 7. Atunci de ce să mai rămânem zgribuliți prin pietrele ascuțite și stânci crăpate-n patruzeci de zări? Oare numai de-această treabă fi-vom vrednici acum, la douăzeci de ani distanță de când *Balaurii de Noapte* focuri au pus preste deșert? Eu zic, mai bine-ar fi să scoatem Sabia Dreptății acum și în nisipul cald s-o astupăm. Căci altceva, zadarnic credem că vom izbuti!...
- ◆ 8. Când un *Uriaș Hidos*, *Viclean*, *Tiranic*, mustețile zburli-le-va, din ele mii și mii de ciori zbârnâitoare pre ceriu vor fâlfâi, vor fâlfâi, vor vâlfâii... Atunci, ce oare face-vor blajinii cei sârmani, hainii, goniții prin bejenie de jale, umblând ponciș, cruciș, împiedecat, prin smârcuri, gârle glodoase de metal topit pre unde șerpui încolăcindu-se striviți vor fi de fiarele pădurii.
- ◆ 9. Au oare cine ști-va ce se va-ntâmpla cu-acei ce bântuie Poienile cu Spini? Au oare nimeni nu se va-ndura de *Cei Flămânzi* de Ceapă Verde și de Slănină friptă la proțap? Dar de-nsetații care Țuică fiartă - de zece veacuri încă n-au văzut? Ce tulburare-n suflet vor avea aceia!...OH! Vai de ei!...

- ◆ **10. De nu cumva urgia nevăzută de ochiu străin se va întinde-ncet, pe negândite preste *Aceia carele se Plâng Degeaba!* Atunci, jelindu-se amar, cu ochii stinși de lacrimi amare, zadarnic vor cerși-ndurarea Celor ce poartă Zâmbetul întunecat de Ură Cruntă... Speranța numai de la cei Necunoscuți de Nimeni va veni... de s-o-ntâmpla vreodată o asemenea minune.**

- ◆ **11. Nădejdea voastră va pieri atunci! Degrabă veți umbla pe *Căile Pierdute!* Nu veți găsi nici unde îndurarea pe care-o căutați aiurea! Plecați de-acolo-n graba mare, găsiți-vă scăparea în Acel care Privește Departe, dincolo de voi... Dar n-așteptați ce nu se poate da și nici primi de nimeni... dezamăgiți veți fi atunci amar!**

- ◆ **12. Nu veți găsi nimic acolo pre unde nimeni n-a umblat! Zadarnic veți mai scormoni prin zdrențe colorate, prin *Manuscise scorojite* de praf și de melancolie uitate! Căci vechilor Taine Neștiute de cei Nătângi tot înțelesul li se va pierde pe vecie! Mai căutați și prin desigurii umede de zadă, și prin Boschete de Bureți și prin canale negre de pe sub Bulevardul de Beton armat cu tunuri de mătase. Nu veți găsi nimic, eu v-am mai zis!...**

- ◆ **13. Cu hohote de râs tembele, cu rânjete fără rușine, cu behăieli, grohăituri și salturi de *Saltimbanci sălbatici*, cu giumbușlucuri de maimuțe caraghioase, cu uriașele gorile păroase, cuntunecați orangutani, vor merge în pas de marș forțat către pierzare! Abia atunci vor înțelege, de vor putea a cugeta vreodată, ce bucurii necunoscute, necuvenite și impertinent de delicate, în ultima secundă a vieții lor se va găsi... Dar prea târziu trezirea va mai veni pentru aceia, vaai!**

- ◆ **14. Întru o abureală fără de hotar... Degeaba se va mai umbla prin *Pravila uitată*, o rânduială strâmbă, pe vecie strâmbă va rămâne, căci cei Aleși de cei Neștiutori să le repare, mai rău le vor stâlci... Spre bucuria nespūsă a celor Fără prea multă Minte...**

- ◆ **15. La Vânătoarea de Mistreți și Dropii roșii, *Gonacii* vor goni năvalnic pre vietățile nevolnice cu blană jalnic răpănoasă care prin gropi adânci se vor ascunde. Nu vor scăpa!**

- ◆ **16. Iară când și Vântul cel Întunecat nădejdiile va risipi, când Zloata fără de Hotar va spulbera în patru zări tot Glodul adunat prin vremuri, când Vietățile Pădurii în salturi groaznice prin tufele cu frunze ofilite, de groaza Celui Nevăzut, spre Polul Vestului în fugă vor pieri, atunci un *Înțelept închipuit* în sine sa, amar va zâmbi. Zadarnic...**

- ◆ **17. Când prin Noroiul cel cleios și plin de pietre colțuroase o mare *Broască-țestoasă-mplătoșată* cu pașii grei, înceți, morocănoși, cu mare, mare greutate spre Valea Neagră își va greși cărarea, atunci Vitejii Vânători umblând zadarnic după urme șterse de milenii, mereu, mereu se vor întoarce către Zidirea prăbușită a Marelui Castel de Lut. Din care cauză anume asemenea isprăvi se vor înfăptui? Mai știe cineva? Oh, cine?**

- ◆ **18. Când Focul cel Nestins din veci de veci, din smârcurile de demult se va întinde până spre Dealul cel Pleșuv, deasupra flăcării albastre cu fum înecăcios tu vei vedea o *Salamandră Uriașă* plutind, săltând, lovind în dreapta și în stânga Șarpelui cel Roșu, cu coada ei cu creste verzi, cu vâluri de substanță argintie și pufoasă, în stânca de azbest topit. Ce va mai fi atuncea? Știi și tu? Uimire mare... Numai atât!**

- ◆ 19. Atunci, numai atunci când vom vedea *Călușii Mării* prin valurile zbuciumate sărind cu grație felină, vom ști că timpul s-a oprit cu totul pentru noi. Ne vom trezi din amorțire poate, sau nu, ce pot să știu, dar fi-va prea târziu, oh, prea târziu va fi în clipa aceea pentru noi... Cât vom dori să ne mai bulucind prin valurile Mării neștiute, cât vom dori să mai plutim și noi călări pe Căișorii Mării de demult... dar nu se va putea nicicând...

- ◆ 20. *Pisica cea Mare, Sfinxoidă*, ne va privi cu-n zâmbet calm, misterios... Prin gândul Ei cel neștiut va trece Timpul nesfârșit... Vom înțelege oare Taina zâmbetului ei abia simțit? Ne vom gândi cum să-i răspundem astfel încât să nu-i vină cumva prin gând să ne înșface cu-n gest fulgerător, să ne sfâșie, să ne devore cu nesaț, să ne fărâme-n ghiarele-i necruțătoare? Sau vom spera numai să ne ignore, cu un dispreț mult mai ucigător? Greu de știut...

- ◆ 21. Apoi când zeci sau sute, poate mii și mii de *Șobolani Păroși* vor mișuna prin crânguri, și se vor aduna în procesiune nesfârșită urmând în salt zglobiu o melodie fermecată a Flautului ținut de o Paiată Împestrită, vom înțelege mai bine, sau mai de loc, pericolul ce ne pândește neștiut... Unde va fi atunci ascuns Acel ce Știe? Unde?

- ◆ 22. Pădurea adâncă de Stejari, va fi probabil străbătută de cântece voioase. Prin tufele de fragi sălbatici și prin crengi cu frunze mari și veștejite un zvon suav va fi intersectat în noaptea de cleștar, de săbii ascuțite și fulgere de foc. Tăcere adâncă apoi se va așterne... O Taină de *Nepătruns* peste milenii va rămâne. Până ce într-o Zi!...

- ◆ 23. În *Turnul cel masiv* de la Bastidă, se va găsi – numai atunci când Soarta va voi, - un Gânditor din piatră masivă de bazalt. În fața lui se va afla un manuscris turnat în plumb crestă de Rune Grele, de Cifre Magice și multe Hieroglife. Când peste șaptezeci de săptămâni un individ neștiutor în zdrențe, pe Manuscris va scrijeli o altă cifră, de sub Castel va răbufni un Huruie sinistru! O veveriță neagră de Șarpe va fugi. Apoi?...

- ◆ 24. Paiata cu ochi strălucitori din Flaut, un *Cântec fermecat* va răspândi în lumea largă. Copii și tineri neștiutori în jurul lui vor dănuți. Se vor desfășura în falduri perdelele întunecate. Convoiu se va apropia încet încet de Codrul de Stejar. Pe urmă totul va dispărea în Ceață cea mai deasă. Când ceața aceea risipită va fi, pe acel loc un larg covor de frunze înnegrite se va nălța la prima adiere...

- ◆ 25. Din smârcul plin de grelele miasme se auzea bolborosind cu geamăt răgușit: urr-o-borros, urr-o-borros, urr-o-borros... bulbuci se-mpleticeau prin málul dens, bulbuci,... Din adâncimi necunoscute se mai vedea – din când un când – un *Șarpe Gigant*, un Anaconda, ce se hrănea cu lăcomie din însăși coada lui... urroborros... urroborros...urroborros...

- ◆ 26. O *Pasăre de Foc*, gigantă, o flacăra zburândă ce pătimea, în zbor prelung, se tot zbătea, sălta, valsa, dansa, dansa... în dansul morții ei, cea plină de ispite, în dansul ei de viață renăscută din jarul cel aprins, din foc aprins, din foc gălbui de pe jărătic... Și-atunci, prin jungla de liane, cu papagali de jar și de maimuțe vișinii cu salturi grațioase și țipete acute stridente dar tot melodioase, cum bucuria vieții renăscute o celebrau... Ce poți să mai alegi?...

- ◆ 27. Când la intrarea Marii Peșteri să intre a voi, ori ca să iasă, cei Fără Chip și Fără Trupuri vor îndrăzi, - oftare mare li se va-ntâmpla! - Un *Câine Uriș* din cele trei căscate guri din cele trei mari scăfârlii;

- din Capul cel dintâi amarnic va lătra – cei Fără de Formă în mare grabă împrăștia-se-vor atuncea;
 - din Capul cel de-al doilea, va mârâi în semn de grea amenințare! Atuncea Formele abia Văzute vor șovăi din mersul lor...
 - iară când din cel de-al treilea cap, va scheuna cu jale – atunci cei Fără de nici o Formă cu mult curaj se vor apropia de el. Dar nu pentru mult timp! Căci îndegrabă, din intreprinderea guri uriașul câine, Cerberul nopții, cum e numit, o larmă groaznică spre ei va repezi... Apoi făpturile Fără de Chipuri vor hohoti timp îndelung și se vor depărta încet încet spre vale...
- ◆ 28. Din nou, când *Pasărea numită Roc*, de o mărime necuprinsă, cu fâlfâiri de aripi peste un Munte de deșert se va-nălța, în ghiare-i, un biet nenorocit de Elefant sălbatic deageaba mult se va zbătea... Din Înălțimile celeste, din nourii cei fără umbră, rostogolindu-se-n prăpastii doar praf și multă pulbere va înălța... Un vuiet înfundat în patruzeci de părți va răspândi... Apoi tăcere de milenii...
 - ◆ 29 *Furnicile mai mari decât un om*, cu luptătorii împlătoși și înarmați cu săbii, paloșe, cu arbalete și bombarde, o luptă groaznică, în Țara cea fără de Nume din Marele Pustiul cel cunoscut doar din străvechea Alixândrie, - cu-nversunare cumplită, se va isca. Mult timp nu se va ști urmarea... Doar cei mai mici dintre cei vrednici oșteni vor mai scăpa cu bine... Din care cauză nu știu nimeni. Nici nu va ști...
 - ◆ 30 Atunci când va ploua cu multe, multe *Broaște Mari și Negre*, Cei Prea Nepricepuți la Minte cu guri căscați și ochi holbați spre ceriu se vor holba. Degeaba fi-le-va mirarea...
 - ◆ 31 De ce, când *Marele Motan de Răsărit*, cu pete albe, roșietice și albe de pre grumazul său felin și încordat, spre Vârful Muntelui Pleșuv de Vest, privirea Sa cea Lucitoare va îndrepta, prea mulți vor fi dintre aceia care fără de nici o grijă vor dormi adânc? De ce nici care nu va tresări de spaimă? De ce nici unul nu va suspina? De ce?
 - ◆ 32 Doar dacă Marele Cerb Alb din bungetul cel Negru al Codrului fără Hotar de lângă mlaștina numită Degarr, de către cei mai vechi localnici de pe-acolo, Când *Măritul Cerb Alb* – repet, – va hotărî să iasă la lumină purtând pre crengile de os din creștet, o Mare Cruce de Stejar, după cum scrie Preacinstitul de Adevăruri ocolit Baron, atunci abia vom ști ce se cuvine a grăi într-o împrejurări cumplite ca acestea!...
 - ◆ 33 Și doar dacă din vârful *Muntelui de Piatră de Bazalt* o negură de Fum și de Pucioasă, și Pietrele arzând cu vuiet mare din înălțimi gigantice spre noi se vor zvârli vădind mânia Preaputernicului Zeu Străvechi Plutonian, atunci când, precum zidurile arse ale cetății istorice Pompei, ne vor privi cu resemnare frânturi de ziduri fără nume, abia atunci ne vom trezi și poate, poate, vom găsi puterea de-a mai sorbi dintr-un bocal cu vin... Și vom zâmbi ușor. Sau poate...
 - ◆ 34 Din Gerul fără capăt care se va așterne pe Marile Câmpii din Vechiul Orient, atunci când va veni Înghețul Veșniciei, dintr-un Ghețar alb-albăstriu se vor ivi – cu vuiet înfundat, – ca niște Șerpi Păroși, mărățe Trompe, iar după ele vor apărea giganti *Elefanți Sălbatici* – numiți, cum spun Cei care zic că se Pricep - de către vânători cu lănci și arcuri de arțar, – Mamuți!... Abia atunci să vezi Prigoană!... Dară folosul nostru cum va fi? Sau Care?...

- ◆ **35** *Licornul din Pădurea Fermecată*, aceea care cu atât de multă iscusință e zugrăvită-n tapiseria din Castel, sau Inorogul tainic cum i se mai spune, sta așteptând Domnița să-l ademenească... Pre undeva din depărtare un corn de-aramă va răsună prelung, prelung... Boncăluit ca din copite, lătrat de Zvelți Ogari se-apropie tot mai aproape... Așa probabil vom aștepta și noi, doar dacă...

- ◆ **36** Pe-acolo, prin Mlaștina întunecată de-o negură de nepătruns cu ochii, din multe părți înconjurată, se-aude tot mai limpede un Grohăit sonor, mârșav și disprețuitor... *Mistrețul Negru* cât Movila de Noroi și stânci din Depărtarea Cenușie tot mai încet înaintează... Se-ntinde teama preste cei aflați în calea lui... Se-apropie din ce în ce mai mult amenințarea... Care să fie-aceea nu se mai poate spune... Nici Vânătorul cel Isteț de mult nu se arată!...

- ◆ **37** Din adâncimi de negură și vremuri vin tropotind năvalnic Bourii arămii... Din alte văi, înaintează Zimbrii albaștri din păduri... Într-o poiană pierdută printre dealuri se-aud mugind *Bizoni de bronz*... La margine de sat, zac tolăniți agale niște boi și rumegă privind departe... De-acolo, de dincolo de ei, cine mai știe oare ce arătare neagră va mai veni... Mai știi?...

- ◆ **38** Un *Nour de Lăcuste* se va abate periodic peste cătunul ascuns printre livezi. De fiecare dată răsună clopote prelung, se-aude toaca, cu larmă mare de tingiri, găleți, și alte lucruri făcătoare de zgomote asurzitoare, încearcă în zadar să-alunge prăpădul lor înspre vecini... Le-ar trebui, mai mult ca sigur, ceva dihăanii zburătoare de metal, s-arunce prafuri otrăvite preste stol... Dar, de asemenea minunății nu se mai știe de mai multe veacuri... La viitor nu mai gândește nimeni...

- ◆ **39** De undeva de după pietre ascuțite se mișcă foarte anevoie o gânganie urâtă; un *Scorpion otrăvitor*, negru ca smoala, trăgându-și coada preste ceafă, pândindu-și răbdător vrăjmași ascunși de după colț. De-i va găsi în calea-i amar - va fi de-aceia... Nu vor scăpa, de nu se vor feri... Doar dacă unul fi-va mai cu grijă de viața lui, nu va scăpa prilejul potrivit ca să-l strivească sub călcâi... Fii doar atent să nu fii tu acela!...

- ◆ **40** Deci nu vei mai scăpa prilejul de a-l pândi de după colț pe cel ce te așteaptă! Poate fi un Urs, ori Lupul cenușiu cu colții ascuțiți... Sau poate vreun Varan - varietate de crocodil, saurian cu dinții otrăviți... Ori poate Șarpele Cu Clopoței, ori poate Cobra aurie... De nu vei fi atent, vei deveni o *Pradă Preferată*... Nu-ți va fi mai deloc plăcut să știi ce mai urmează... de nu vei fi cu grijă cumva...

- ◆ **41** Cândva, nimeni nu știe când, - doar va veni și *Ziua-aceea*... Pământul va începe a se cutremura cu huroit sinistru, ori Apele umflate vor izbucni ca din pământ și vor împrejura Câmpia... Din Munți se vor rostogoli grămezi de Stânci fără de număr ducând cu ele Brazilii frânți, Ienuperi, Tufe de tot felul,... Noroiul ce va scoborî apoi va înghiți tot ce va mai rămâne în calea lui... Va trebui s-o iei la goană, cât de iute și departe vei putea... mai ai numai o șansă de-a scăpa... Nu-ți pierde clipa...

- ◆ **42** De va veni la tine Gândul că tot ce vezi în jurul tău e veșnic, că *Soarta* fi-va pentru tine tot timpul ei la fel de fericită, că nimeni nu-ți voiește răul, că toți cei care te cunosc și-i știi, te vor încununa cu lauri fără motiv și nici o vrednicie, să știi că foarte, foarte ți-e el înșelător... Așa să știi!

- ◆ 43 Dar niciodată nu se va mai întâmpla ca altădată când miile de Muște lipicioase, din nouri coborau peste Cetățile Uscate. Atunci li se părea că tot văzduhul negru este, că negura întunecată ne-nconjura preste tot locul. Atunci ieșeau curtenii-mpărăției, cu pene mari de ștruț și de fazan, să-i facă vânt *Celui ce tolănit pe Marele Divan* adânc pe gânduri suspina, de nu cumva visa pierdut privind aiurea... Iar noi, în culmea disperării noastre, tot așteptam, tot așteptam...

- ◆ 44 La ce va mai veni atunci *Cugetătorul* cu Manuscrisul încărcat de Hieroglife străvechi și de nedescifrat, să cugete-ndelung, să ne recite cu glasul lui cel răgușit versete lungi, în limbi necunoscute nouă?... La ce va bate toba asurzitor, la ce folos trompetele vor răsuna prelung?... Dar ce ne va aduce nouă atunci împrejurarea că nimeni nu va mai găsi un drum prielnic printre gropi?...

- ◆ 45 Zic - așadar nu mai veniți acolo pre unde *Șerpii de Metale Grele* dorm și își fac culcuș, pe lângă Șopârlele cu pielea cenușie încrustată cu Smarald!... Nu mai gândiți că scoateți voi Diamantele, de mii de ani ascunse pre sub pietrișul grosier... Acolo nu veți mai găsi decât Otravă, cu miere de Albinele de Nichel și de Bronz amestecată! De-o veți extrage ca s-o vindeți în Târgul de Bulendre Vechi, - amară Plată veți afla! Dar numai după-aceea!

- ◆ 46 Deunăzi, printre colonade și mari statui de marmură-nvechită, *Centaurul Bărbos* și falnic cu tropotitul său greoi, prin bulevarde cenușii, cu pași măreți venea, venea... De dincolo de labirint, un Semizeu uitat, Tezeu, sau poate alt Erou fără de nume, privind posomorât spre buzdugan stând rezemat de stânci va aștepta... ce va mai aștepta?... Mai știu și eu ce va mai aștepta?...

- ◆ 47 Dar când *Meduza cea misterioasă*, cu păru-i încâlcit cu zeci de Șerpi ce-ncolăcindu-se încet, încet șopteau și susurau pe fruntea ei întunecată, privea cu ochi inexpressivi ce aruncau săgețile ce-s pline de otravă, – și cine o mai privea în ochi simțea cum îl cuprinde pe încetul o sfârșeală, o stare lentă de amortire și leșin... Dar nu se va mai găsi Viteazul Semizeu dintr-o mitologie uitată în vremurile de demult care să pună capăt vrajei otrăvite...

- ◆ 47 Din peștera întunecată din Muntele Stâncos ieșea plutind în noapte fâlfâind neauzit, un *Liliac minuscul*... plutind prin negură și nori neluminați de nici un astru, plutea apropiindu-se încet de Marele Oraș... Din ce în ce mai mult se-apropia, și tot pe-ncet el își mărea tot fâlfâind încet, aripile-i de piele pufoasă arămie... Când, peste două sau trei ceasuri, deasupra Orașului de fier și de beton el va ajunge plutind pe neștiute, doar cine va fi prevăzut cu-n ochi interior îl va putea vedea... Va fi de o mărime uriașă, ca o perdea întunecată întinsă peste șes... Și nimeni, nici chiar nimeni nu-l va putea vedea... Ce va urma apoi, nimeni nu știe...

- ◆ 48 Numai atunci când *Păsări reptiloide*, numite în vechile mitologii cu numele de Harpii, peste cei adunați într-o poiană ascunsă dintre munți vor coborî în zbor abrupt, apoi cu țipete asurzitoare vor slobozi necurățenii peste mulțimea adunată, în picaj, - cei alungați de-acolo povesti-vor apoi cu mare supărare și scârbă de nespus ceva care mult mai bine ar fi fost în mare taină să o țină... Să nu mai știe nimeni... De se va mai putea...

- ◆ 49 Doar când vreun animal ciudat, zis Traghelaful firii în opera cantemirianului cum pomenit a fost, - mai bine spus *Ștruțocamila*, - pe care s-o descriu acuma cum arăta prin locurile-acela nu pot deloc a face asta, cu trei cocoșe îngreoațe, având copite lătărețe pentru străbaterea nisipului alcătuite, va fornăi pre nas și va pufni aiurea, din calea ei toți Nătărăii de nu se vor

feri, - cu mare haz și cu chimvale, și tupănit de dube și trompete, din Piața Mare goniți vor fi... Și ce se va alege de ei apoi, s-o știe lumea toată, numai din cronicile scrise de vor fi, se va afla...

- ◆ 50 Din zvonuri se va ști, - numai de va voi Cel ce Grăiește pentru Lumea largă, - cum va veni în ziua cuvenită, în locul cunoscut, - o *Nesfârșită Caravană*. Va legăna pustiul pași înceți, agale, - pre dealuri dogorite, uscate, de nisip roșcat - sub Soarele ce arde nemilos privirea... Un nor întunecat se va ivi din depărtări, dar nu de ploaie binecuvântată ci numai de nisip uscat, apăsător... Furtună, Uragan de pulbere vestește... și sete multă, mare...
- ◆ 51 Atunci când goarna va suna prelung vestind sfârșitul Marelui Spectacol, se va zări în depărtare o siluetă neagră, prelungă,... e-un gât uriaș ținând la capăt un cap minuscul de reptilă... Picioare ca de elefant, o coadă fără de sfârșit... Un corp solzos, mișcându-se încet, încet, cu-n hureț apăsător... Ceva ce s-ar putea asemena cu-n *Brontozaur*, cu un saurian din vremile apuse, antediluviene de legendă... Cu pași tropăitori se va apropia de-ndepărtata Metropolă, cu trupu-i strivitor va trece cu adormită nepăsare peste blocurile de beton... În urma sa va fi prăpădul... Cine va mai scăpa cu viață cu groază veșnic își va aminti...
- ◆ 52 Din adâncimile pământului, din grotle întunecate, dintr-o prăpastie fără sfârșit, la început se va simți un tremurat ușor, apoi un vuiet înfundat... Mult mai tâziu ieși-vor șuvoaiele de fum înțepător, care sufocă pe-oricine se va afla în preajma-i... Grămezi de stânci se vor rostogoli în hăul cel negru și fără de sfârșit. Atunci abia se va ivi Balaurul cel veninos, cu întreite capete hidoase, cu guri de foc și smoală spumegând, cu aripile-i pline de solzi ca plumbul zbatându-se greoi, stârnind valuri de vânt toride, cu-n geamăt înfiorător... Unde-i *Voinicul din povești* să lupte cu duhul cel vrăjmaș mi-l răpună? Va mai veni?... Grea întrebare...
- ◆ 53 Când pe deasupra capetelor noastre, *Balaurul cu aripi verzi* se va roti cu vuiet înfundat, se va nvârți apoi lăsând în juru-i fum, pucioasă, miros de plante neștiute prin locurile-acestea, - ști-vom de nu cumva, chiar noi vom fi atunci acele gângăni fără de vlagă pe care fiara-aceea le va goni prin cerurile-ntunecate?... Unde ne vom putea ascunde oare, în care locuri subterane, unde?...
- ◆ 54 După ce *Marele Berbec cu Blana cea de Aur* poleită va tot izbi cu coarnele-i de fildeș împletite, Poarta de Lemn sculptat a Vechiului Castel Medieval din Habradur; va zgâlțâi la fiecare izbiturii păreții cei de marmură gravată; Coloanele masive se vor prăbuși cu hureț profund; Statuile gigantice se vor pleca încet, apoi vor fi trântite peste zecile de pelerini nefericiți... De vaiete înăbușite văzduhul cutremura-se-va adânc...Apoi tăcerea numai va domni pentru vecie...
- ◆ 55 Degeaba veți mai scotoci prin Peșterile-ascunse în Munții cei Pleșuvi în căutarea disperată a Diamantelor de Străveziu Cristal cu străluciri de albă scânteiere și de foc... Nu vor veni să vă arate drumul prin coridoare rotunjite cu stalagmite prelinse printre Stânci, *Pitici cu Barba* lor prelungă și *Felinar* cu luminiță purpurie ce pâlpaie în întunericul profund... Nu veți găsi nici drumul ce duce spre lumina așteptată... Nici nu veți mai ieși...
- ◆ 56 Atunci când *Ielele-Silvane* vor dănuți în cerc lunecător prin mijlocul Pădurii străbune de Stejar, mulțimi nenumărate de Pelerini buimaci privind plecați frunzișul cel veșted al pădurii, vor rătăci cărarea atât de căutată spre Schitul părăsit de nu se știe câtă vreme în Piscul Muntelui cu Stânci albastre și verzui... Nu vor găsi cărarea oricât vor căuta-o... Nu, nu, n-o vor găsi-o...

- ◆ 57 Și nici *Vântoasele nebune*, - ce le mai zic Silfide, cu chipuri străvezii și trup unduitor, - și nici măcar Zefirul ce va pluti abia simțit prin aerul profund al Dimineții de Vară Timpurie, și nici Briza cea Sărată ce va veni în valuri nevăzute spre malul Mării de Smarald, nici chiar Turbata Vijelie care va doborî copacii seculari din marginea Pădurii Îndepărtate spre Muntele pleșuv, - nu vă va stinge Setea neostoită de Ideal... Nu vor putea...
- ◆ 58 Dacă vom auzi din nou plutind pe valurile de cleștar *Sirenele* cu cânt amețitor, nu va veni Ulisse cu viclenia lui cea înțeleaptă, ca să vă lege de catarg, să ne ferească de ispita vrajei aducătoare de moarte în pustie... Iar când corabia de stânci se va fărma în valuri, din naufragiul pe Insula pierdută în Arhipeleg, nimeni de-acolo să vă salveze, - nu va veni vreodată...
- ◆ 59 Atunci când *Nereidele* măiestre, din valurile Mării Frământate vor coborî spre Grota cea Albastră, iar când Tritonii neptunieni ținând în brațe câte-un trident cu vârf pătrunzător, vor căuta să prindă delfinii prinși în jocul lor făr-de astâmpăr, - voi veți dori zadarnic a vă mai prinde în hora lor nebună... Un val gigantic va veni din urmă cu vâjâit asurzitor, iar după ce va trece valul, o liniște de moarte se va așterne peste tot...
- ◆ 60 Dar când *Ondina* cu plete arămii va mai dori, - spre stânca singuratică din Râul cu Ape Zbuciumate, - să-și amăgească peștorii cu daruri ciudate precum ar fi coliere din perle, bijuterii, smaralde, fără de preț, - cine va mai veni la mal ca să-i oprească de la destinul lor necruțător? Oh, cine?
- ◆ 61 Dar dacă la grădina Castelului cu Ziduri de Cetate Vișinie unde se află Fântâna fermecată în stil baroc din care va curge un izvor de apă cristalină, de care spun legendele că ar mai fi având puteri miraculoase, - păzită fiind de-o *Nimfă acvatică* și statuară purtând un nume straniu, - anume Aretusa, - se va opri un Cavaler înveșmântat în zale de argint și-o va privi înmărmurit, atunci veți ști că nu departe va fi să fie clipa în care Poveștile cu subiect fantastic își vor slăbi din ce în ce mai mult puterea... Apoi va dispărea cu totul... Iar noi cei care mai citim din când în când povești, ne vom simți cu sufletul uscat făr-de-a mai ști de de...
- ◆ 62 La începutul înserării a prins a adia Zefirul, cu-o boare abia, abia, simțită pe furiș; ...apoi, - când norii s-au mai îndesit, *Silfide* nevăzute s-au strecurat prin ierburile-amare; ...cu șoapte moi, din ce în ce mai insistente, au început și *Elfii cei Jucăuși* să zburde prin văzduhuri cu fluturii albaștri printre flori; în fine - când Vijelia cea plină de mânie se porni, Vântoasele nebune au și-început ca să dărâme Stejarii seculari... Văzduhul în Vifor nestăvilit prăpăd și jale cumplită va aduce... Până în clipa-aceea când...
- ◆ 63 Când va veni pârjolul Focului nestins în valuri vii să se întindă peste dealuri, o *Mare Salamandă* în culori ce vor orbi pe cei care se tem de sine înșiși, - rotindu-se în zvârcoliri cumplite se va-nălța cu aripi albăstrii, iar Aerul cel mai torid, va toropi uscatul Pământ... vom mai găsi puterea în noi de-a mai găsi cărarea? Dar dacă nu? ce va mai fi de noi?...
- ◆ 64 Când veți deschide Cartea în Care Scrise sunt Cele ce vor Veni în Timpurile Grele, Când veți începe a Ceti, să nu vă pare de mirare când veți simți cum Părul ridică-se-vi-se-va pe creștet! Când Groaza Mare va pătrunde-n inimi, ori când *Nădejdea voastră* va pieri, să nu uitați

avertismentul care Vi s-a dat! Atunci și nici atunci să nu uitați... Doar dacă nu veți crede celor spuse de cei neghiobi, abia atunci voi veți găsi Scăparea!... Numai atunci!...

- ◆ 65 Când *Uriaşul Sfinx din Vârf de Munte* ce-i mai supranumit și Chipul cel Zidit în Stânca plumburie de Granit vă va privi cu împietrit surâs de ghiață, veți fi știind că umbra Timpului ce nu-l mai așteptați să vină, pe care cu fiori de teamă-l urmăriți prin negura întunecată, - de Ușa cea de bronz se-apropie încet, încet, cu pașii neauziți de nimeni...încă...
- ◆ 66 Iar dacă veți sui cu trudnic pas în Vârful cel Înalt al Muntelui Pleșuv, veți nimeri în calea *Gigantelor de Babe din Stâncă Cenușie* făurite care privindu-vă cu un dispreț imens, din înălțimea lor cea neajunsă, vă vor grăi cu glasul răgușit de vifore târzii, de Marele Plictis ce vă așteaptă... Abia atunci când sufletul ce încă-l mai purtați, din piatră nemișcată se va preface în pulbere și vânt, veți înțelege câte ceva din ceea ce voi nu voiți a ști... Și nici măcar cel mai mărunț folos nu veți afla din asta...
- ◆ 67 Dar numai când prin cărțile Destinului cel risipit de vânturile Soartei voastre neștiute, nebănuite și-atât de schimbătoare, veți nimeri pe-aceea în care-l veți îl vedea pe *Micul Scamator* rotind cu degetele-i jucăușe un lanț multicolor de obiecte mici, nemaivăzute, - nu veți afla din Zarul său cel fermecat ce Număr, – așteptat cu-atât de multă-nfrigurare – vi se va dărui... Tare mă tem că bucuria atât de așteptată, nu va sosi curând...
- ◆ 68 O altă carte de vă va fi dată, amărăciunea poate, vă va părăsi... sau nu... *Bătrâna-Împărăteasă a Înțelepciunii*, sau – dacă nu, – a nebuniei voastre, - din Cartea cea cu scoarțele împodobite minuțios cu hieroglife de nedescifrat de cei pustii la minte, – vă va citi primul verset... Nu pot să vă dau mai dau și sfaturi, veți face exact așa cum veți voi... dar bine-ar fi să n-așteptați primul cuvânt, să o luați la goană de acolo... cât veți putea de repede să vă îndepărtați de locu-acela... de ce? Nu-i rostul meu a vă mai spune asta...
- ◆ 69 *Împărăteasa Lumii Cunoscute*, din tronul său înalt vă va privi cu-n surâs subțire, ce poate fi plin de dispreț sau dimpotrivă, atât de blând, de binevoitor... de va avea dreptate sau nu, nu vă pot spune... Dar mult mă tem că din această împrejurare, bucurie prea mare nu veți avea curând... Priviți cu admirație și teamă la sceptrul cel înalt din mâna-i dreaptă... În mâna cealaltă are un scut împodobit heraldic... Un vultur de argint cu aripi fâlfâind pornește a zbura din el... dar nu știu bine dacă va și zbura cu-adevărat de-acolo... Iar dacă nu, vă va atent privi din depărtare... de-acolo sus, din înălțimea lui...
- ◆ 70 De *Împăratul Cărunt* să nu vă fie teamă!... nu se va folosi de sceptrul său de bronz ca să v-arate osândirea... Oricum de dânsa nu veți scăpa decât în cazul... Nu, nu veți ști de ce... Coroana cea de nestemate plină apasă greu pe fruntea lui cea ostenită de vremi și de nenumărate frământări... Din înălțimea tronului mi-e greu să cred că va privi spre voi altfel decât cu o privire îngreunată de dispreț profund... Nici că nu-mi vine să mai cred că o veți merita cu-adevărat... de nu...
- ◆ 71 Când *Marele Pontif* va mai dori să vă cuvânte, un lung fior va traversa mulțimea îngrămădită buluc în uriașa piață împrejmuțată de statuile ce ocolesc Palatul de Bazalt... Cu vocea stinsă, răgușită, un nesfârșit discurs va cuvânta. Până la ultimul rând, la pelerinul umil ce ghemuit va sta lângă coloană, se va mai auzi, doar stins, câte-un suspin, câte-o silabă... Oricât de mult își va forța auzul, de sus, de la tribuna depărtată, din ceremoniosul, augustul, sublim Mesaj, nimic, aproape nimic nu va ajunge... oricât de mult va aștepta... în van...

- ◆ **72** *Un Tânăr Naiv, Neștiutor*, curând în mare nehotărâre se va afla... Un sfat cu-adevărat folositor zadarnic va aștepta... Nu se va mai găsi vreun înțelept să-i spunul drumul cu-adevărat biruitor... De-oparte Frumusețea umilă și tristă se va afla... de altă parte, Trufia îndrăzneță-l va ispiti... Iar sufletul cel frământat al său, calea cea bună o va greși, oricare variantă va alege... Acesta-i nenorocul și blestemul său...

- ◆ **73** *Rădvanul cel Fermecat* de drumul cel greu e pregătit. Doi cai focoși sunt gata de a porni. Cel alb, cu pete negre din dreapta, cunoaște deja calea de multă vreme... Iar celălalt, ce-i negru, dar cu o pată albă mare, albă-n frunte, numai o bănuiește... Eroul, privind spre zarea depărtată își cumpănește, – în gândul său – destinul. E-ncrezător, e mândru, e sigur, oh, mult prea sigur că El va izbândi. Dar oare așa va fi cu-adevărat? La urma urmelor, chiar nimeni, nimeni nu o știe...

- ◆ **74** *La Marea Osândire* a păcatelor ce va să fie!... Dar unde oare sutem noi? În dreapta mână spada ține, iar cumpăna-ntr-a stânga... Iar pentru cei aleși de soarta lor neândurată, de cei aleși a fi dintre nobilii cei mari, dar osândiți la descăpățănare. Pre Sabia cea mare și de strălucire plină inscripția aceasta o vor ceti: „Păcatele vor fi iertate la cei ce de această sabie vor pierde capul lor! ... Așa va fi...

- ◆ **75** *Apoi, un Eremit Cărunt și Singuratic*, spre culmea dealului pășește încet, încet, oftând... În dreapta-i mână avea un felinar pâlpâitor; cu greu încearcă-a-și lumina cărarea prin desigurii... În mâna-i stângă, tremurător toiagul șovăiește... E slab, e gălbejit, e ostenit de drumuri grele. Doar ochii strălucesc tremurător în noapte... Cărarea sa cotită, spre culme șerpuieste în noaptea grea... Și drumul cel ostenitor nu mai sfârșește... nicicând...

- ◆ **76** *O mare și simandicoasă Doamnă va-ntruchipa Puterea cea Lumească*, un Leu uriaș cu fălcile căscate va sta-mblânzit, umil, plecat ‘naintea ei... Va dovedi ceva alegoria asta?... tare mă tem că Nu!... Vom aștepta mânăniți Minunea ce va să vie, poate nu,... Toți știm că Nu va fi,... Vai, nu!

- ◆ **77** *O Roată Mare, Mare*, se rotește... Pe ea urcăm, ne scoborâm apoi, și iar urcăm,... și iarăși coborâm... tot coborâm... Până ce iarăși, iarăși vom urca... chiar vom urca? Așa sperăm, așa credem și noi, dar cine știe... De vom urca sau nu... nu vom urca! Dar oare cine suntem noi, cine ne credem oare dacă siguri, prea siguri suntem de noi, că vom urca... că vom urca mereu... Dar dacă totuși... totuși...

- ◆ **78** *Înțelepciune, Echilibru, Temperanță*... O doamnă-naripată care - dintr-o ulcică-ntr-alta apa cea vie o vă va vărsa... Mai mult decât un echilibru, calm, iertare, mai mult nu știu ce va să-nsemne această imagine ce am a vă o arăta... De veți pricepe mai mult, bine va fi... Iar dacă nu... tot aia va să fie...

- ◆ **79** *Vai ce cumplită arătare, ce jalnică priveliște din veacurile vechi vi se va arăta... Un biet nenorocit de sub o ‘Naltă Spânzurătoare*, cu capu-n jos și de un singur picior agățat va fi. De veți privi atent, - atâta cât de de marea scârbă și de groază veți fi, poate în stare, a o privi... Veți medita la faptul că genunchiul drept față de stângul, un unghi drept, aparent geometric va forma... Ce veți mai înțelege din aceasta, - pentru soarta voastră însăși, - a ști, nu-i treaba mea a spune ceva... căci nici nu știu și nici nu vreau a ști...

- ◆ 80 De veți găsi în miez de noapte, la mijloc de drum neluminat, la poala dealului cel cenușiu și fără urmă de verdeață, de veți vedea o *Arătare din Oase Albe-alcătuită*, - mergând încet, încet, cu înfricoșătoarea coasă târând-o după ea, prea mare grijă să nu aveți... Nu pentru voi va fi aceea... Dar pentru cine oare? Pentru oarecine?... Cine mai poate ști vreodată?...

- ◆ 81 Abia acum veni-va pentru voi spaima cea mare... Pe-un jilț întunecat va sta rânjind un *Împărat Întunecat* la chip.. Privirea-i fioroasă, ori poate chiar cu o prefăcută bunăvoință vă vândemna să îi urmați cărarea... Prea mulți vor fi aceia dintre voi care dornici vor fi ca să-l urmeze...Și vai și-amar de ei va fi, vai, vai...

- ◆ 82 În *Turnul cel mai Înalt* al Prăbușirii voastre voi veți urca, tot veți urca pe scara spiralată... Treaptă de treaptă veți sui pe scara-nșelătoare... Tot veți sui, tot veți sui... Până în ziua-n care, din nouri negri un Trăznet va izbi vârful de turn... Cu huruit asurzitor vă veți trezi surpându-se pământul cu turn cu tot, cu voi...

- ◆ 83 Atunci când *Steaua Aurită*, de Foc se va sui pe ceruri, veți aștepta, veți aștepta, veți aștepta un semn venit de sus... Atunci când *Steaua cea cu Coadă ei de Foc* înflăcărat spre voi va străluci veți aștepta, veți aștepta, veți aștepta să nu se mai întâmple acea-ntâmplare de care mult de tot vă temeți...

- ◆ 84 Când *Luna Plină* va ieși din nouri cei negri, doi câini voinici și vajnici, din care unul alb cu fruntea neagră, iar celălalt tot negru dar alb pe piept, să urle cu privirea ațintită-n sus, cu vuiet mare vor porni... Atunci acei întunecați în mintea lor se vor grăbi să fugă de acolo... Când urletul va înceta cu totul, vor veni alții-n locul lor să se așeze printre rogojini... Din întâmplarea asta ne-ntâmplată se va găsi vreun înțelept ca să-i găsească noima... de va putea...

- ◆ 85 Când *Soarele* va arde cu putere, noi nu vom ști în care colț umbros vom mai găsi scăparea... Când *Soarele* de dincolo de nori ascuns va fi, de-ntunecimea nopții melancolia neagră va fi fiind să vă cuprindă... Cei doi fărtați vor căuta să se găsească, unul întru lumina orbitoare rătăcind, iar celălalt în umbra-ntunecată locul dorit nu-l va găsi... de dincolo de zid un sunet muzical, melodios și ascuțit vor auzi acei care mai știu să îl asculte... De vor mai ști...

- ◆ 86 Când *Trâmbița la Judecata cea Mare* vă va chema, Voi veți afla abia atunci dacă de bine sau rău, de fericirea veșnică, sau osândire, – veți fi meniți... Abia atunci va fi să vie ceea ce de mult ați așteptat a ști!... Până atunci, păstrați tăcerea!...

- ◆ 87 Când *Lumea cea Desfătătoare*, într-o oglindă de argint se va privi dansând prin flori, lumini și focuri vii strălucitoare, un Nou Mesaj veți aștepta... Oricare va fi să fie-acela... În dreapta sus un vultur falnic va zbura. În colțul cel din dreapta jos un inorog își va roti cornul din frunte cel fermecat... Da dreapta cea de jos un înțelept zâmbi-va cu-n ușor mister... În fine, stânga sus un personaj simpatic se va găti de zbor... De ce? Nu de la mine veți afla aceasta!

- ◆ 88 *Nebunul Înțelept* rătăcitor prin Lumea largă urmat de-un câine credincios și de un alt mic animal sălbatic ce nu-l știu, spre fericirea visată va porni din nou... Pe unde va hălădui nu știu să spun... Veți ști probabil voi, dacă veți încerca să o aflați... Cu ce folos, cine mai știe?...

- ◆ 89 Gromovnicul cel vechiu va spune de cei născuți în zodia *Berbecelui* că de Mânie lesne, prea lesne stăpâniți vor fi. Ce pociu să spui despre aciastă triabă, decât că mare, mare grijă trebuie să aibă mânia a-și stăpân, de vor putea... de nu...
- ◆ 90 De cei născuți în zodia *Taurului* se mai spune în Gromovnicul cel vechiu aciasta: vor fi iuți de fire, pre obraji un semn că s-ar putea să aibă, vor fi tăcuți și tainici, de nimeni nu vor asculta; de se va întâmpla a fi-nțelepți la minte, dar vor clipi din ochi. Despre aceștia le grăiesc să se păzească de vicleni...
- ◆ 91 De cei ce se va întâmpla ca într-a *Gemenilor* zodie să se ivească-n astă lume, Gromovnicul cel vechiu ne spune precum că ei încearcă să învețe de la alții toate, nemulțumiți fiind de ale sale, mândri și mincinoși, ageri la minte, plânge-se-vor de orice lucru, glumeți și iubitori de lungi călătorii... Despre aceștia alta nu prea am a spune multe decât să se ferească de cei proști...
- ◆ 92 Despre aceia care-n zodia *Rac* a fi născuți meniți vor fi, den vechiu Gromovnic am a spune numai că iuți de vor fi la mânie, degrabă de la aceea se vor întoarce; că vor fi mândri, îndrăzneți, și mincinoși și nestatornici, gâlcevitori; noroc de vor avea și îndrăzneți... Despre aceștia, de se vor întoarce mereu din drum, precum și racul face, prea mult folos nu vor avea...
- ◆ 93 Din zodia *Leului* cel falnic aceia ce vor fi dintr-un Gromovnic vechiu aflăm, că vrednicia și vitejia a lor vor fi... Mai bine pentru alții, decât spre ei vor căuta a fi... De vor griji ca de slava deșartă să se ferească bine de ei va fi... iară de nu, nu știu a spune...
- ◆ 94 Care din zodia *Fecioarei* se va afla din fire bun, cinstit; pricepere la-nvățături adânci să aibă, dar mai ales de socoteli cu numere mult priceput va fi; însă, – aici Gromovnicul cel vechiu povățuiește, - de boierii cei mari să se ferească. Din partea mea adaug, aici căci grija lui să-i fie mare!
- ◆ 95 Despre cine se va ști din zodia *Cumpenei* să fie la lumina zilelor ieșit, Gromovnicul cel vechiu grăiaște: căci are să fier sângeros, iute la mânie, dară îndată se va întoarce și rău de tot îi va părea pre urmă; mânia lui însă la mare pagubă-l va duce...
- ◆ 96 Din zodia *Scorpiei*, va fi ca să se nască, acela fără de rușine, înșelător și nestatornic, mincinos, zavistnic, iubitoriu de argint și uscățiv să fie – din vechiul Gromovnic am aflat. Dacă va trece de 44 de ani, până la 99 de ani să fie – am aflat.
- ◆ 97 De la *Săgetător* să fie zodia acelora; Gromovnicul a spus despre aceștia căci sunt cu mintea cea mai bună, milostiv și drept, cucernic, înțelept smerit și blând. Va suferi dureri de cap și junghiuri însă...De-nțelepciunea lui, grăiesc, să nu se lase...
- ◆ 98 Cât despre *Țap*, nu am a spune altceva decât Gromovnicul cel vechiu grăiește: anume căci frumos la căutătură, viclean și lacom, gânditor, tăcut și iubitor de avuție multă, dârz și bețiv să fie – scrie. Căutătura lui înspre pământ țintește. Grăiesc și lui să aibă grijă...
- ◆ 99 Iar despre cel născut în zodia *Vărsătorului de Apă*, ce să spun? Gromovnicul cel vechiu grăiește pentru mine și zice că acela cuminte va fi și înțelept; cu gânduri la lucruri mari și norocos, de răul altora el bucurie nu află dar scrie că de câni turbați să se păzească.
- ◆ 100 Și despre zodia *Peștilor de Apă dulce*, dar și de Mare plină de sare de va fi; aceștia – vă spune Gromovnicul cel vechiu, - căci iubitor de-nvățătură să fie, mândru, îndrăzneț, pre nime nu va crede. Despre aceștia zice și că să ferească de răceli de vor voi o viață lungă și fără de năcaz...

OCHELARI ASTIGMATICI

de Florin Contrea

Ca de obicei, Red își aștepta trenul în stație. Cu gesturi îndelung calculate, urmare a unor obișnuințe formate în timp, își potrivește tacticos geanta și gulerul ridicat cu priviri piezișe, spre liniile paralele pierdute în peisajul monoton. Trenul urma să sosească, precum întotdeauna, la fix. I se păru deja că aude zgomotul sacadat, deși știa că mai sunt cel puțin cinci minute bune de așteptat.

Timpul se prelungește indecis. Călători cu sacoșe mai mult sau mai puțin pline așteaptă nemișcați la peron. Nori argintii, apăsători acoperă câmpia străbătută de șiruri întunecate de pământ.

Red își mai potrivește odată ochelarii forțându-și puțin ochii, în direcția din care urma să apară trenul. Încă nu vine. Totuși, în zare un punct negru. Vine!...

Așezat acum confortabil pe banchetă își continuă lectura zilnică. Parcă astăzi nu are spor. Nu știe de ce, dar nu se mai poate concentra. Preferă să privească pe geam.

Probabil, ochelarii ce noi or fi de vină – îi trece prin minte un gând fugar. Privirile alunecă peste câmpia atât de cunoscută. Pâlcuri de pomi se succed, apoi ierburi, rar câte o căsuță înconjurată de grădini. Timpul devine fluid în trecerea neîntreruptă a imaginilor. Orizontul se pierde în pâclă nedefinită...

Vecinii de compartiment moțâie osteniți, vorbele celorlalți se pierd într-un murmur nedeslușit.

- Citiți, vă rog, rândul al treilea! – îi răsună în amintire vocea metalică a medicului, la care apelase în zilele trecute, să-și schimbe ochelarii. De la o vreme nu mai putea citi curent, ochii îi oboseau, pete nedeslușite de culoare ascundeau literile.

- Așa, bine, acum rândul următor!...

Nu putea înțelege, de ce oare acea voce târăgănată, ușor răgușită îi pătrunse atât de adânc în memorie. Șiruri de litere, tot mai mici, îi treceau pe dinainte punctând norii umblători, interferându-se cu firele ondulatorii de telegraf. La un moment dat nu se mai distingeau nimic.

- Bine. Încercăm altă lentilă. Acum vedeți mai bine?

- Nu sunt sigur. Vă rog, cealaltă.

- Pofțiți. Acum e bine?

- Cred că da...

Șirul gândurilor fu întrerupt un moment, de oprirea într-o mică haltă plină de vociferări înfundate și tropăituri. Își aminti cum medicul – fost odinioară coleg de liceu cu Red, – îi împărtășise câteva teorii bizare. Lucrase la un experiment în care psihologia și tehnologia se împleteau cu optica – dar n-a reușit să înțeleagă mare lucru. Reținu totuși privirea atentă, concentrată, pasionată aproape, de ce-i comunica.

Și-a mai amintit apoi lumina verde, acea clară lumină verde care, prin pupilă, i s-a înfipt parcă în creier. O simțea și acum în subconștient, deși practic a durat mai puțin de o jumătate de minut. Îl mai urmărea și vibrația unei unde luminoase care juca într-un mic

ecran alăturat. Cu cât se concentra mai mult, cu atât oscilațiile undei păreau a avea o amplitudine mai mare – deși nu-i era încă destul de clar acest lucru.

A primit, peste o săptămână, o pereche de ochelari cu ramele negre și foarte groase, – medicul i-a spus să-i țină două săptămâni după care, să se prezinte iarăși la control. I-a recomandat și noteze orice senzații deosebite, întrucât lentilele erau confecționate dintr-un material special. Ca fost coleg, l-a mai rugat să nu spună nimănui nimic, lucru ce l-a mirat puțin, fără însă a-i da vreo importanță. De altfel a și uitat curând totul...

Salută cu privirea un mic deal de formă neregulată, pe lângă care trecea zilnic observându-i nuanțele, mereu altele... O ochire spre cadranul ceasului și calculează că mai avea exact treizeci și cinci de minute până la destinație.

Strânse pleoapele cuprinse de o subită somnolență. Se simțea foarte obosit, deși astăzi n-a avut chiar o “zi grea”. Urmări cu ochii întredeschise valea șerpuitoare și se întrebă dacă nu numva visează. Se simți totuși treaz, deși ca-n vis, imaginea din fața sa căpăta o concretețe aproape nefirească. Părea că vede prin dealuri și prin văi ca într-un fel de radiografie. Cerul deveni albastru închis, aproape negru, cu reflexe vișinii. Prin iarba înegrită distingea zeci de cercuri fin desenate, ca urmele unor vechi cratere lunare. Dealurile de la orizont, atât de cunoscute, i se păreau alungându-se unul într-altul în formă de semicerc abia întrezărit, formând latura unui imens crater spre care trenul gonea bodogănind. O clipă crezu că nu e adevărat, apoi totul i se păru neverosimil de firesc.

Ceilalți călători își vedeau liniștiți de treburile lor, de parcă totul ar fi fost normal. Și totuși, era ireal.

- Vedeți bine acum?...

Tresări la glasul ușor răgușit al medicului, – fostul său coleg de liceu, care-l privea acum cu ochi sfredelitori și-un zâmbet puțin ironic în colțul buzelor.

- Da, desigur, dar cum ai ajuns aici? – făcu Red puțin nedumerit.

- Cum, nu știi? De atâta vreme călătorim împreună...

- Nu te-am mai văzut aici. Am impresia că plutim, că zburăm...

Nu-i răspunse nimeni. Se uită puțin mai atent, nedumerit. Pe bancheta din față, unde adineauri i se păruse că sta medicul, se afla un moșneag adormit cu fața buhăită. De altfel, era timpul să se ridice. Trenul tocmai intra în gară strecurându-se printre rânduri infinite de vagoane de marfă. Se ridică liniștit îmbrăcându-se cu paltonul, căciula, fularul... Era frig...

□

A doua zi la aceeași oră, Red urmărea prin fereastra trenului peisajul arhicunoscut. Era ceață acum, o ceață albăstruie, densă, despre care se spune că-o poți tăia cu cuțitul. Cam la o distanță de zece metri se zăreau neștiut umbrele fumurii ale copacilor...

Aproape inconștient începu să urmărească prin neguri un punct fix, luminos, care părea că plutește prin aer undeva lângă colțul din dreapta al ferestrei. Privind mai atent văzu trei puncte luminoase care păreau că se despart contopindu-se din nou.

Dintr-odată văzu totul în albastru. Fețele oamenilor din compartiment deveniseră vineții. Vru să spună ceva, să întrebe, dar se opri la timp văzându-i pe ceilalți discutând normal, ca și cum nimic deosebit nu s-ar întâmpla.

Acum, din albastru totul deveni bordo, apoi maroniu. În fine, toate își recăpătară culoarea obișnuită și Red răsufă ușurat. Mai trecu o zi...

□

- Acestea sunt niște banale iluzii optice – Replică medicul a doua zi, după ce Red îi comunică cele întâmplate în tren. Nu pot avea nici o consecință asupra sănătății tale. Acum te rog să verifici acești ochelari. Sunt buni?...

- Văd foarte bine. Ți mulțumesc. Dar totuși...

- Oh nu, acum n-am timp. Vom relua discuția altădată dacă dorești. Te salut!...

Red coborî scările policlinicii mulțumit de noii ochelari. Un gând ciudat îl scormonea însă pe drum. Nu cumva colegul său de altădată făcuse un experiment cu persoana lui? Dacă da, de ce nu l-a prevenit din timp? Cum se făcea că numai când purtase ochelarii aceia groși lume i se păruse atât de stranie? Și ce era cu imaginile colorate din tren?...

Întrebări de acest fel l-au mai frământat de multe ori de-atunci, mai ales pe când călătorea, deși privești ca atunci nu i-a mai fost dat să vadă. Mult timp avu apoi nostalgia lor...

Dar n-a aflat niciodată răspuns...

Timișoara, 24 decembrie, 1981

PARADOXUL TEMPORAL

Câmpia încinsă de soarele torid împrăstia miresme-amețitoare. Împleticindu-se prin ierburi încâlcite monstruos, Ted Parker căuta cu-nfrigare. Cu-o tijă de metal subțire adulmea terenul. Zvon înfundat de tunuri vibra îndepărtat în atmosfera densă. Un țuit subțire, – a găsit! Cutia neagră îi părea intactă, deși din avionul prăbușit n-a mai rămas decât cenușă și resturi înnegrite...

- Felicitări Ted! E grozav, ai simț de orientare!
- Nici chiar așa... oricum, vă mulțumesc, aștept elicopterul.
- Venim, venim... Ai grijă de cutie, e important, știi bine! Am confirmat!

Închise receptorul cu-n gest reflex, verifică atent cutia, și se-așează alături obosit. Cu zbârnâit sonor veni, ca o albină, un mic elicopter. Din el a coborât un om în uniformă în pete ca de leopard. Veni cu arma îndreptată spre el.

- Ei, Harrison, ce naiba faci? Ai înnebunit?
- Cutia jos, și cară-te!
- Se poate...

Rafală scurtă și se prăbuși cu ochii împăienjeniți. „Ah ticălosul...”, mai gândi ‘nainte de a-și pierde cunoștința.

- Ce alte amănunte mai reții? – îl întreba mereu un medic cu ochi albaștri spălăciți. Zăcea întins pe-un pat metalic de spital, înconjurat de instrumente și aparate medicale. Se chinui să-și mai aducă aminte, dar degeaba...

- Cutia neagră... Harrison a luat-o...
- Știm asta, te-am găsit aproape ciuruit. E o minune că trăiești, arăți chiar bine, ești robust.
- Și trădătorul ăla?...
- Ne-a scăpat. A dispărut cu trei complici și cu elicopterul. Probabil a și ajuns la inamic.

- Ce rost avea? Dacă mă vindec, praf îl fac!
- Dormi liniștit acuma, vom vedea...

În șase luni s-a vindecat. În alte misiuni de luptă nu a mai fost trimis, era nevoie de experiența lui pentru-n program de cercetări ultrasecrete. Avu program intens, istovitor; parașutări, lansări în ocean, la centrifugă, trei săptămâni de izolare într-un apartament blindat. La gândul răzbunării a suportat orice privațiuni. Până-ntr-o zi, de neuitat, când l-au chemat la comandant.

- Ești pregătit Ted Parker?
- Gata sunt!
- Programul Cronos. 95, gândește bine, e riscant. Ai cinci minute să te răzgândești.
- Sunt hotărât!
- Prea bine! E un prilej aproape nesperat să-ți faci dreptate, iar noi să ne recuperăm cutia. Doar trei minute îți putem garanta ca să-ți rezolvi problema, nici o secundă-n plus. Dacă greșești nimic și nimeni nu te mai poate ajuta. Vei coborî în timp chiar înainte de atac.

- Sunt conștient.

Peste o oră, echipat complet de misiune fu introdus într-un cub negru, de aproape doi metri înălțime, care era fixat la baza unei piramide, o complicată țesătură transparentă de dural. În sala de control a misiunii cercetători și militari vegheau cu nervii încordați. Pe un ecran, imaginea uscată a unui câmp cu ierburi, un om abia zărit, în spate cu-o cutie de metal neagră, micul elicopter și cronometrul care marca solemn minute, zecimale..

- Pornește!

A apărut Ted Parker în ecran. Cu pașii mari și hotărâți se-ndreaptă către trădător, un schimb de focuri, l-a doborât. Mergând către cutie, cu-o lovitură de picior întoarce pe cel mort cu fața-n sus.

- Ce-i asta Ted, ce faci acolo? Cutia! Repede-napoi!

Nici un răspuns. Cu ochii holbați și groaza-ntipărită pe figură, Ted rătăcește prin câmpie fără rost.

- Nenorocitul, ce-a făcut? Obiectivul către cel căzut!

Prim plan, aproape, tot mai clar. Acuma se distinge bine: lovit în tâmplă, plin de sânge, mortul era... Ted Parker însuși, ce, - din eroare de program, - în loc de Harrison zăcea trântit. Pierdut în timp, multiplicat, ucis, răzbunător și victimă, Ted Parker – Cronos – 95 nu mai era decât un caz clasat. Dosarul s-a închis definitiv.

Timișoara, martie, 1984

IMAGINE MENTALĂ

„Cunoaște-te pe tine însuși ... în sfera Adevărului subiectiv!”

Hm, reclama-i incitantă deși subtilă nu prea e, ce-i drept... Prețul nu-i prea mare, timp mai ai, ce-ar fi să-ncerci experimentul? Ai ajuns!... În parcul electronic de distracții din oraș, vezi cinci cupole de metal strălucitor. Interiorul e plăcut, ai la îndemână un fotoliu confortabil și o consolă cu manete, clape, o claviatură ca de pian, dar colorată. Mai este acolo o caschetă prevăzută cu senzori bio-psiho-energetici s-o pui pe cap. În rest nimic, e totul alb, imaculat de-ai crede că te afli drept în oul faimoasei păsări Roc.

A început; prin întuneric vezi mulțimi de puncte albe ce se măresc, devin mici sfere plutitoare, te înconjoară apoi, dispar... deodată, te vezi împresurat de forme în culori nedefinite, ce se rotesc bezmetic. Melodii suave, stranii, te-nalță în tărie până ce simți că zbori. E fascinant desigur, dar e prea rece jocul ăsta, e fără viață, fără suflet, și totu-ți pare atât de artificializat.

Te simți cam trist și nu-ți dai prea bine seama pentru ce. Te mai concentrezi un pic și uite, imaginea e alta, ai și intrat pe nesimțite-ntr-o cameră ciudată cu mobilă veche, sobră, profiluri arcuite, îți pare cunoscută deși nu-ți prea aduci aminte s-o mai fi văzut cândva. Aluneci în fotoliu spre masa încărcată cu dosare, cărți, reviste resfirate: e haosul desăvârșit. Pe-o coală poți distinge diagrame complicate într-o țesătură fină, dificil de înțeles. Mai reglezi butonul și iată, desenul se dilată, observi detalii delicate, nevăzute înainte, iar ansamblul se transformă în ceva ciudat dar, în același timp, atât de armonios.

Faci eforturi disperate să înțelegi, este zadarnic, mereu sucești butoane la-ntâmplare și din nou plutești prin aer și virând ușor, la dreapta, nimerești direct în stradă, prin fereastră. Vezi un oraș pustiu, geometric cu mari clădiri dreptunghiulare, sunt toate cam la fel, gândești că se multiplică în spațiu ca reflectate de oglinzi...

Mai rătăcești prin labirinturi, ți-a fost destul... Mărești viteza, treci prin mari bulevarde, parcuri, și piețe ce-ți par fără de margini, sunt pline cu băraci, tarabe, garduri, atât e de banal, se lasă ceața, și nu mai vezi decât contururi vagi și gata, te-oprești descumpănit.

E enervant de-acum, ai vrea să te oprești, să ieși de-aicea, dar nu-ți amintești care-i butonul potrivit. Și chiar în fața ta se află mari figuri grotești de ipsos, într-o nuanță cenușie având privire muștrătoare, și-ți amintești abia acum că toate au chipul acelora care, pe vremuri, fără de voie i-ai jignit. Ai vrea să te justifici cumva, atât că nu găsești cuvinte, nu mai știi nici împrejurarea, nici de ești cumva vinovat.

Pe când te muncești amarnic, vedeniile-au și dispărut prin neguri, mai apoi zărești, cu spaimă, o siluetă tremurândă cu ochi aprinși: e propria-ți făptură, însă cu totul altfel de cum erai obișnuit... Și te sufoci, ai fruntea înghețată, și afli-n ca prin vis de-dată că ai pătruns o taină care, pentru nimic în lumea asta nu ai fi vrut să o cunoști.

Vrei ca să fugi, nu se mai poate, e prea târziu și de-altfel iată, că filmul ți s-a întrerupt...

GALAXIA POLICROMĂ

Duminică, a 943-a zi de zbor. Azi poftă de scris nu prea am. De câtva timp monotonia zborului m-apasă. Și cât de mult doream atunci să plec... Scriu ghemuindu-mă-n fotoliu. Ascult cum molcom toarce-aparatura și, ca prin vis, un mârâit profund; e reactorul principal. N-am fost la niciun film, mă plictisesc chiar și reclamele-animată, oricât de nostime de altfel... A observat probabil, asta chiar psihologul de servicii. Colegii mei sunt astăzi foarte acri, deși se străduiesc să pară-amabili. Nu fac excepție nici eu. E încordată atmosfera, dar nimeni nu va izbucni. Suntem „dresați” perfect, nu ne-am permite luxul vreunei certe. Pretexte s-ar găsi... Destul pe azi.

Luni, a 944-a zi de zbor. Cer negru absolut și monoton, aproape ireal. Sunt șapte luni de când am survolat o ultimă planetă. Deși nu prea grozavă, culoarea-i era cenușiu-verzui, stăteam cu ochii holbați spre ea îndată ce prindeam câte-o secundă liberă, era adevărată sărbătoare pentru noi. Cu tot regretul, n-am putut-o aborda: economie de curent și combustibil. Dar comandantul ne-a promis că vom avea de lucru suficient la galaxia viitoare. Sper, cu mai mult noroc, ca să particip și eu la misiune, măcar o debarcare. E drept, am fost în Ganymede și în Callisto-n două rânduri. A fost ceva fantastic...

Îmi amintește de planeta-aceea un mic cristal albastru, ce-l am tot timpul pe birou sub globul incasabil, transparent... Aud și-acum un mic semnal sonor, când cupa mini-escavatorului l-a dibuit prin praf și pietre. Parcă-i simțeam în mână forma colțuroasă, pe când strângeam maneta. Și i-am zărit apoi și strălucirea, mult mai intensă și vibrantă decât acum în cabină.

Iar m-am lăsat furat de amintiri, haide, revin-o în prezent. Voi pedala pe ergobicicletă, cam 90 minute, și iar laborator...

Ora 16,15 Se pare că avem probleme. Am fost cu toții convocați în marea sală de control din centrul astronavei noastre. Stăm împietriți de încordare. Aflăm că, din motive necunoscute încă, orice contact prin radio și tv. cu exteriorul e întrerupt. În mod inexplicabil, nu mai zărim nimic afară. E întuneric beznă, tot firmamentul cerului a dispărut, nu mai vedem nici stele, nici planete...

Lucrăm din greu la stabilirea unui traseu precis. Deși întreg sistemul funcționează, s-a hotărât ca trei din patru reactoare să-și concentreze energia numai la folosirea intensivă a a Marelui Calculator. Eu sunt numit într-o echipă de rezervă, în grupa 16B. Din toate toate planurile inițiale n-a rămas aproape nimic.

Martți, a 945-a zi de zbor. E ora 18. De peste 24 de ore eu ochii nu mi-am închis. Mi-e capul greu. De n-aș fi atât de încordat desigur că somnul m-ar fi cuprins de mult. Pe ecran alte și alte date și cifre se succed. Deși suntem cu totul inundați de-atâtea informații, noi tot n-am înțeles ce se întâmplă și de ce. Mereu apar noi semne de-ntrebare, și totul ni se pare confuz. Un singur lucru este clar: ne prăbușim... Cu-adevărat! Dar unde? Și lucrul cel mai curios îmi pare că totuși, împrejur, nimic nu-mi pare a fi schimbat.

Mi-e somn. Va trebui să dorm puțin. Colegii-s frânți, moralu-i însă ridicat și-s calmi...

Ora 20,10: Ni s-a spus că undele de gravitație converg spre-un centru situat la o distanță, încă mare, de locul unde ne aflăm. Prăpastia e nevăzută dar o simțim. Purtăm costum presurizat, avem restricții mari de energie, ne mai rămân în funcție doar instalațiile vitale. E incomod dar altfel nu se poate, știm...

Miercuri, a 946-a zi de zbor. Hublourile toate s-au închis, în exterior intense radiații. Stăm împreună în spațiul central, și asta-i un suport moral puternic, orice ar fi... Ba reușim să ne păstrăm și buna dispoziție...

Se pare cam ajuns într-un sector mai calm. Am conectat pe rând... (urmează cifre, date, diagrame). Avem imagini pe ecran, în fine, ceva de vis... Curg văluri nuanțate diafan, într-un gigant vârtej, par aurore boreale-nlănțuite. O nebuloasă policromă cu nori de pulberi și de gaze rarefiate-n spații infinite...

Se-anunță iarăși compoziția chimică din exterior: alte substanțe, diagrame, procente, o listă nesfârșită.

Regim sonor acum: e un complex ciudat de sunete și armonii celeste, un cor de nevăzute sirene legendare... Auzi, muzica sferelor – șoptește cineva.

Joi, a 947-a zi de zbor. Privesc acum indiferent, priveliști de negrăită frumusețe. Un singur gând avem: cum să scăpăm din temnița strălucitoare. Se-nfruntă zeci de variante, specialiștii-s divizați. O parte au propus soluția extremă: cu toată forța disponibilă să spargem zidul nevăzut, chiar dac-om exploda; iar alții, mai prudenți, zic s-așteptăm, să cercetăm terenul: provizii mai avem, și timp destul... Eu personal, înclin pentru atac, de s-ar sfârși odată!...

Centrul stihiei rămîne și-acuma invizibil, învăluit de nori întunecați. Orbita noastră e atrasă încet, dar ferm, către nucleul galaxiei. Pare de mici dimensiuni, dar cu-o putere de uriaș. E „colapsarul gravitațional”, un monstru enigmatic ce-nghite tot în jurul său, chiar și lumina.

Ora 16,45. Viteza s-a accelerat deodată și gravitația crește brusc. Mă simt de parcă-am fi de plumb, văd negru înainte, nici să țin stiloul nu mai pot...

Peste o lună. Cu-ncetul încep să-mi revin. Colegii-s palizi, abia mai mișcă... Ceva confuz, ca un burete ori ceață se-ncâlcește-n gând. Cu greu am înțeles ce scrie pe tablou, viteză incredibilă, ca a luminii-aproape.

Peste trei... Este posibil să ne-aflăm așa departe de colapsar? Înseamnă că ne-am proiectat în spații...

Peste cinci luni terestre ...cu-o forță de nespus. Ceasul se-nvârte ca sfârleaza... Și câte generații pe pământ vor trece până ce în sfârșit, vom fi acasă... doar dacă ne întoarcem... când...

STRESS

- E timpul – mormăi Stef oftând ușor. Puse de-oparte săpăliga, se ridică greoi și se îndreptă spre cămăruța sa de lucru de la marginea grădinii. Soarele ardea torid. Pânze de apă translucidă ondulau în susurul aspersoarelor. Orizontul părea dilatat în liniștea infinită a câmpiei.

Se instalează cât putu de comod, în fotoliul reglabil, potrivindu-și poziția cât mai bine. Treaba asta îl costă câteva minute bune, dar voia ca cel puțin confortul fizic să-i fie perfect. Îl aștepta o luptă grea, aproape disperată. Răsufală adânc privind micul ecran alb. Își puse încet casca pe cap fixându-și senzorii cu gijă. Creierul său era în legătură directă cu marele computer din sectorul C2. Acesta avea-n subordine mai cinci complexe de calcul ce preluau majoritatea operațiilor de uzură. Reprizele de lucru nu durau mai mult de 20 de minute dar îl lăsau complet epuizat. Îi trebuiau intervale mereu mai mari de relaxare. Mai lucra, între timp în grădină, alerga pe ergobicicletă, pe covorul rulant, sau se întindea pe divan în liniște absolută. De obicei relua lucrul odihnit, însă de data asta...

Nu-și putea explica nicidecum starea asta de epuizare, de pierdere totală a puterii de concentrare ce-l chinuia de vreo două săptămâni încoace. Nu-și permitea nici să mai apeleze la ajutorul amicului său Marc care-l supraveghea din punct de vedere medical. L-ar fi trimis urgent în concediu și ar fi pierdut partida. Vezi, timpul nu iartă. Computerele colegilor doar atâta așteptau ca să preia inițiativa. Doar era în joc cariera lui...

Cu-n gest hotărât apăsă butonul verde. Șiruri de cifre, monotone, începură să-i defileze în fața privirii sale încordate. În acele momente de maximă încordare înceta să existe ca ființă umană. Devenea gând încordat, un lanț de raționamente logice de o rigoare absolută, care se urmăreau unele pe altele. Simțea cum vibrația ideilor sale pătrund sistemul până la terminalele celor cinci complexe de calcule finale. Anticipa rezultatele în gând. Problema fundamentală, pe care o aborda, începea să-și cedeze tainele, punct cu punct. Până ce, la un moment dat...

- Stop! – comandă el în gând. Ecranul se întunecă imediat. Un moment, un moment, că nu e bine! Ceva nu e în ordine!...

Simți, în ciuda aparențelor, existența unui nod, a unui punct negru care, să zic așa, îi bloca totul. Nu, nu putea fi de loc o eroare de calcul. Era convins de lucrul acesta, computerele se controlau reciproc și – de altfel – colegii l-ar fi și avertizat! Nu se punea problema vreunui act de rea credință. Era desigur, ceva în neregulă în însuși modul de punere a problemei.

- Ești în dificultate? Hm, cred că țintești mult prea departe! – se pomeni Stef vorbind în gând, fără să știe cum. Hai, facem o convenție, renunță tu la teza fundamentală și mulțumește-te numai cu rezultatele parțiale. Destul să te justifice pe deplin! Și păstrează restul pentru mine! Doar e resortul meu! – Nu se poate – gemu Stef ștergându-și fruntea, transpirat. Nu pot! Eu trebuie să rezolv...

- Ia seama, nu forța nota, că o pățești! Eu pot să te distrug oricând, când vreau! Sistemul tău nervos este cu totul în puterea mea! Oricum, tot ești atât de suprasolicitat...

Simți cum o durere de cap insuportabilă îl copleșește, aproape cu forța unei menghine de oțel. Computerele zumzăiau mai departe, imperturbabile. Stef își scoase

casca repede, și ieși clătinându-se în grădină. În casă nimeni nu era. Erau cu toți plecați pe la familiile lor.

Se așază pe-o bancă urmărind absent foiala unui mușuroi de furnici. O liniște profundă îl copleșea, iar apăsarea din ceafă îi dispăru.

Un du-te vino aparent haotic, când fiecare insectă avea un rol precis. O colectivitate structurată riguros, un labirint inteligent înfinit de complicat și de simplu în același timp.

Nici el nu mai era decât o biată furnică, în complexul înfinit al aparatelor de calcul. Care coleg, ori grup de colegi, se străduia să-i zmulgă ideile?... O fi vreo forță din afară?... Sau poate, chiar computerul central?...

Pe când Stef se îndrepta încet spre aparat știa că nu, nu va ceda! N-avea nevoie de medicamente, nici de odihnă. Știa că-are de ales. Va lupta până la capăt! Cu orice risc! Cu orice preț!...

AMETEALA

Dimineată caldă de aprilie. Imagine, acum banală, de mare oraș în plină aglomerație. Siluete grăbite, mașini... Fred se strecoară prin mulțime preocupat. Un moment de ezitare, își continuă drumul apoi, furișându-și privirile prin jur, atent să nu-i observe careva slăbiciunea. Dar nu, cu toții-și văd de treburile lor.

A mai avut, brusc, un moment de amețală. Ceva așa, ca un fel de prăbușire interioară, ca o cădere-n gol. Sunt luni de zile de când nu s-a mai apropiat măcar de de vreo băutură alcoolică, de alte substanțe, să nici nu mai vorbim... Și totuși, zilnic, cam pe la aceleași ore, indiferent pe unde s-ar afla, presimte prăbușirea...

Totul în jur devine, pentru el, fluid, moale, alunecos, genunchii îi tremură și totul cade în abis. Norocul lui, că nu durează mult, o fracțiune de secundă, probabil nici atât. Tocmai destul ca să-și revină și să-și continue drumul mai departe.

Câte analize nu a suportat, la câți medici nu s-a dus – nimic, totul normal! Tensiune bună; aparat vestibular perfect, nimic patologic, nimic deosebit. Și-atunci? De unde acest vertij halucinant, de unde această amețală, de unde...

Își adună forțele, să meargă mai departe. Mult prea lucid ca să se lase pradă obsesiilor; prea realist! Mai bine să nu se mai gândească la asta, tot nu ajută la nimic... iarăși...

Se-opri în stația de tramvai căutând cu privirea un punct de sprijin, la nevoie. Scrută iar, pe furiș, expresiile călătorilor din jur. Priviri liniștite, calme, de oameni care habar n-aveau ce poate însemna această suferință... Dar, dacă nu sunt singur, dacă mai suferă cineva de chinul ăsta, ia să văd! Ah, iată unul. Se clatină bine de tot, e clar, motivu-i evident: e cazul meu!... Altă privire tulbure, alt amețit! Glasul nazal, ușor răgușit, începe să și cânte. Nu, hotărât, acesta nu mă interesează!

□

- Mesaj 34521, mesaj 34521. Se costată variații ale câmpului gravitațional în limitele plus-minus 0,5 G. – pe coordonatele cutare și cutare latitudine nordică etc. (urmează cifre) în paralel cu paralela M. Dintre senzorii montați pe subiecți, doar 5 din zona 34 au recepționat schimbarea de frecvență.

- Recepționat mesajul, confirm, recepționat mesajul! Se confirmă concentrarea de energie G. în punctul de control M. Se confirmă...(alte cifre).

□

Mesajele din eter brăzdează în continuare spațiul, fără a fi percepute de trecători. Ei își continuă drumul nepăsători, văzându-și fiecare de treburile lor. Fred, fire mai sensibilă, este unul din cei puțini care presimt primejdia. O simt, fără să o și înțeleagă, dar totuși, o simt!

Până una-alta, câțiva dintre ei se luptă cu amețelile. Prea mândri ca să-și trădeze slăbiciunea, se zbat să pară a arăta cât mai normali. Dar restul?... Restul de ce nu sesizează nimic, de ce?...

PROIECȚIE HOLOGRAFICĂ

Asta ce să mai fie? – se întrebă Nick nedumerit, citind a treia oară micul anunț din ziarul local. Pare interesant, numai să am timp de asta. Cu-atât mai mult cu cât nu costă nimic.

Își notă adresa și mai citi o dată:

„Laboratorul de fizică optică de pe lângă Institutul de Cercetări Globale ale Academiei, cu filiala în strada Intemperiiilor nr. 74-B, Vă oferă, în mod experimental și gratuit, posibilitatea de a vă immortaliza imaginea chipului Dumneavoastră într-o proiecție holografică tridimensională, în mărime naturală, sistem policolor. Ședințe de înregistrare, zilnic între orele cutare. Informații suplimentare la telefon...

A doua zi, la ora fixată, Nick se prezintă conștiincios, la ghișeu. Un funcționar serviabil îi întinse un formular. Avea nu mai puțin de 45 de rubrici care trebuiau completate minuțios. Se cereau date surprinzătoare, din cele mai neașteptate domenii, aparent fără legătură între ele.

- Trebuie neapărat să completez totul? – se bâlbâi el.

- Absolut. Sunt de maximă importanță pentru experimentul nostru. E mai degrabă un fel de psihoradiografie a personalității dumneavoastră. Fiți fără grijă, totul va rămâne secret.

Când Nick isprăvi chestionarul, fu invitat într-o încăpere unde nu zări decât un scaun, pe un mic pedestal.

- Vă rugăm să vă așezați cât mai comod. De preferat să închideți ochii și să nu vă mai mișcați. Așaaa...

Scaunul începu a se roti încet. Din când în când, prin pleoapele închise fulgerau mici puncte verzi, orbitoare.

În fine, rotația luă sfârșit.

- Ședința de azi s-a terminat. Vă mulțumim.

- Și eu vă mulțumesc. Mai trebuie să vin?

- Da, mâine la aceeași oră. Dar, vă rugăm, aveți grijă să veniți în aceleași haine ca și acum.

- Dacă așa trebuie, fie!... Vă salut.

- Cu bine, pe mâine!

A doua zi, ritualul se repetă întocmai, cu excepția chestionarului, care conținea întrebări mult mai generale. Apoi, spre surprinderea lui, Nick fu solicitat să recite câteva versuri.

- Dar vedeți, nu-mi amintesc acum...

- Nu e nimic, veți citi atunci. A doua ședință va cuprinde o filmare holografică, imaginea în relief va fi mișcătoare.

Nick avu impresia că visează. În zbârnâitul monoton al aparatelor trebui să recite, să meargă în cerc, să sară, ba chiar să cânte un pic, deși n-avea nici voce și nici auz muzical. La terminarea ședinței se simți complet epuizat. Urechile îi vâjâiau și avea o amețală puternică de parcă ar fi plutit într-un mediu fluid, pufos, lipsit de repere.

- Cu asta ați scăpat – îl anunță bine dispus micul funcționar care îl dirijase tot timpul ca pe un manechin. Vă invităm aici peste două săptămâni, să vă admirați holograma. Oricum, vă mulțumim pentru efort.

- Și eu, dar de știam prin ce voi trece, nu cred că aș mai fi venit.

- Vă cred...

□

- Oh, ați ieșit admirabil – răspunse funcționarul când Nick se interesă de imaginea sa holografică. Cu mult peste așteptări, aproape mai bine decât în realitate.

Apoi dădu la o parte perdeaua neagră dezvăluim privirilor uimite ale prietenului nostru un alt Nick, în mărime naturală, moțând liniștit pe un scăunel.

- Imposibil! Nu-s eu ăsta! N-am arătat niciodată așa!

- Ba dimpotrivă, priviți-vă în oglindă.

- Într-adevăr, dar cum de am slăbit așa?

- N-aș putea spune. Acum, să pornim filmul!

Cu un declic, imaginea dispăru. Apoi, din dreapta, de după altă perdea, albastră, de data asta, dublul lui Nick reapăru tacticos, ținând o carte-n mână. Începu să recite domol, cu o voce răgușită. Pe Nick îl trecură fiorii auzindu-se, totul i se părea atât de straniu.

- Filmul e gata. Revenim, dacă doriți.

- Cred c-a fost destul. Dar cu ăsta ce-i?

În cameră, mai apăru un Nick, leit ca primul, atât la-nfățișare cât și la voce. Începu a recita cu glas monoton în timp ce primul Nick holografic aștepta cuminte pe scăunel.

- Nu e nimic neobișnuit în asta – zâmbi funcționarul spre Nick cel adevărat, care-și rodea unghiile de enervare. Vă putem multiplica la infinit.

- Sunt curios să știu până unde se poate merge cu asta...

- O, nu prea mult, desigur. Am copiat în relief exact ceea ce ați făcut timp de cinci minute. Asemănarea e perfectă. Se păstrează ticurile, privirea, gesturile, totul...

- Și la ce-mi folosește asta?

- N-aș putea spune încă. Dar cred că în curând, vom putea realiza și spectacole de teatru, și filme de lung metraj folosind acest sistem. Ar fi ceva fascinant să-i putem păstra astfel, pentru eternitate, pe marii artiști ai lumii.

- Ar fi, într-adevăr... Trebuie să recunosc, a fost o experiență teribil de interesantă pentru mine. Cu totul neobișnuită. Dar totuși, nu pot să înțeleg ceva... De ce acest al doilea alter-ego al meu arată atât de slăbit... și de cărunț... eu nu-s de loc așa!

- Ba daaa... hârâi un glas răgușit de la dreapta lui.

- Imposibil! – exclamă Nick alb de emoție. Al treilea „eu” al său – holografic și el, – îl privea, cu totul scofâlcit la față, cu părul alb, în timp ce primele două exemplare holografice, ale sale, îl scrutau cu zâmbete ironice.

- Văd că nu vrei să mă... hm, să te recunoști... Sunt propriul tău „eu” de peste 40 de ani... e drept, celulele îmbătrânesc... timpul trece.

- Nu se poate! – răcni Nick speriat repezindu-se afară din laborator. Și cât trăi, nu se mai apropie de strada aceea...

CABINA TIMPULUI

Colegii lui Stefy, de birou, îl primiră afectuos când reveni la serviciu, după accidentul de săptămâna trecută. Fusese martor la deraierea unui tramvai, la intersecția bulevardului Solitudinii cu strada Vacarmului. Se înghesuia și el, ca tot omul, să vadă ce se petrece acolo. Îl enerva prezența unui ins, îmbrăcat în loden cenușiu, exact ca al său, care-i părea că, de câțva timp, se ține scai de el. I se părea cunoscut, dar nu prea știa de unde să-l ia.

La un moment dat, omul acela se repezi la el:

- Hei, ferește! Nu vezi mașina aia?...

- Lasă-mă dom'le în pace! Ce ma...

N-apucă să-și termine cuvântul. În coliziune, fu proiectat într-un zid, dar nu mai știu nimic apoi. Transportat de urgență la spital, se constată că nu avea nimic grav, deși pierduse ceva sânge. S-a lovit la frunte și la mână, oricum scăpase ieftin. De altfel, se refăcu destul ca să poată povesti prietenilor ce a pățit. Ei îl urmăreau îngrijorați, poate și un pic amuzați, secretara îi oferi chiar o cafea.

Și așa mai trecu o jumătate de zi.

În ziua următoare, ca să se mai relaxeze după șocul primit, i se propuse o delegație în capitală unde să viziteze și Institutul de Cercetări Globale a Academiei de științe din statul respectiv. Ținând seama de starea sănătății lui, rolul său urma a fi mai mult contemplativ decât consultativ. Poate tocmai de aceea îl îndemneau să se arate cât mai activ posibil.

Urmări cu interes exponatele prezentate de cercetătorii care se dovedeau deosebit de amabili. De altfel Stefy nu era chiar un necunoscut pentru ei. Unii i-au recunoscut deja unele lucrări, pline de originalitate și spirit practic.

- Asta ce mai e? – întrebă cineva, în fața unei mari cutii de culoare închisă, cât o cabină de lift. Sper că n-o fi ceva secret.

- Nu, nu, e un experiment încă nepus în practică al d-lui Wilson, colegul nostru. Dar mai bine vă va explica personal de ce e vorba.

- Cam dificil de explicat în câteva cuvinte. Nu e decât compartimentul terminal al unei instalații mai vaste, din subteran, cu volum cam de trei ori mai mare decât clădirea în care ne aflăm. Ce vă pot spune, e că toate celulele unui corp viu sunt puse în vibrație, urmând ca, printr-o evoluție accelerată, să se poată reconstitui starea corpului de acum o săptămână – de exemplu...

- O variantă a „mașinii timpului”, întrebă Stefy foarte interesat.

- Cam așa ceva. Dar, repet, totul se află numai într-o fază experimentală. S-a încercat până acum doar pe iepuri și broaște țestoase, și încă nu suntem siguri de rezultate.

- Știți că m-am gândit... aș putea încerca și eu?

- E riscant, dar, pe răspunderea dumneavoastră...

- Adevărat, dar dacă mă puteți transporta măcar cu-o săptămână în urmă, anterior a ceea ce mi s-a întâmplat, poate-aș reuși să evit acel accident stupid. Aș scăpa și de durerea asta nesuferită de cap...

- Repet, e riscant... Dar, dacă totuși doriți să ne ajutați, vă stăm cu plăcere la dispoziție.

- Și eu. Sunt gata!...

Spre uimirea colegilor săi, Stefy mai rămase în laborator, să se pregătească de ciudatul experiment. Ceilalți trecură mai departe, urmând ca cineva din ei să-i țină la curent cu evoluția „pacientului” lor.

Stefy fu internat într-o secție a Institutului pentru analize: temperatură, tensiune arterială, compoziție sanguină etc. După mai multe ore de muncă intensă, împachetat ca o mumie, zăcea întins pe-un pat metalic așteptând momentul când va fi introdus în „cutia cea neagră”.

În fața tabloului de comandă, dr. Wilson urmărea, cu concentrare, datele combinate ce jucau pe o mulțime de ecrane.

- Veți reveni chiar lângă locul unde a deraiat tramvaiul 4 – la trei metri distanță de chioșcul de ziare, spre dreapta.

- S-a marcat, constată sec asistentul.

- Se pare că v-am identificat. Purtați atunci un loden cenușiu și o cravată maro cu carouri.

- Da, mă văd, acolo eram...

- Nu sunt convins că vă vom putea incorpora exact în persoana dumneavoastră de atunci. Trebuie, ca momentul și locul să fie foarte bine ales pentru a realiza o identificare completă, și să evităm o eventuală dedublare. Coliziunea s-ar putea dovedi fatală. Ei, sunteți gata?

- Sunt gata.

- Nu vă mișcați deloc! Atenție! Acum!...

Ușa cabinei se trânti cu zgomot în urma lui. Vibrație asurzitoare, aproape ca o explozie în lanț. Stefy se pomeni în plină piață, la câțiva metri de alter-ego-ul său, care se îndrepta grăbit către serviciu, neștiind încă ce-l așteaptă.

- Identificarea e ratată! Ce păcat! Oricum, dacă tot nu se poate altfel, măcar să-l feresc pe eu-l de atunci de pericol...

Cu un scrâșnet puternic, tramvaiul 4 sări de pe linie. Un moment, Stefy-2 îl pierdu pe Stefy-1 din vedere. Îl regăsi apoi, privind buimac înspre tramvai, nevăzând automobilul care venea razant spre el.

Disperat Stefy-2 se repezi la el:

- Hei, ferește! Nu vezi mașina aia?...

- Lasă-mă dom'le, în pace! Ce ma...

N-apucă să termine. În coliziune fu proiectat într-un zid și își pierdu cunoștința.

Stefy-2 începu să strige din răputeri să vină Ambulanța. Oamenii se îmbrânceau în jurul lui. Se auzi zgomotul strident al mașinii sanitare care se apropia în grabă mare.

- Și-acum ce fac? – Se întrebă Stefy-2, după ce salvarea plecă spre spital cu rănitul. Unde să mă duc acum? Acasă? La serviciu? Și în ce calitate? Numai de m-aș putea întoarce înapoi, dar cum?

- Urcăți acum cu noi, repede – auzi din stânga sa o voce cu timbru metalizat. Intră într-un salt în microbusul negru ce staționa pe lângă el. Ușița se trânti cu putere după el. Întuneric beznă. Un zureit puternic, o vibrație intensă și parcă se trezi dintr-un vis rău.

- Uf, - făcu dr. Wilson văzând că pacientul său își revine, în sfârșit. Aveam reale emoții pentru dumneata. Dacă mai întârziați câteva secunde, ne epuizam rezerva de carburant și nu mai se mai putea face nimic. Oricum, consider experimentul eșuat.

- Ba nu, dimpotrivă, cred că a reușit! Cel puțin așa sper, făcu Stefy cu un suspin de ușurare. Nici capul nu mă mai doare!

- Într-adevăr, au dispărut și cicatricile de la accident. Nu-mi pot explica de ce, e cert că ați avut o mică victorie împotriva timpului. Ce ziceți, mai repetăm?

- Tot în trecut?

- A, nu, de data asta în viitor. E drept că pentru aceasta mai sunt necesare perfecționări.

- În viitor? Cu ce folos? Ca să-mi contemplan propriu-mi sfârșit?

- Tocmai, poate reușiți să-l evitați.

- Oh nu, găsiți-vă alt amator. Mie-mi ajunge. Mărturisesc că procesul de dezintegrare-integrare celulară prin timp, nu mi-a produs nici o plăcere. Plus riscurile...

- Vă înțelegem și vă mulțumim. Succes în viitor.

- Și dumneavoastră la fel. Salut!

În drum spre casă Stefy își aduna gândurile frământat de curioasa aventură din care a ieșit. Să mai încerce o dată? Poate totuși...

PORTRETUL TRIDIMENSIONAL

Tresărind prin somn se-ntoarse resfirându-și părul cu un gest reflex. Iarăși parcă-l privise cineva fix din spate. Cine să fie? Nimeni, în afara propriului său portret, în cub de sticlă colorată de sus, de pe etajeră. Mai mult ca sigur că, de data asta, o să-l azvârle-n stradă prin fereastră, nu alta, dar, de-o vreme nu mai e de suferit! Oricum l-ar răsuci, își învârtește fața veșnic către el, și-arată – de fiecare dată, – în alt fel: când ironic, când sarcastic, sobru sau înegurat.

- Dar ce mai vrei cu mine, spune! Mai lasă-mă să dorm, ajunge!

- Eu te opresc? – parcă-i răspunde-n gând portretul încordat, zâmbindu-i subțire. La naiba, știi prea bine ce te roade...

- Ai tu soluții?

- Să-ți caut eu? Ești complicat, amice! Crezi că strângându-ți praful sub covor când măhuri, e gata, totu-i rezolvat? De unde... Ți s-au acumulat atâtea...

- Acum ce vrei?

- Nimic, doar sfaturi să nu-mi ceri! E timpul...

„Ce-afurisit!” – scrâșni în gându-i ca turbat de enervare. “Ce, n-am avut destule de răbdat la-nregistrări când, bombardat cu raze laser, pe întuneric, trebuia să stau țeapăn, neclintit, fără măcar s-am voie să clilesc, ca să te pot avea? Care mi-a fost folosul, să-mi scormonești acum prin suflet?... Ei bine, câine, n-o să-ți meargă!

Și l-a trântit cât da putut de tare de perete...

... și l-au găsit apoi, în zori, căutându-și portretul printre cioburi. Fredona un cânt aiurea, privea în gol...

ÎNTÂLNIRE CU E.T.

În dimineța aceea rece de toamnă, Axel Till se trezi brusc din somn cu mult mai devreme decât de obicei. Contemplă, o vreme, strălucirea tremurătoare a stelelor printre perdelele străvezii. Se simțea neliniștit, agitat, fără a ști de ce. Totul în jurul său îi părea cenușiu, fără de noimă. Contururile obiectelor din cameră se reliefaau incerte, transparente aproape, de parcă ar fi plutit prin ceață. Se răsuci cu grijă în pat, spre a nu-i trezi pe ceilalți. Oriana tresări în somn, dar copiii, adânciți cum erau în visele lor, nici nu se clintiră măcar.

Un moment, chipul lui Axel păru a se lumina, apoi se încruntă preocupat ca și cum ar fi ascultat un mesaj foarte slab venit din depărtări. Șopti ceva nedeșluit cu gândurile aiurea.

- S-a întâmplat ceva, dragule? – îl cercetă ea trezindu-se din somnul ei ușor.
- Oh, nu, nimic deosebit. Visam...
- Cred c-ar fi timpul să te mai menajezi, ești pur și simplu extenuat. De ce nu-ți ceri și tu un mic concediu?
- Vezi, altceva mă preocupă acum.
- Aș putea ști și eu? De nu cumva...
- Ceva ciudat, foarte ciudat. De câțiva timp discut cu mine însumi, și am impresia bizară că mă găsesc în același timp aici, dar și în altă lume, că mă interferez – psihologic vorbind – cu un fel de Anti-eu al meu.
- Ce fantezie ai, mai apucă-te de literatură dacă ajung să te obsedeze asemenea lucruri. Încearcă să și publici ceva...
- N-ar avea nici un rost, tot nu m-ar crede nimeni. Chiar adineauri, mi-a vorbit din nou din Antiterra, o planetă exact ca a noastră, dar inversată într-un fel, unde totul se întâmplă exact pe dos decât aici.
- E foarte interesant ce spui, dar mai încet, trezești copiii...
- Nu se trezesc ei, dorm adânc... Mi-a mai propus și o întâlnire, dar n-a precizat unde, nici când. Mi-a zis că mă mai cheamă, înțelegeți?
- Axel, dar ce-i cu tine? Doar nu vorbești serios!
- Ba daa, chiar foarte serios. Deși, probabil că mi s-a părut. Să nu mai vorbim de asta, dacă nu-ți face plăcere. Să ne culcăm.

A doua zi, Axel se arată la birou deosebit de conștiincios. Izbuti să-și termine programul fără să facă nici o eroare de calcul, ceea ce, ar trebui să recunoaștem, nu i se întâmpla prea des. Totuși, din când în când, privirea sa nostalgică mai luneca prin geam, spre albastrul cerului senin. Adânciți cum erau, în treburile lor, colegii nici nu observaseră ceva deosebit.

Cum termină programul îi duse pe copii la Zoo, apoi la planetariu. Îl consuma dorința de a mai vorbi cu sine însuși, dar cu cel aflat în depărtări. Cei mici se amuzau grozav certându-se pentru planete, fiecare pretinzând că a sa e mult mai colorată și mai interesantă decât a celorlalți. Între timp el căuta, mereu mai concentrat, un punct aflat pe Calea Lactee, apropiat de Ecuatorul sideral. Abia de mai lua în seamă discuția pasionată ce s-a încins între doi omuleți, probabil pensionari după aspect, care se nimeriseră exact pe banca din spatele lui.

- Să-ți explic cum e cu antimateria asta, se agita ochelaristul cu multe dioptrii. Fiecare particulă elementară de la noi, își are un corespondent al ei, de semn contrariu, aflat în lumea cealaltă.

- Nu zău, avem atunci două universuri?

- Exact așa, sunt două lumi suprapuse, numai că au un semn contrar. Așa cum se reflectă și cerul în ocean.

- Și cum fac de nu se amestecă?

- Ei nu, că ar sări în aer! Să fiu mai explicit; dacă un electron de aici întâlnește un pozitron de dincolo, știi ce se întâmplă? Explodează. Face Bum! Se degajează o energie de mii de ori mai puternică decât cea conținută în bomba cu hidrogen.

- Nu mai spune, atunci de ce nu o folosim? Am mai scăpa de crize...

- Sincer să fiu, nu înțeleg nici eu. Dacă savanții cei mari de pe la Academii n-au reușit încă s-o facă, înseamnă că nu se poate!

- Mai știi?

- Uf, ce tâmpenie! – se enervă, Axel iritat că pierduse contactul telepatic cu semenul său din altă existență, pe care abia reușise să-l capteze. Gata copii, haideți acasă, ne grăbim, așteaptă masa!...

Devenise atât de absent pe drum, că era cât pe ce să fie lovit de un autobus. În câteva zile ajunse de nerecunoscut, neglijent, apatic, slab, mereu cu privirile aiurea ațintite către cer. Se cufunda tot mai adânc în lumea sa interioară, pierzând atât de mult contactul cu realitatea încât șeful său hotărî să aibă o discuție cu el, între patru ochi.

- Doamne Axel, mărturisesc că mă neliniștește profund ce văd că se întâmplă de o vreme cu dumneata. Desigur, n-am obiceiul să mă amestec în problemele personale ale angajaților noștri, dar acum, cu regret, mă simt dator să intervin până nu se vor sesiza și alții... mai de sus.

- Ei bine, recunosc, da, am probleme, nu văd însă cum m-ați putea ajuta. Dimpotrivă, cred, mai degrabă că aș fi în măsură eu să vă ofer soluții.

- În privința cazului dumneavoastră?

- Oh, nu, desigur, ci în problema crizei mondiale de energie, care văd că ia proporții peste tot. Cu regret, constat dificultăți chiar la compania unde lucrez.

- Mă uimiți, domnule. Aveți ceva propuneri la concret?

- Găsesc utilă o întâlnire cu Anti-eul meu care, actualmente, se află în Antiterra, o mică planetă de pe constelația Orion. Mi-a comunicat intenția sa de a se întâlni cu mine în mai puțin de-o lună.

- Cred că încep să înțeleg... se bâlbâi șeful privindu-l cam ciudat. Sper că-mi veți permite să mai reflectez puțin... s-a creat o situație foarte... cum să vă spun... neobișnuită, trebuie să recunosc.

- Da, cam așa ar părea, dacă privim lucrurile într-un mod superficial. Știți, dânsul deține o formidabilă cantitate de energie potențială, care ar putea fi valorificată numai prin...ăăă...cum să spun... un fel de schimb, de punere în legătură cu o puternică sursă de energie terestră...

- Da, da, da, e foarte important ce spuneți, desigur. Cred însă, c-ar fi mult mai bine dacă ați discuta problema asta direct cu specialiștii în materie... V-aș sfătui să prezentați un memoriu până la venirea acestora. Pofțiți un pix, hârtie, scrieți cât mai detaliat posibil. Revin imediat, așteptați-mă puțin.

În timp ce Axel așternea pe hârtie un memoriu confuz, plin cu digresiuni și fraze întortochiate, șeful ieși în grabă mare, lovindu-se de marginea unei mese. În jumătate de ceas sosi cu un specialist uscățiv, în halat alb. Acesta îl ascultă atent, iscoditor, privindu-l pe de-asupra ochelarilor cu ramă subțire, argintată. Până să se dumirească de ce era vorba, Axel se pomeni luat pe sus și dus în salonul albastru al spitalului de boli nervoase din oraș.

În patul din dreapta sa era un ins deșirat, în halat cenușiu, care-și mișca mereu buzele socotind în gând.

- Țsta-i „computerul” – făcu un alt coleg de cameră, puțin obez și cu-n început de chelie. Nu-l deranja, că se defectează, și poate deteriora o-ncărcătură nucleară. Trei continente-au dispărut din cauza ăștuia. Acum regretă, dar degeaba! Eu tot nu pot să îl ajut.

- Dar, dumneavoastră cum ați ajuns aici?

- Sincer să fiu, m-am stabilit în această locație din cauza reumatismului. Condițiunile de tratament sunt excelente și oamenii de aici, atât de amabili. N-ai vrea să cumperi o vacă? Mi-a mai rămas una de la ultima Transhumanță.

- Da? Și unde o păstrezi?

- E la mine, dar nimeni nu o vede. E imaginară. Știu ce te-a adus aici. Venirea lui Anti-eu pe aici le încurcă toate planurile. Vor să vă anihileze pe amândoi, ca să păstreze energia numai pentru ei. Isteață idee, n-am nimic de zis, dar n-o să le meargă. Am să te ajut.

- De unde știți aceasta?

- Cum să nu știu? Toți din salon corespondăm în gând cu Antiterra. Au aflat de marea întâlnire și sunt pregătiți. Se prefac că nu ne cred, dar mor de frică, las’ că știu...

- Ssst!... încet, să nu te-audă...

În cameră pătrunse alt individ ciudat în halat verde. Părul și fața lui erau mânjite tot cu verde. Rupea mărunț niște frunze fredonând o melodie de neînțeles.

- Ei, marțianule, de unde vii?

- Cum de unde, din grădina spațială. Peste 55 de secunde mă transfer acasă... Hello, Axel, bine c-ai venit! Întâlnirea se reprogamează, n-ai aflat încă? ... Pe 26 octombrie, ora 16,45, pe câmpul din spatele stadionului Globus. Succes, vezi să nu întârzi, tralala...

Ieșiră cu toții lăsându-l pe Axel cu gândurile lui. Situația i se părea incredibilă deși luase mai demult înțeleapta hotărâre de-a nu se mai mira de nimic. Extenuat de-atâtea evenimente de neînțeles, se tolăni pe pat și adormi profund și fără vise.

În ziua stabilită, autoritățile locale avură mult de furcă pentru a stăvili năvala curioșilor, dornici să fie cât mai aproape de fantasticul eveniment. Cu tot efortul depus de a se păstra secretul absolut, întreaga lume era la curent cu ce urma să se întâmple. Cei mai mulți, probabil, aflaseră despre știre pe cale telepatică.

Cu toată opoziția celor în drept, întâlnirea fu, în fine, autorizată, pe de o parte ca urmare a presiunilor opiniei publice, pe de alta, considerându-se că merită riscul de a se vedea ce iese de aici. Dacă va fi eșec, cu-atât mai bine!

Relatăm pe scurt cele petrecute ca urmare a constatării martorilor oculari: reconstituirea ulterioară a faptelor s-a dovedit deosebit de dificilă, majoritatea spectatorilor revenindu-și cu greu după șocul suferit. Unii au rămas definitiv fără memorie, cei mai mulți au rămas cu impresii neclare, doar doi până la cinci martori fiind în măsură a ne da o situație exactă.

Dacă ar fi să le dăm crezare, la momentul amintit, cerul s-a luminat puternic, iar în fața privirilor încântate ale miilor de spectatori apăru, în sfârșit, minunata Farfurie Zburătoare. A o descrie amănunțit acum, ne este, evident, cu totul imposibil. Mărturiile sunt prea contradictorii. Reținem totuși că, după aspect, părea a fi destul de banală, cum și sunt toate aceste farfurii zburătoare, de altfel.

S-a deschis pe undeva o trapă și pe acolo s-a coborât E.T. adică un „Anti Axel-Till” – absolut identic cu cel de pe pământ - atât la-mbrăcăminte cât și la-nfățișare.

Axel Till cel de pe Terra îl aștepta emoționat. Era înconjurat de prieteni și de-o mulțime de curioși. De aici încolo, relatările corespund aproape perfect.

Eroii zilei s-au apropiat încet cu brațele întinse. Când degetele lor tremurătoare s-au atins, toții cei de față se pomeniră trântiți la pământ de suflul îngrozitor al exploziei. În mod paradoxal, nu s-au semnalat arsuri. Unii afirmă c-ar fi văzut o flacără zburând înalt, spre cer. Pe locul acela rămase o groapă înnegrită cu diametrul de un metru și 35 de cm. Tunelul format pe pământ, perfect vertical, avea pereții carbonizați, acoperiți cu o substanță lucioasă, de compoziție încă necunoscută. Investigațiile radar n-au găsit nici până acum capătul aceluia tunel. Foarte posibil s-ajungă la antipozi, dar precis, încă nimeni nu știe...

CUPRINS

PARTEA I-a	3
PORTRET ÎN GRI MINOR.....	3
LA O CAFEA.....	5
FRAGMENT LUCID.....	8
ÎNSENINĂRI PE ALEEA MELANCOLIEI.....	9
O NUCĂ MULT PREA TARE.....	13
SCRISOARE DE RĂSPUNS.....	15
FANTEZII DE TOAMNĂ.....	17
MOMENTE DIN VIATA DE VIS A LUI DIONISIE ANDROPOLEAN.....	21
DACĂ NU VOR SĂ CREADĂ CĂ.....	23
INCREDIBILA ȘOPĂCANIE.....	24
DE PE VREMEA LUI MOȘ PÂLDAR.....	27
PARTEA a II-a	32
DIN PĂGUBOASA ÎNTELEPCIUNE A LUI ȘOFROLIAN ZBÂRLEANU.....	32
PROFETIILE LUI ȘOFROLIAN ZBÂRLEANU DESPRE VREMILE DE ATUNCI ȘI DE ACUM.....	38
PARTEA a III-a	50
OCHELARI ASTIGMATICI.....	50
PARADOXUL TEMPORAL.....	53
IMAGINE MENTALĂ.....	55
GALAXIA POLICROMĂ.....	56
STRESS.....	58
AMETEALA.....	60
PROIECTIE HOLOGRAFICĂ.....	61
CABINA TIMPULUI.....	63
PORTRETUL TRIDIMENSIONAL.....	66
ÎNTÂLNIRE CU E.T.....	67